

การศึกษาพิเศษครูพี่โต๋วิทยานิพนธ์ของนักเรียนโรงเรียนมัธยม
วัดดาวคนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 3

วัชร โรจนวิศิษฎ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จฯ
วัน เดือน ปี..... 23 เม.ย. 2552.....
เลขทะเบียน..... ๐๐219782 *
เลขเรียกหนังสือ

04
373.15๘ วิทยานิพนธ์ (แผน ข) นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
03๘7๗
๑550
๑.1
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา
2550

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

**A STUDY OF TEACHERS ATTITUDES ON STUDENT DISCIPLINES
IN MATHAYOM WATDAOKHANONG SCHOOL UNDER THE OFFICE
OF BANGKOK EDUCATIONAL SERVICE AREA ZONE 3**

WATCHAREE ROJANAVISIT

**This research is a part of the study under the curriculum of Master of Education
Program in Educational Administration**

2007

Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

วิทยานิพนธ์ (แผน ข) การศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 3

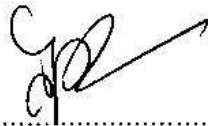
โดย วัชรวิ โรจนวิศิษฎ์

สาขา การบริหารการศึกษา

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ (แผน ข) รองศาสตราจารย์มณี เหมทานนท์

กรรมการ รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ (แผน ข) ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

.....ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายงานบัณฑิตการศึกษ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรายุทธ เศรษฐขจร)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ (แผน ข)

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

.....กรรมการและเลขานุการ

(รองศาสตราจารย์มณี เหมทานนท์)

วัชรวิ วจนวิศิษฏ์ (2550) . การศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 วิทยานิพนธ์ (แผน ข)
 คุรุศาสตร์มหาบัณฑิตกรุงเทพ ฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
 อาจารย์ที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์มณี เหมทานนท์, รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิพัฒน์ เพิ่มผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนโรงเรียน
 มัธยมวัดดาวคณอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ประชากรที่ใช้ในการ
 วิจัยคือ ครูโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวัด
 ทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายนักเรียนและด้านความประพฤติที่เหมาะสมกับส
 นักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)
 โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC สรุปได้
 ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในภาพรวม 2 ด้าน คือด้านการแต่งกาย
 เครื่องแบบนักเรียน และด้านความประพฤติที่เหมาะสมของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อ
 พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 2 ด้านอยู่ในระดับมากที่สุดโดยเรียงตามลำดับดังนี้ คือด้านความ
 ประพฤติที่เหมาะสมกับการเป็นนักเรียน และด้านการแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนที่ถูกต้องตาม
 ระเบียบวินัย

Watcharee Rojanavisit. (2007). A study of teachers' attitude towards Mathayom
Watdaokhanong school Under The Office of Bangkok of Educational Service
Area Zone 3. Master of Education. Bangkok : Graduate School of Bansomdejchaopraya
Rajabhat University.
Advisors : Assoc.Prof. Manee Hemathanon, Assoc.Prof. Dr.Pornpipat pempon.

The objective of this study is A study the attitude of teachers towards students' discipline of Matayomwatdaokhanong school, the Office of Bangkok Educational Service Area Zone 3. The populations were 50 teachers at Matayomwatdaokhanong school . The instrument used for collecting data was a 5 point rating- scale questionnaire. The data were statistically analysed in percentage,(%) mean, (μ) and standard deviation (σ) and processed by SPSS programme.

The result found that students' wearing and proper behavior were generally : rated as ' the highest' When individual items were considered, 'the highest' rated were in order as proper behavior and wearing.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ (แผน ข) การศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณองสังักัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 งานนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์อย่างดีจากรองศาสตราจารย์มณี เหมทานนท์ รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผลและรองศาสตราจารย์ ดร.อาวีวรรณ เขี่ยมสะอาด ที่ได้ให้ความเมตตา สละเวลาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นและการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการดำเนินการวิจัยเกิดเป็นผลสำเร็จลุล่วงเป็นไปอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณคณาจารย์คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาทุกท่านที่ได้ให้ความรู้และประสบการณ์ที่เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้

ขอบคุณนายประมาณ ขุพิพัฒน์ นางวันเพ็ญ ผ่องกายและนายวัชรินทร์ เจริญเวช ที่กรุณาตรวจแก้ไขให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการสร้างเครื่องมือวิจัยให้สมบูรณ์ พร้อมทั้งขอขอบคุณคณะครูโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณองทุกท่านและคุณครูโรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามที่เป็นผู้ให้ข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณนางสาวจินตนา เพิ่มทรัพย์ทวีผล นางสาวธัญญรัตน์ บุญเรือง นายฉัตรชัย เจียมอมรรัตน์ และเพื่อนครูโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณองทุกท่านที่ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือทุกด้านด้วยดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอน้อมระลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ ผู้เป็นแรงบันดาลใจให้การอบรมสั่งสอน ปลุกฝังความรู้ในการศึกษา พร้อมทั้งให้กำลังใจ ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนถ่ายทอดความรู้ ช่วยเหลือ ส่งเสริมและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยได้ประสบผลสำเร็จ

วัชรวิ โรจนวิศิษฎ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
ประกาศคุณูปการ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากร.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
นิยามศัพท์.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิดและหลักการทางวินัย.....	7
แนวคิดและทฤษฎีทางทัศนคติ.....	21
โรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	44
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	50
ประชากร.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	50
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	51
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	51
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป.....	54
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับทัศนคติของครูที่มีต่อวินัย.....	55
บทที่ 5 สรุปผลอภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ.....	61
สรุปผลการวิจัย.....	61
อภิปรายผล.....	62
ข้อเสนอแนะ.....	63
บรรณานุกรม.....	64
ภาคผนวก.....	71
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	72
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย.....	80
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล.....	84
ประวัติผู้วิจัย.....	87

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	54
2	55
3	56
4	58

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกที่มีความพัฒนาก้าวหน้าอย่างมาก ในทางวัตถุและเทคโนโลยีการสื่อสารที่รวดเร็ว และก่อให้เกิดผลกระทบ ต่อประเทศไทยในการพัฒนาทัดเทียมอารยประเทศในด้านวิชาการ ความรู้ ความสามารถ เพื่อการประดิษฐ์คิดค้นโดยหาวิธีต่าง ๆ จะทำให้ประเทศรุดหน้า แต่ความก้าวหน้าต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมีผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีวิตคนเช่นเดียวกัน ทั้งในด้านบวกและด้านลบซึ่งขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้น ๆ จะรู้เท่าทันในการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด รู้จักการปรับตัวหรือรู้จักการให้ รู้จักความเพียงพอ เสียสละ รวมทั้งการรู้จักจัดระบบชีวิตให้อยู่ในสังคมการเปลี่ยนแปลงนั้นได้ อย่างมีความสุขได้หรือไม่อย่างไร คุณลักษณะของบุคคลดังกล่าวจะแสดงถึงการปรับตัวให้ปฏิบัติได้ ก็จะเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุขที่ควรพัฒนาให้มีขึ้นในบุคคลทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนวัยเรียนที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคตเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจมากที่สุด คือวัยรุ่นเป็นวัยที่มี ความอยากรู้ อยากรลอง อีกทั้งต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและรักความเป็นอิสระอารมณ์รุนแรงจึงเป็นวัยที่เสี่ยงต่อพฤติกรรมที่มีปัญหา (กรมสุขภาพจิต, 2544 : 1)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้ระบุความมุ่งหมายหลักการจัดการศึกษาว่า จะต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (มาตรา 6) และแนวทางการจัดการศึกษายังได้ให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนทุกคนยึดหลักว่า ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด (มาตรา22) ในการจัดการศึกษาต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาซึ่งเรื่องหนึ่งที่กำหนดให้ดำเนินการคือ เรื่องความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข (มาตรา 23 ข้อ 5) ดังนั้น กระบวนการเรียนให้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้ผู้เรียนรู้จักประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันปัญหา ให้รู้จักคิด คิดเป็น ทำเป็น รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา อีกทั้งการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542 : 20)

การศึกษายุคใหม่ได้กำหนดให้มีวิสัยทัศน์ของการที่จะพัฒนาคนว่า ให้เป็นคนดีและเป็นคนเก่งได้และมีความสุข มีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมกล่าวคือการศึกษาจะต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาให้คนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ มีวินัยและค่านิยมประชาธิปไตย จะสามารถควบคุมตนเองและปฏิบัติตนตามระเบียบกติกาสังคม เพื่อประโยชน์สุขของตนเองและส่วนรวม เคารพสิทธิเสรีภาพและป้องกันสิทธิของตนเองและผู้อื่น เป็นผู้มีความรู้ความสามารถตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ด้วยเหตุนี้การศึกษายุคใหม่สมัยนี้จะต้องสร้างพื้นฐานให้เป็นคนแห่งการเรียนรู้ รู้วิธีเรียนอย่างมีความสุข และรู้วิธีการศึกษาตลอดชีวิตและพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่อง เป็นบุคคลที่มีคุณภาพทั้งสติปัญญา และการควบคุมตนเองเพื่อจะเป็นคนดี และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (วินัย พันธุรักษ์, 2530 : 3-9)

ป.อ.ปยุตโต กล่าวว่าวินัยมีความสำคัญในการดำรงชีวิต "...การขาดวินัยเป็นปัญหาใหญ่ของสังคมไทยว่า ขณะนี้เราต้องการสร้างสรรค้ประชาธิปไตยและวินัยก็เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งในประชาธิปไตย ถ้าเราไม่สามารถสร้างวินัยให้แก่คนในชาติ การพัฒนาประชาธิปไตยไม่เจริญก็หวังผลสำเร็จน้อย เพราะอยู่ในประเทศ ที่มีประชาธิปไตยนั้นสำคัญอยู่ได้ด้วยระเบียบและกติกา คนต้องเคารพหลักการ และกติกา ก็คือความหมายอย่างหนึ่งของความมีวินัย ถ้าไม่มีวินัย ไม่มีความเคารพกฎเกณฑ์ ของสังคมประชาธิปไตยก็ขาดรากฐานสำคัญค่าว่าวินัยเป็นกลุ่มค่าใหญ่มาก มีหลายความหมายกว้างกว่าที่เราใช้กันทั่วไปมาก และเป็นคำศัพท์ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา มักใช้ควบคู่กับคำว่า ธรรม ที่มีคำเรียกพระพุทธศาสนาว่า ธรรมวินัย ฉะนั้นวินัยจึงตั้งอยู่บนรากฐานของธรรม และมันจะมีผลจริงต่อคนเมื่อคนมีธรรม ถ้าคนไม่มีธรรม สิ่งที่ทำก็ไม่ได้ผล คนก็ไม่มีความสุข จะเห็นได้ว่าการที่เรามีระเบียบวินัยจะมีผลดีต่อทุกๆฝ่ายทั้งตัวเองและผู้อื่นตลอดจนชาติบ้านเมือง..."

ในสภาพสังคมปัจจุบันเมื่อพิจารณาถึงความประพฤติของนักเรียนถึงการอยู่ในกรอบของสังคมแล้ว เป็นเรื่องที่น่าห่วงสำหรับการพัฒนาประเทศ รัฐเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเยาวชนที่ไม่พึงประสงค์ของสังคมโดยส่วนรวมและได้กำหนดเป็นนโยบายไว้ในแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) กล่าวคือ ต้องพัฒนาคุณภาพการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภทให้ผู้เรียนมีคุณธรรมเป็นคนดี มีทักษะในการประกอบสัมมาอาชีพ สามารถวิเคราะห์แก้ปัญหาและดำรงชีวิตอย่างสอดคล้องสัมพันธ์กับหลักธรรมคำสอนของศาสนาและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ ในการควบคุมความประพฤติของนักเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กวัย 12-18 ปีนับเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญอีกช่วงหนึ่งของชีวิต การควบคุมความประพฤตินักเรียนเป็นภาระหน้าที่ของครูอาจารย์ นับตั้งแต่ผู้เป็นหัวหน้าสถานศึกษาลงมาถึงบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ที่เป็นครูอาจารย์ แต่ละโรงเรียน เป็นการกระทำร่วมกัน ด้วยจุดหมายสำคัญคือให้นักเรียนเชื่อฟังตามกฎระเบียบและถ้ามีการฝ่าฝืนระเบียบย่อมหมายถึงการลงโทษ เป็นที่ปรากฏอยู่เสมอว่า

ปัญหาการประพฤตินิสัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาส่วนมากมีการประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับสภาพที่เป็นนักเรียน เช่นด้านการแต่งกาย ผิดระเบียบ เลื่อนักเรียนไม่ปักชื่อของโรงเรียน สวมเสื้อนักเรียนลอยชาย ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนด้านความประพฤติ เป็นที่พบเห็นกันบ่อย ๆ คือการมาโรงเรียนสาย การหนีเรียน สูบบุหรี่ เสพสารระเหย เล่นการพนัน ติดเกม เล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อหาเพื่อนชาย มีการสื่อสารกับเพื่อนต่างเพศทางคอมพิวเตอร์ ใช้โทรศัพท์มากไม่รู้จักกาลเทศะ มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ขอบไปค้างบ้านเพื่อนโดยไม่แจ้งให้ผู้ปกครอง และแสดงกิริยาวาจาที่ก้าวร้าว ไม่เคารพเชื่อฟังครูบาอาจารย์ พฤติกรรมดังกล่าวมีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่มีความประพฤติที่ไม่ค่อยเหมาะสมและการแต่งกายไม่เรียบร้อย คือมีการแสดงกิริยาวาจาที่ไม่สุภาพต่อครูอาจารย์ พ่อแม่หรือบุคคลอื่น ๆ

เฮอร์ลิค (Hurlock, 1967 : 1-110) อธิบายว่า วัยรุ่นเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่ต้องมีการปรับตัวอย่างมากทั้งทางร่างกายและจิตใจ ด้านจิตใจของวัยรุ่นนั้นมีลักษณะเด่นหลายประการ เช่น มีความต้องการและปรารถนาสิ่งใหม่ ๆ มีความรู้สึกทางเพศ ต้องการอิสรภาพมากขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ง่าย มีความเชื่อมั่นต่าง ๆ อย่างรุนแรง และสนใจในการสมาคมมากขึ้น สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นเครื่องผลักดันเด็กในวัยนี้ประพฤตินิสัยอยู่เสมอ

ปัญหาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน ชื่อเสียงของโรงเรียน และแบบแผนพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องกับนักเรียนในโรงเรียน ซึ่งจะส่งผลถึงการพัฒนากำลังคน และกระทบกระเทือนต่อความก้าวหน้าทางการศึกษา หากมิได้คิดสนใจหรือป้องกันแก้ไข ยับยั้งให้เหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์แล้ว ย่อมจะเป็นปัญหาของสังคมต่อไป

ดังนั้นสภาพปัญหาด้านวินัย ควรได้ศึกษาหาทางป้องกัน แก้ไข ปรับปรุงและส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยร่วมมือกันหลาย ๆ ฝ่าย โดยเฉพาะผู้ปกครองและครูในฐานะที่มีบทบาทใกล้ชิดเด็กมากที่สุด เพื่อจะได้มีแนวทางร่วมกันในการสร้างแบบแผนพฤติกรรมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และมีพฤติกรรมที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของสังคม ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาทัศนคติของครูเกี่ยวกับวินัยด้านการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 ว่ามีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับใดซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ ในการนำมาปรับปรุงและพัฒนาการปฏิบัติงานการควบคุมเรื่องการแต่งกายและความประพฤติ ให้เกิดประสิทธิภาพ เพื่อที่จะได้นักเรียนที่ดีและเป็นที่ยอมรับของสังคม

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาระดับทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อวินัยด้านการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง 2 ด้าน คือ ด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยด้านการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 จำนวน 50 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น (Independent Variable)

ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ , ประสบการณ์ในการสอน และช่วงชั้นที่สอน ได้แก่

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ (สถานภาพของครูซึ่งประกอบด้วย)

1.1 เพศ

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 ประสบการณ์ในการทำงาน ซึ่งแบ่งออกเป็น

1.2.1 มีอายุราชการ 1-5 ปี

1.2.2 มีอายุราชการ 6-15 ปี

1.2.3 มีอายุราชการมากกว่า 15 ปี

1.3 ระดับชั้นที่สอน

1.3.1 ช่วงชั้นที่ 3

1.3.2 ช่วงชั้นที่ 4

1.3.3 ช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4

2. ตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทัศนคติของครูที่มีต่อระเบียบการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง ในด้านต่าง ๆ คือ

2.1 ด้านการแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการหรือระเบียบที่โรงเรียนมัธยมวัดดาวคองกำหนดขึ้น

2.2 ด้านความประพฤติที่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบระดับทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียน ในด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคอง
2. ครูโรงเรียนมัธยมวัดดาวคองสามารถใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างและอบรมสั่งสอนในด้านวินัยในด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ
3. บิดามารดาหรือผู้ปกครอง สามารถใช้เป็นแนวทางในการที่จะปรับพฤติกรรม การอบรมเลี้ยงดูจะปลูกฝังหรือสร้างเสริมความมีวินัยแก่บุตรหลานได้
4. สื่อมวลชนสามารถใช้เป็นแนวทางในการนำเสนอสื่อเพื่อปลูกฝังความมีวินัย
5. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับแวดวงการศึกษา สามารถนำข้อค้นพบไปเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการศึกษาได้เช่น ในการจัดทำหลักสูตร หรือการจัดการศึกษาว่าควรสิ่งใดจะเพิ่มเติมในส่วนใดที่จะช่วยสร้างเสริมและพัฒนาความมีวินัย ของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเติบโตขึ้นได้อย่างมีวินัย มีคุณธรรมจริยธรรมสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และช่วยลดวิกฤติทางด้านคุณธรรม จริยธรรมที่ปรากฏในแผนการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมแห่งชาติ (พ.ศ.2545-2549) และที่สำคัญคือเพื่อให้นักเรียนเป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของคนไทยที่ประเทศชาติต้องการสืบไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของครูผู้สอนที่มีต่อนักเรียนในเรื่องวินัยใน 2 ด้านคือ ด้านการแต่งกายเครื่องแบบนักเรียน และด้านความประพฤติที่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน

การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียน หมายถึง การแต่งกายตามเครื่องแบบนักเรียนชายหญิงตามที่ระเบียบของโรงเรียนมัธยมวัดดาวคองกำหนด

ความประพฤติที่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ปรากฏ อันแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่นการพูดจา และการแสดงกิริยามารยาท

ครู หมายถึง ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคอง

วินัย หมายถึง ข้อกำหนด กระบวนการ ระเบียบ กฎเกณฑ์ แนวปฏิบัติ สำหรับให้นักเรียนปฏิบัติตาม

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่เรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนองทั้งในระดับช่วงชั้นที่ 3 และ 4 ปี
การศึกษา 2549

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 โดยประกอบด้วยตัวแปรอิสระได้แก่
สถานภาพครูในหัวข้อ เพศ ประสบการณ์และระดับชั้นที่สอน ส่วนตัวแปรตามได้แก่ การแต่งกาย
และด้านความประพฤติของนักเรียน โดยมีหัวข้อประกอบในการจัดทำวิจัยคือ แนวคิดและหลักการ
ทางวินัย แนวคิดและทฤษฎีทางทัศนคติ โรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งงาน
ระเบียบวินัยนับว่ามีความสำคัญที่จะส่งเสริมให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปอย่างเรียบร้อยได้
คุณภาพ อาจจะสามารถกล่าวได้ว่า ระเบียบวินัยจะทำให้งานด้านอื่น ๆ ของกระบวนการเรียนการสอน
เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ วินัยด้านความประพฤติที่ไม่เหมาะสมและขาดวินัย นับเป็นเหตุการณ์ที่
ได้พบและได้ฟังอยู่เสมอ ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสงสัยและไม่แน่ใจว่า ระเบียบวินัยของนักเรียนที่
โรงเรียนได้วางกฎเกณฑ์ไว้นั้นครูทั้งหลายไม่เห็นด้วย ไม่ยอมรับ หรือมีทัศนคติอย่างไรระดับใดบ้าง
จึงปล่อยให้ให้นักเรียนแต่งกายชุดนักเรียนและประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน เรื่อง
ดังกล่าวทั้งหมดนี้นับเป็นการสร้างความหนักใจให้ครูที่ปรึกษาหรือครูฝ่ายปกครองที่จะต้องดูแล
นักเรียนให้มีความประพฤติดีขึ้น เพราะสาเหตุเหล่านี้จะส่งผลให้ชื่อเสียงเกียรติยศของโรงเรียน
เป็นไปในทางสร้างสรรค์หรือเสื่อมเสียชื่อเสียงได้ ซึ่งถ้าครูสามารถพัฒนานักเรียนให้มีระเบียบวินัย
ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกายได้อย่างดีมีระเบียบ ย่อมจะส่งผลให้นักเรียนเติบโตเป็น
ผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคตสามารถไปพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป ฉะนั้นเพื่อให้เกิดความ
ชัดเจนในความสงสัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาด้วยภาคินพนธ์ฉบับนี้ขึ้น เพื่อเป็นข้อยืนยันให้การ
ปกครองและการส่งเสริมระเบียบวินัยนักเรียนอย่างมั่นใจและจริงจังต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยในตนเองของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคอง ด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ ผู้ศึกษาได้รวบรวมเอกสารและทฤษฎีต่าง ๆ ที่มีความใกล้เคียงและมีความสัมพันธ์กัน โดยแบ่งรายละเอียดเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. แนวคิดและหลักการทางวินัย
2. แนวคิดและทฤษฎีทางทัศนคติ
3. โรงเรียนมัธยมวัดดาวคอง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและหลักการทางวินัย

วินัยมีความสำคัญในการปกครองคนเพราะเป็นแนวทางควบคุมความประพฤติหรือระเบียบแบบแผนการปฏิบัติตนอันเป็นที่พึงปรารถนาและเป็นที่ยอมรับว่าถูกต้องเหมาะสมตามความมุ่งหวังของสังคมในแต่ละชุมชนและในสังคม ส่วนวินัยนักเรียนหมายถึงแนวทางความประพฤติหรือระเบียบแบบแผนการปฏิบัติตนของนักเรียนอันเป็นที่พึงประสงค์และเป็นที่ยอมรับว่าถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับความมุ่งหวังของโรงเรียนและสังคมทั่วไป ในปัจจุบันนี้มีปัญหาวินัยนักเรียนในทุกระดับการศึกษาเพิ่มความหนักใจแก่ผู้บริหาร ครูและผู้ปกครองมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามวิธีป้องกันและแก้ไขไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำให้สำเร็จ จึงควรนำศึกษาแนวทางปฏิบัติ

ความหมายของวินัย

พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 (2539) ให้ความหมายว่าวินัยหมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ ข้อบังคับและจากงานวิจัยของฉันทนา ภาคบงกชและคณะ (2539) ซึ่งได้สำรวจลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทยจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่าง ๆ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิสส่วนใหญ่ (ร้อยละ 52.72) ให้ความหมายของวินัยว่าหมายถึง การที่บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นไปตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ แบบแผน ข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้บุคคลปฏิบัติตาม เพื่อให้บุคคลอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข ผู้ทรงคุณวุฒิอีกส่วนหนึ่ง ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง คุณลักษณะโดยรวมของบุคคลที่แสดงออกด้วยความรู้สึกนึกคิด จิตใจ การตัดสินใจ และเลือกกระทำตามวินัยที่เป็นไปในทางสร้างสรรค์ด้วยความสมัครใจเพื่อแก้ปัญหาส่วนตนและส่วนรวม อันจะเป็นประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม และผู้ทรงคุณวุฒิกลุ่มสุดท้ายให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง กฎระเบียบ แบบแผน ข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้บุคคล

ประพฤติตาม เพื่อให้บุคคลอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขนอกจากนี้ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ประยุทธ์ ญฺตฺโต, 2539) ให้ความหมายไว้ 3 แนวทาง คือ (1) การจัดระเบียบแบบแผน (2) การฝึกตนให้ตั้งอยู่ในระเบียบและ (3) ตัวระเบียบระบบ หรือตัวกฎ

วินัย (Discipline) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 744) หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ นอกจากนี้นักจิตวิทยาและนักการศึกษาให้ความหมายของวินัยไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2542 : 11) ให้ความหมายของวินัยไว้ว่าหมายถึงระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลง ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกันเพื่อให้อยู่อย่างราบรื่น มีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกให้รู้จักปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

พนัส หันนาคินทร์และคณะ (2542 : 38) ให้ความหมายของคำว่า วินัยหมายถึงการปฏิบัติ ตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง กติกา และกฎหมายตามที่สังคมวางไว้หรือตามที่กลุ่มได้ ตกลง อันจะนำมาซึ่งความสงบสุข ความเจริญก้าวหน้า ความมั่นคงและความปลอดภัย

สมเจตน์ อภิมนตรีรักษา (2520 : 201) ให้ความหมายของคำว่าวินัยว่า หมายถึง ข้อบังคับ ที่ใช้ควบคุมความประพฤติของตนเอง วินัยต่างจากกฎหมาย กฎหมายเป็นข้อบังคับของประเทศ แต่วินัยเป็นข้อบังคับสำหรับหมู่คณะ การทำผิดวินัยไม่ถือเป็นการผิดกฎหมาย การที่สร้างวินัยขึ้นมา ก็เพื่อส่งเสริมให้เกิดเกิดความรู้สึกบังคับตนเองโดยเกิดจากการสำนึกขึ้นเอง ไม่ได้เป็นการบังคับหรือเกรงกลัวข้อบังคับทั้งต่อหน้าและลับหลัง

ประดิษฐ์ ฮวบเจริญ (ม.ป.ป : 13) ให้ความหมายวินัยว่า หมายถึงระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม หรือบางครั้งโรงเรียนอาจยังไม่ได้กำหนดไว้แต่เป็นความคาดหวังหรือตัวปฏิบัติอย่างไรบ้างในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน สอดคล้องกับปิฎก สาธิต (2533 : 402) กล่าวว่า วินัยเป็นข้อบังคับต่าง ๆ ที่สถานศึกษากำหนดขึ้น เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตาม และระเบียบบางประการไม่ได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หากแต่เป็นความคาดหวังของครูที่จะให้นักเรียน นักศึกษาวางตัวหรือประพฤติตนทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา ถ้านักเรียน นักศึกษาประพฤติตนผิดไปจากระเบียบและความคาดหวังของครู ก็ถือว่าทำผิดวินัย และครูอาจใช้วิธีการลงโทษต่าง ๆ กัน ตามความเหมาะสมของความผิดนั้น

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ(2526 : 186) ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในการบังคับหรือควบคุมตนเองให้ประพฤติตามระเบียบ กฎเกณฑ์ หรือขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตตนเองของสังคมและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของประเทศชาติ

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 : 20) ได้ให้ความหมายของคำว่าวินัย หมายถึง คุณลักษณะทางจิตใจ และพฤติกรรมที่ช่วยทำให้ตนเองสามารถควบคุมตนเองและปฏิบัติตามระเบียบเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม

อำพร ทองนุช (2541 : 22) กล่าวถึง วินัยหมายถึง แบบแผน ข้อบังคับ หรือข้อปฏิบัติ สำหรับควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคม ที่สามารถควบคุมตนเองได้ทั้งด้าน อารมณ์ พฤติกรรม และผลของการกระทำ ซึ่งจะต้องมีผลดีต่อตนเองและสังคม

ดำรง ประเสริฐกุล (2542 : 215) กล่าวว่า วินัยหมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยและทำให้เกิดความสงบสุขสำหรับตนเองและสมาชิกในสถาบัน

นพ ศรีบุญนาค (2540 : 13) และพนัส หันนาคินทร์ (2542 : 202) ได้ให้ความหมายของวินัยในด้านการบริหารงานบุคคลไว้อย่างสอดคล้องกันว่า หมายถึงระเบียบ ข้อบังคับใด ที่กำหนดขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมความประพฤติของพนักงานให้สามารถปฏิบัติงานไปได้ด้วยความเรียบร้อย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการบริหารองค์การก่อให้เกิดผลดีต่อการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามจุดประสงค์หรือเจตนารมณ์ขององค์การนั้น ๆ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2540 : 433 - 434) ได้สรุปความหมายของคำว่าวินัยได้เป็นสองแนวทางคือ ความหมายในทางรูปธรรม หมายถึง ข้อปฏิบัติ หรือแบบสำหรับคนในองค์กร ในหมู่ ในเหล่า ในวงการแต่ละแห่ง โดยข้อปฏิบัติหรือแบบที่กำหนดไว้สำหรับสมาชิกในองค์กรนั้น ๆ จะเรียกว่า วินัย อาทิ วินัยทหาร วินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ ความหมายของวินัยในทางรูปธรรมสามารถนำไปใช้เป็นหลักในทางปฏิบัติได้ว่า วินัยในองค์กรต่าง ๆ อาจมีลักษณะแตกต่างกันออกไป การกระทำอย่างเดียวกันใน องค์กรหนึ่งอาจจะไม่ถือว่าการปฏิบัติดังกล่าวเป็นความผิด การจะพิจารณาว่าการกระทำใดผิดวินัยหรือไม่ ต้องพิจารณาว่าเป็นการกระทำที่ผิดข้อปฏิบัติ หรือผิดแบบของสมาชิกในองค์กรนั้นหรือไม่ ถ้าไม่มีการกำหนดไว้ในข้อปฏิบัติ จะไม่ถือว่าเป็นความผิด หรือในกรณีกลับกันถ้าหากมีข้อปฏิบัติกำหนดไว้ และมีการฝ่าฝืนก็ถือว่าผิดข้อปฏิบัติ และในการกำหนดระดับลงโทษที่จะลงโทษแก่ผู้กระทำผิด จะต้องพิจารณาการกำหนดความหนักเบาของโทษ โดยแตกต่างกันออกไปในแต่ละองค์กร ส่วนความหมายในทางนามธรรม หมายถึง ลักษณะลักษณะเชิงพฤติกรรม (Behavior) ที่แสดงออกมาเป็นการควบคุมตนเอง การยอมรับหรือปฏิบัติตามการนำหรือการบังคับบัญชาการให้มีระเบียบและการอยู่ในแบบแผน

จากความหมายของวินัยในทางนามธรรม จะพบว่าโดยแท้จริงแล้ว วินัยที่ต้องการหาใช่ตัวปฏิบัติ หรือตัวแบบแผนไม่ หากแต่วินัยที่ต้องการให้มี คือการควบคุมตน การปฏิบัติตามข้อบังคับ การอยู่ในแบบแผน การปฏิบัติตามการนำ การปฏิบัติตามการบังคับบัญชาการมีระเบียบและ

ลักษณะเชิงพฤติกรรมดังกล่าวจะกล่าวแสดงออกมาด้วยสิ่งที่มาจากพื้นฐานทางจิตใจด้วยเหตุนี้การที่จะทำให้ทุกคนในองค์กรมีวินัย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องปรับพฤติกรรม ต้องพัฒนาจิตใจ ต้องนำต้องกำกับด้วย มิใช่มุ่งแต่จะพัฒนาทางกำหนดข้อปฏิบัติ หรือระเบียบวินัยให้มีความครอบคลุมหรือรัดกุมแต่เพียงอย่างเดียว หรือออกจะมุ่งแต่คอยลงโทษ เมื่อมีสมาชิกในองค์กรคนใดคนหนึ่งกระทำการฝ่าฝืน ข้อปฏิบัติหรือระเบียบของกิจการ

ความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า วินัยหมายถึง ข้อระเบียบบังคับที่วางไว้ ในองค์กรต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้บุคคลใช้ควบคุมความประพฤติของตนในการปฏิบัติตามแบบแผน ข้อบังคับซึ่งทางโรงเรียนกำหนดหรือไม่ได้กำหนดไว้ เพื่อฝึกฝนให้บุคคลอยู่ในความถูกต้องมีเหตุผล ซึ่งจะก่อให้เกิดวินัยในตนเองที่จะทำให้บุคคลเป็นคนดี เพื่อความสงบสุขในชีวิตของตนและความเป็นระเบียบของสังคม

ความสำคัญของวินัย

ภาสกร แก้วชาติ (2548 : 22) กล่าวว่าสังคมจำเป็นต้องมีระเบียบ หรือกฎหมายสำหรับควบคุมความประพฤติของสมาชิกในสังคมนั้น กฎหมายเป็นทั้งเครื่องหมายและข้อบังคับหรือรองรับสิทธิเสรีภาพของบุคคลแต่ละคน ในขณะที่เดียวกันกฎหมายก็เป็นเครื่องกำจัดการเอาผิดเอาเปรียบระหว่างคนที่มีความสามารถสูงกว่าคนที่มีความสามารถน้อยกว่าไปในตัว เช่นเดียวกันในโรงเรียน ระเบียบก็มีความสำคัญ และมีความจำเป็นในการควบคุมความประพฤตินักเรียน ดังนั้น ระเบียบวินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญ

ชมเชย พงษ์เจริญ (2542 : 11) กล่าวว่าอยู่รวมกันในสังคมจำเป็นต้องมีระเบียบวินัยหรือกฎหมายสำหรับควบคุมความประพฤติของสมาชิกในสังคมนั้น กฎหมายเป็นทั้งเครื่องหมายรับรองสิทธิเสรีภาพของบุคคลแต่ละคน ในขณะที่เดียวกัน กฎหมายยังเป็นเครื่องกำจัดการเอาผิดเอาเปรียบระหว่างคนที่มีความสามารถสูงกว่าต่อคนที่มีความสามารถน้อยกว่าไปในตัว เช่นเดียวกันในโรงเรียน ระเบียบวินัยก็มีความสำคัญและมีความจำเป็นในการควบคุมความประพฤตินักเรียน

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา (ม.ป.ป. : 9) นักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์เชื่อว่า วินัยมีพื้นฐานมาจากวัยแรกของชีวิต มีการเรียนรู้การเลียนแบบและฝึกฝนจากบุคคลและสังคมที่แวดล้อมไปพร้อมๆกับการปฏิบัติกรอย่างต่อเนื่องจนเกิดการซึมซับคุณธรรมขึ้นภายในทำให้เกิดพฤติกรรมจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคล

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระเบียบวินัยเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและช่วยให้สังคมมีความสงบสุขเป็นระเบียบเรียบร้อย

ภรณ์ คุรุรัตน์ (2537 : 8) กล่าวว่า วินัยเป็นระเบียบหรือข้อบังคับที่ควบคุมหมู่คณะให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย การที่สังคมจะสงบสุขได้นั้นต้องอาศัยความมีวินัยในสังคม ซึ่งหมายถึง การฝึกฝนการประพฤติปฏิบัติตนอย่างมีระเบียบแบบแผน ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เคารพเชื่อฟังกฎหมายและข้อบังคับของสังคม การสร้างวินัยในสังคมจะต้องปลูกฝังให้เกิดวินัยในตนเองตั้งแต่เด็ก และวินัยที่ดีนั้นจะต้องเกิดจากความรู้ความเข้าใจและการยอมรับมากกว่าวินัยที่เกิดจากอำนาจบังคับซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุธา จันทร์หอม (2511:9) ที่ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการมีวินัยในตนเองว่า เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุปนิสัยเด็ก

ออลูเบล Ausubel (สันหัตถ์ อนุธรรี, 2536 : 21) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ 5 ประการดังนี้

1. วินัยมีความจำเป็นต่อกระบวนการทางสังคม เพื่อให้เรียนรู้การยอมรับมาตรฐานของสังคมและวัฒนธรรมต่าง ๆ ของสังคม
2. การมีวินัยมีผลต่อการมีบุคลิกภาพที่เหมาะสมและมีวุฒิภาวะ เช่น การฝึกให้มีการฝึกควบคุมตนเอง มีการพึ่งพาตนเองได้เป็นต้น
3. ผู้ที่มีวินัยเป็นผู้ที่มีศีลธรรมเชื่อฟังและพัฒนาความรู้สึกลึกซึ้งต่อชีวิตและความมีเหตุผล
4. วินัยมีความจำเป็นต่อความรู้สึกลดภัยของเด็ก และต้องมีความจำเป็นต่อการออกกฎข้อบังคับต่าง ๆ ด้วย
5. การมีวินัยในตนเองช่วยก่อให้เกิดความรู้ และความชำนาญที่จะร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นในสังคม โดยเฉพาะความรู้ความชำนาญในเรื่องที่เกี่ยวกับเพื่อนร่วมสังคมให้เกิดความรู้ด้านมนุษยสัมพันธ์ที่จะทำให้การปฏิบัติต่อผู้อื่นเป็นไปอย่างราบรื่นอันก่อให้เกิดประโยชน์สมความมุ่งหมาย

เบอร์นาร์ด (Bernard, 1972 : 205-207) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า เด็กมีความต้องการวินัยที่จะเกิดจากความรู้ความเข้าใจและการยอมรับนับถือมากกว่าวินัยที่เกิดจากการใช้อำนาจบังคับ

สรุปได้ว่า วินัย เป็นกลไกสำคัญที่จะทำให้ทั้งตัวบุคคลที่ปฏิบัติมีความสุข สังคมมีความสุข และประเทศชาติก็มีความสุข มีความสงบ อีกทั้งเป็นหนทางทำให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าอีกด้วย

ความหมายของวินัยในตนเอง

ณัฐพร สตาภรณ์ (2540 : 13) ได้กล่าวถึงวินัยในตนเองว่าเป็นความสามารถอันเกิดจากตัวบุคคลนั่นเอง ในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง ให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังให้พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกมานั้นมีความสอดคล้องกับระเบียบของสังคมที่วางไว้

อรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์ (2542 : 10) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองไว้ว่าหมายถึงความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้

โดยเกิดความสำนึกว่าเป็นค่านิยมที่ดีงาม ซึ่งจะไม่ทำการใด ๆ ที่ทำให้เกิดความยุ่งยากเดือดร้อนต่อตนเองและบุคคลอื่นในอนาคต

วสันต์ ปูนผล (2542 : 10) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองไว้ชัดเจนว่า เป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง ซึ่งจะต้องให้ตนเป็นไปตามกฎ ระเบียบของสังคมและเกิดจากความรู้สึกมองเห็นคุณค่าในการปฏิบัติ มิให้เกิดจากมีข้อบังคับจากภายนอกเท่านั้น แม้จะมีอุปสรรคก็ยังมีเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

ธิติมา จักรเพชร (2544 : 13) ได้สรุปความหมายของวินัยในตนเองไว้ว่าเป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมตนเองทั้งด้านอารมณ์และพฤติกรรมให้ปฏิบัติตนในทางที่ถูกต้อง โดยไม่ได้เกิดจากหลักเกณฑ์ ข้อบังคับของสังคมแต่เกิดจากการเห็นคุณค่าในสิ่งที่ทำ และไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนให้ตนเองและสังคม

กู๊ด (Good, 1972 : 523) ได้กล่าวว่าวินัยในตนเองไม่ใช่การบังคับโดยอำนาจจากภายนอก แต่หากหมายถึงการบังคับโดยอำนาจภายในของบุคคลนั่นเอง และเป็นอำนาจอันเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับคุณค่าอันใดอันหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

ความหมายข้างต้น พอสรุปได้ว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการใช้ความคิด ความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้ ทำให้เกิดความเข้าใจอย่างมีเหตุผล และสามารถควบคุมตนเองทั้งด้านอารมณ์และพฤติกรรมให้ปฏิบัติตนตามที่เห็นว่ามีค่าต่อตนเองและผู้อื่นให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังด้วยความสมัครใจของตนเอง

จากความหมายของวินัยและวินัยของตนเองที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า มีลักษณะการให้ที่เหมือนกัน กล่าวคือ เมื่อพูดถึงวินัย จำเป็นที่จะต้องพูดถึงกฎเกณฑ์ควบคุมกันไปด้วย เพราะที่ใดจะมีระเบียบวินัยที่นั่นก็ต้องมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ตั้งไว้

คำว่า "วินัยในตนเอง" มาจากคำภาษาอังกฤษว่า "self-discipline" ซึ่ง Webster's Third New International Dictionary Unabridged and Seven language Dictionary (1993 : 1646) ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง การควบคุมที่มีการวางแผนและการฝึกฝนของตนเองเพื่อประโยชน์ในการพัฒนา (planned control and training of oneself for the sake of development) และจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่านักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของ "วินัยในตนเอง" ไว้อย่างกว้างขวาง แต่เมื่อพิจารณาลักษณะร่วมของความหมายต่าง ๆ แล้ว พบว่ามีลักษณะร่วมกันของความหมายคือต่างก็เห็นว่า วินัยในตนเอง คือความสามารถของบุคคลในการควบคุมความประพฤติของตนเองโดยตนเองให้เป็นไปตามเป้าหมายหรือความต้องการที่ตั้งใจไว้ (English and English, 1968 : 487 ; Good, 1973 : 525 ; Rowntree, 1981 : 276 ; Peck, 1978 ; ดวงเดือน พันธมนาวิน, 2529 ; ศุภนิศย์ วัฒนธาดา, 2518; สุชา จันทน์เอม, 2515)

สำหรับนักวิชาการอีกส่วนหนึ่งกล่าวถึงความหมายของวินัยในตนเองในลักษณะที่แตกต่างกันออกไปคือ ช. ชนบท (2533 : 15) กล่าวว่า วินัยในตนเอง เป็นการปฏิบัติตนตามระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ โดยความสำนึกในหน้าที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยทั้งในที่ลับและที่แจ้ง โคทม อารียา, (2543 : 10) กล่าวว่าวินัยในตนเอง หมายถึงสติ วิจารณ์ญาณจิตสำนึกและความละเอียดรอบป

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับวินัยในตนเองจำนวน 68 เรื่อง พบว่า งานวิจัยจำนวน 58 เรื่องให้ความหมายของคำว่า "วินัยในตนเอง" ที่มีลักษณะร่วมกันคือ วินัยในตนเองหมายถึงความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนต้องการหรือมุ่งหวัง สังคมยอมรับ โดยการสำนึกตัวขึ้นมาเอง ส่วนอีก 10 เรื่อง กล่าวถึง ความหมายของวินัยในตนเองเฉพาะเจาะจงในเรื่องที่ตนต้องการศึกษา

คุณลักษณะของควมมีวินัยในตนเอง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2538) พบว่ามีการที่จะกล่าวถึงลักษณะของผู้มีวินัยในตนเองไว้ดังนี้ ออซูเบล (Ausubel, 1965 : 459 - 460) เสนอว่าลักษณะผู้มีวินัยในตนเองต้องมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้คือ เชื่อถือได้ เชื่อมั่นในตนเอง ควบคุมตนเองได้ มีความมุ่งมั่น พากเพียร อุตสาหะ และอดทน บราเดอร์ตัน (Brotherton, 2002 : 110-112) กล่าวถึงคุณลักษณะเด่นของผู้มีวินัยในตนเองว่า ต้องเป็นบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน มีบุคคลที่จะแข่งขันหรือเลียนแบบ มีวิสัยทัศน์ที่เป็นทางนำไปถึงจุดมุ่งหมาย มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความอดทน มีความพากเพียรและพยายาม มีการวางแผน เรียนรู้อยู่เสมอ และรักสิ่งที่ตนกระทำ Peck (1978 : 120 -121) กล่าวว่าวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานของเครื่องมือในการแก้ปัญหาชีวิต ถ้าปราศจากควมมีวินัยในตนเองจะไม่สามารถแก้ปัญหาใด ๆ ได้เลย นอกจากนี้ ช.ชนบท (2533 : 15-16) กล่าวว่า วินัยในตนเองเป็นพื้นฐานของเครื่องมือในการแก้ปัญหาชีวิต ถ้าปราศจากควมมีวินัยในตนเองจะไม่สามารถแก้ปัญหาได้เลย นอกจากนี้ ช.(ชนบท) กล่าวว่า จริยธรรมที่จะช่วยส่งเสริมควมมีวินัยในตนเอง ได้แก่ ความละเอียดรอบป ความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา ความอดทน-อดกลั้น ความเสียสละเพื่อส่วนรวม และความรับผิดชอบ

จิราห์วัน มูลสถาน (2523 : 33) กล่าวว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองจะต้องมีลักษณะและพฤติกรรมดังนี้ เชื่อมั่นในตนเอง มีความรู้สึกรับผิดชอบ มีความตั้งใจจริง มีลักษณะความเป็นผู้นำ มีเหตุผล เคารพสิทธิของผู้อื่น ทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม และมีความอดทน

กรรณา กิจชัยัน (2517 : 21) ได้สรุปเกี่ยวกับควมมีวินัยในตนเองไว้ว่า ถ้าบุคคลที่มีวินัยแห่งตนจะมีคุณลักษณะและพฤติกรรมดังนี้ มีความรับผิดชอบ เชื่อมั่นในตนเอง มีความรู้สึกรับผิดชอบ มีความตั้งใจจริง ใจคอมั่นคง กล้าคิด กล้าทำ กล้าพูด และไม่เกรงใจใครโดยปราศจากเหตุผล ไม่กังวลใจ มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความอดทน และมีความซื่อสัตย์ จริงจังมีเหตุผลด้วยดี

กรมวิชาการ (2523 : 151-153) ได้สรุปประเภทและพฤติกรรมของผู้มีการรักษาระเบียบวินัยไว้ดังต่อไปนี้

1. การรักษาระเบียบภายนอก

1.1 การรักษาระเบียบวินัยในกาณวิโค ได้แก่ การรับประทานอาหารให้ถูกต้องตามลักษณะอนามัยและสุขวิทยา มีมารยาทเรียบร้อย ในการรับประทานอาหาร เช่น จะไม่รับประทานอาหารในสถานที่ไม่สมควรและ ไม่รับประทานอาหารมูมาม เป็นต้น

1.2 การรักษาระเบียบวินัยในการอุปโภคบริโภค ได้แก่ การรักษาร่างกายเสื้อผ้าที่พกอยู่อาศัย และเครื่องใช้ให้สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย

1.3 การรักษาระเบียบวินัยวินัยต่อสถานที่ ได้แก่ การที่จะต้องรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยทั้งในสำนักงาน วัดวาอาราม สถานที่ราชการและสาธารณสถานต่าง ๆ เช่น ถนน แม่น้ำลำคลอง โรงมหรสพ รถโดยสาร สวนสาธารณะ ฯลฯ และประพฤติปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของสถานที่นั้น ๆ

1.4 การรักษาระเบียบวินัยในการปกครอง ได้แก่ การสร้างวินัยเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติ และมีการปกครองดี มีจรรยา มีวินัยเอาใจใส่กวดขัน ปรับปรุงระเบียบให้มีมาตรฐานควรแก่สิ่งที่อยู่ในความนิยมนับถือและปฏิบัติให้เป็นแบบอย่าง

2. การรักษาระเบียบภายใน

2.1 ระเบียบท่วงที ได้แก่การจัดท่าทางที่ทำให้เหมาะสมแก่ฐานะและภูมิรัฐของตน จะไม่ดูหมิ่นผู้อื่นและไม่ทะนงตน

2.2 ระเบียบกิริยา ได้แก่การควบคุมอาการของร่างกายที่เคลื่อนไหวออกมาให้ปรากฏแก่คนทั้งหลายโดยควบคุมและปรับปรุงกิริยาให้ตรงตามเป็นระเบียบ มีกิริยาวาจาดี สุภาพอ่อนโยน ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมแก่บุคคล โอกาส เวลา สถานที่

2.3 ระเบียบวาจา ได้แก่การพูดดีไพเราะ พูดมีประโยชน์ ไม่พูดเท็จไม่พูดส่อเสียด ยุยง ไม่พูดคำหยาบ และไม่พูดเพื่อเจ้อ

2.4 ระเบียบใจ ได้แก่การรู้จักควบคุมจิตใจอารมณ์ให้อยู่ในกรอบและระเบียบที่ดีงาม พันธ์ หันนาคินทร์ (2521:153-155) กล่าวถึงวินัยที่ใช้กันอยู่ในโรงเรียนไว้ว่า หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ คือนักเรียน และได้จัดแบ่งวินัยไว้ 3 ประเภทคือ

1. วินัยเฉียบขาดแบบทหาร คือการใช้ความกลัวเป็นเครื่องมือ นักเรียนทำดีเพราะกลัวถูกลงโทษ วินัยชนิดนี้ตรงกับสุภาษิตว่า " รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี" ซึ่งเมื่อนักเรียนทำดีจนเป็นนิสัยแล้วต่อไปภายหน้าจะติดนิสัยไม่ทำชั่ว แต่ก็มีผู้ไม่เห็นด้วยโดยอ้างว่าเป็นการผิดหลักประชาธิปไตย

2. วินัยแบบดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน แนวคิดนี้ถือว่า เมื่อนักเรียนทำในสิ่งที่ตนเองสนใจแล้ว ปัญหาทางวินัยก็จะไม่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่โรงเรียนจะใช้เพื่อแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน

3. วินัยที่เกิดจากความรับผิดชอบและเกียรติของตน มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนมีความประพฤติดี โดยพยายามสร้างให้นักเรียนนับถือในเกียรติของตนและรู้จักรักษาเกียรตินั้น

จากการแบ่งประเภทของวินัยดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ทำให้รู้จักและเข้าใจความหมายของวินัยให้ชัดเจนขึ้น เพื่อสะดวกแก่การนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อนักเรียน โดยใช้วิธีที่เกิดขึ้นจากการรู้จักรับผิดชอบและเกียรติของตน ย่อมจะมีผลให้นักเรียนทำความดี เพราะจะรักทำความดี ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวอำนาจภายนอก นักเรียนย่อมจะเป็นผู้รู้คุณค่าของตนเอง อันเป็นคุณธรรมที่สูงของความเป็นคน

วสันต์ ปูนผล (2542 :15-16) กล่าวว่า การปลูกฝังความมีระเบียบวินัยในตนเองซึ่งเป็นวัฒนธรรมของสังคมให้แก่เด็กซึ่งจะช่วยให้เด็กมีลักษณะดังนี้ การเรียนรู้ในมาตรฐานของการกระทำหรือความประพฤติที่สังคมยอมรับ มีวุฒิภาวะทางด้านต่าง ๆ เพื่อให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพดี เช่น เป็นผู้นำและ ผู้ตามที่ดี มีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง มีความสามารถในการควบคุมตนเอง เป็นผู้มีความมั่นคงทางอารมณ์และอดทนต่อความคับข้องใจได้มีมโนธรรมที่ดีงามมีศีลธรรมและมีความปลอดภัยทางอารมณ์

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (สมจิตต์ สุวรรณวงศ์, 2542 : 42 ; ได้มีอ้างอิงจากกรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. 2537 : 10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยในตนเองว่าเป็นพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อเคารพสิทธิของผู้อื่น การเอื้อเฟื้อแบ่งปัน รู้จักการรอคอย ในการแก้ปัญหาของส่วนรวม โดยไม่ต้องมาคอยควบคุมบังคับ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่เอื้อต่อความสำเร็จของบุคคลและส่วนรวม จึงควรส่งเสริมในตนเองอย่างถูกต้องตั้งแต่ปฐมวัย

นอกจากนี้ การส่งเสริมความมีวินัยในตนเองจะช่วยให้มีเป็นผู้ที่มีความสามารถดังต่อไปนี้ ด้านสติปัญญา ช่วยให้รู้จักคิดรู้จักใช้เหตุผล ฝึกให้มีการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเองในด้านของสังคม อารมณ์และจิตใจ ช่วยให้กล้าคิดและกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบต่อเคารพสิทธิของผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อ รู้จักแบ่งปัน และรู้จักการรอคอย

เชาวน์ มณีวงศ์ (ม.ป.ป. :168) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยในตนเองไว้ว่า ช่วยให้สภาพนักศึกษาควบคุมดูแลตนเอง และสังคมส่วนรวมได้ด้วยความสะดวก เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเล่าเรียน การทำงาน ชวนนำคนไปสู่การกระทำดี ความเจริญ เว้นข้อห้าม ทำตามคำสั่งบางประการ เพิ่มพลังในการทำงาน เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงาน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่า

ส่วนตน สังคมเป็นสุขร่มเย็น เกิดความสามัคคี ดำรงตนอยู่ในสังคม และทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (สมจิตต์ สุวรรณวงศ์, 2542 : 42 ; ได้มีการอ้างอิงจาก กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ.2537 : 10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยในตนเองว่า เป็นพื้นฐานของความรับผิดชอบการเคารพสิทธิของผู้อื่น การเอื้อเฟื้อแบ่งปัน การรอคอย การแก้ปัญหาของส่วนรวม สามารถควบคุมตนเอง ให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง โดยใช้หลักของเหตุผล และคำนึงถึงประโยชน์ของสังคม โดยไม่ต้องมาคอยควบคุมบังคับ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่เอื้อต่อความสำเร็จของบุคคลและส่วนรวม จึงควรส่งเสริมวินัยในตนเองอย่างถูกต้องตั้งแต่ปฐมวัย นอกจากนี้ การส่งเสริมวินัยวินัยในตนเองจะช่วยให้มีความสามารถดังต่อไปนี้ ด้านสติปัญญา ช่วยให้รู้จักคิดใช้เหตุผล ตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง และด้านสังคม อารมณ์และจิตใจ ช่วยให้อึดใจคิดและกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อ รู้จักแบ่งปันและรู้จักการรอคอย

หวน พินธุ์พันธ์ (2528 : 96-97) ได้กล่าวถึงวินัยที่ใช้กันอยู่ในสถานศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือประเภทแรกเป็น วินัยเฉียบขาดแบบทหาร ประเภทต่อมา วินัยดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนนักศึกษา และ ประเภทสุดท้ายคือ วินัยที่เกิดจากการรู้จักความรับผิดชอบต่อ รู้จักเกียรติของผู้อื่น สำหรับวินัยประเภทแรกนั้นใช้กรณีที่ดีที่ว่านักเรียนนักศึกษาที่ยังไม่รู้จักรับผิดชอบต่อชีวิต จึงต้องมีการควบคุมให้ปฏิบัติตามคำสั่งและระเบียบ ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษ ผู้ปฏิบัติไม่ใช่ผู้ออกระเบียบ ข้อดีคือ ผู้ที่ถูกบังคับให้ประพฤติตนในทางที่ดีก็จะติดเป็นนิสัย และมีความประพฤติดีติดตัวไปภายนอก ข้อเสียคือ ผู้ที่ถูกบังคับให้ปฏิบัติตามจะไม่เห็นคุณค่าของการประพฤติจะรู้สึกว่าเป็นปราศจากเหตุผลและไม่เต็มใจ วินัยประเภทที่สองนั้นยึดถือหลักว่า ถ้าได้ในสิ่งที่สนใจแล้วผู้ได้จะรู้สึกสบายใจ ผู้ปฏิบัติมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎระเบียบ ข้อดีคือ ผู้ที่ปฏิบัติพร้อมที่จะปฏิบัติตามที่ตนสนใจ ข้อเสียคือสถานศึกษามีอาจดำเนินการตามความสนใจและความต้องการของนักเรียนนักศึกษาได้มากนัก และวินัยประเภทสุดท้ายถือว่าเป็นวินัยที่มีคุณค่า เพราะเกิดจากความรับผิดชอบต่อและรักเกียรติของตนเอง จึงเกิดความรักที่จะทำ มีความรู้สึกรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม สถานศึกษาจะช่วยให้เกิดวินัยประเภทนี้โดยการหาวิธีการก่อให้เกิดความรัก นับถือเกียรติ และการรู้จักรับผิดชอบต่อตนเอง

วิกกินส์ (Wiggins, 1971 : 289) ได้อ้างถึงการศึกษาของโธมัส (Gough) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง พบว่าผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงจะรับผิดชอบต่อมาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน มีเหตุผลของตนเอง มีความยืดหยุ่นในความคิดและพฤติกรรมทางสังคม และยังพบว่าโดยทั่วไปจะเป็นผู้มีสุขภาพดีกว่าผู้ที่ขาดวินัยในตนเองอีกด้วย

จากความสำคัญของความมีวินัยในตนเองดังกล่าว สรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็ก ช่วยให้สังคมมีความสงบสุข มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความมีวินัยในตนเองนั้นจะต้องเกิดจากการคิด การตัดสินใจและเลือกกระทำด้วยความสมัครใจ เพราะเกิดจากจิตสำนึกที่ดี มีการรับรู้และตระหนักในคุณค่ามากกว่าที่จะเกิดจากการใช้กำลังหรือใช้อำนาจบังคับ

ทฤษฎีพัฒนาการของความมีระเบียบวินัยในตนเอง

วินัยในตนเองมีลักษณะของการแสดงออกทางจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคลมากกว่า และสำคัญกว่าลักษณะของความรู้ดีชั่วและความสามารถ กระทำดี กระทำชั่วด้วย ฉะนั้น จึงควรให้ความสนใจเกี่ยวกับที่มาและการเจริญเติบโตทางจิตใจ และลักษณะการมีวินัยในตนเอง นักจิตวิทยาพัฒนาการได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้มานานและมีความเห็นว่า ความมีวินัยในตนเองจะบ่งบอกถึงระดับพัฒนาการทางจิตของบุคคลได้ด้วย

ทฤษฎีที่สำคัญเกี่ยวกับพัฒนาการความมีวินัยในตนเองคือ ทฤษฎีของเมอเรอร์ (Mower) ว่าด้วยจุดกำเนิดของการควบคุมตน และทฤษฎีแรงจูงใจทางหลังจริยธรรม

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมอเรอร์ (Mower) ซึ่งดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538 : 62) ได้สรุปทฤษฎีของเมอเรอร์ไว้ว่า การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลแต่ละคนนั้น นักทฤษฎีจิตวิทยาเชื่อว่า จะต้องมียุทธศาสตร์มาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา จุดเริ่มต้น คือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดาหรือผู้เลี้ยงดู อันจะนำไปสู่ความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น โดยการเรียนรู้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ของทารกและเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอนดังนี้

จุดเริ่มต้นอยู่ที่การได้รับการบำบัดความต้องการ เช่น ทิวก็ได้ดื่มมร้อนก็ได้อาบน้ำ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการจะรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุข ความสุขนี้จะรุนแรงมากและติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น ขั้นต่อมาคือ ความสุข ความพอใจของเด็กที่เกิดจากการได้รับการบำบัดความต้องการต่าง ๆ การปรากฏตัวของมารดาทำให้เกิดความสุขความพอใจ ความรักและพอใจมารดานั้นจะต้องเกิดด้วยการเรียนรู้เช่นนี้ ถ้าหากความสุขความพอใจ ความรักและพอใจมารดานั้นต้องได้รับการบำบัดในทางตรงข้ามเช่น เมื่อหิวไม่ได้กิน หรือ กินเมื่อไม่หิว เด็กจะไม่เกิดความสุข เด็กก็จะไม่มีรากฐานในการที่จะเรียนรู้ขั้นที่สองต่อไป กล่าวคือมารดาอย่าอมควบคุมมากับการอบรมสั่งสอนเด็กด้วยคำพูดหรือการกระทำต่าง ๆ ต่อมาเด็กจะมีความสุขเลียนแบบมารดาตามคำพูด การกระทำ หรือทำตามที่มารดาสั่งสอน ความสุขความพอใจที่เกิดขึ้นมีลักษณะการให้รางวัลชมเชยตัวเองโดยบุคคลไม่หวังผลจากคนภายนอก เด็กจะเลียนแบบผู้เลี้ยงดูตนทั้งทางดีและไม่ดีขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้ที่ตนรัก ตนพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นมารดาสูบบุหรี่เสมอ เมื่อเด็กสูบบุหรี่

บุหรืบ้างก็จะมีความสุขความพอใจเพราะเป็นลักษณะการกระทำของผู้ที่ตนรัก ลักษณะที่แสดงถึงการมีวุฒิภาวะทางจิตของบุคคลนั้นจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่มีอายุระหว่างประมาณ 8-10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้น ผู้ที่จะบรรลุภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงเป็นผู้ที่สามารถควบคุมตนให้ปฏิบัติอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่างๆได้ เช่นเด็กจะมีการตอบโต้เมื่อเด็กเกิดความคับข้องใจหรือเมื่อเกิดความรักและการมีอารมณ์ขัน ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเอง เพราะไม่ได้ผ่านฝึกฝนหรือการเรียนรู้ตามที่กล่าวมาแล้วจะกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำและอาจเป็นผู้ทำผิดกฎเกณฑ์และกฎหมายของบ้านเมืองอยู่เสมอ ในรายที่รุนแรงอาจจะกลายเป็นอาชญากรรมเรื้อรังหมดโอกาสที่จะแก้ไข

การเกิดวินัยในตนเองนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นในบุคคลซึ่งจะพัฒนาเป็นลักษณะที่เด่นชัดและนำไปสู่พฤติกรรมของบุคคลต่อไป

ทฤษฎีแรงจูงใจทางหลักจริยธรรม กล่าวว่ากรณีที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมทางจริยธรรมต่าง ๆ นั้นความต้องการกระทำและปฏิบัติเป็นสาเหตุสำคัญ(ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2526 : 64) ก็เห็นความสำคัญนี้ และเชื่อว่าการควบคุมอีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) ร่วมกันช่วยให้เกิดความต้องการแสดงพฤติกรรมเพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุผล นักทฤษฎี ทั้งสองเห็นว่าพลังควบคุมของอีโก้ในบุคคลจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และแต่ละบุคคลจะมีพลังควบคุมอีโก้และซูเปอร์อีโก้ในส่วนผสมที่ไม่เท่ากัน และอาจจะแบ่งบุคคลตามลักษณะทั้งสองนี้ร่วมกันออกเป็น 5 ประเภท คือ

1. พวกปราศจากจริยธรรมหมายถึง พวกที่มีพลังทั้งสองน้อยมาก โดยบุคคลจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว เป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ บุคคลประเภทนี้ถูกควบคุมโดยเห็นแก่ตัวของตนเอง

2. พวกเอาแต่ใจหมายถึง บุคคลที่พลังควบคุมอีโก้มีน้อย แต่พลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มีมากขึ้นแต่จัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อย บุคคลประเภทนี้ยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจและผลได้ตัวเอง เป็นคนไม่จริงจัง ลักษณะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้นและในคนบางประเภทจะติดตนไปจนตาย

3. พวกชอบคล้อยตาม หมายถึงบุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้มีน้อยเหมือนสองประเภทประเภทแรกมีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มากกว่า คืออยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก คนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลัก และคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม

4. พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้ในระดับปานกลางแต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มาก จะเป็นผู้ยอมรับเกณฑ์และค่านิยมของสังคมเข้าไปในลักษณะของตนเอง จะเป็นผู้ตามกฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างเคร่งครัด เห็นว่ากฎเกณฑ์เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แม้

จะก่อผลเสียต่อคนอื่นก็ไม่สนใจ บุคคลประเภทนี้จะเป็นหลักของชุมชน เพราะมีความมั่นคงในการกระทำและความเชื่อ คนอื่นเห็นได้ง่าย แต่ขาดความยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผล คนประเภทนี้จึงยังเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรม

5. พวกเขาเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล คือบุคคลที่มีพลังอิโก้มาก และในขณะที่เดียวกันก็มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มากด้วย ซึ่งทำให้เกิดความสมดุลระหว่างการทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความสมเหตุสมผลโดยยึดการเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลัก บุคคลประเภทนี้มีความสามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผลไม่ตกอยู่ในอิทธิพลของสังคม บุคคลประเภทนี้มีไม่มากในสังคม แต่นักทฤษฎีทั้งสองเชื่อว่าเป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาสูงสุดของมนุษย์

จากการวิจัยลักษณะของบุคคลตามทฤษฎีนี้ ปรากฏว่าผู้ถูกศึกษาแต่ละคนจะมีลักษณะผสมหลายประเภทพร้อมกัน แต่จะสามารถเห็นลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของแต่ละบุคคลได้มายากนัก เด็กแต่ละคนจะเริ่มมีบุคลิกภาพประเภทใดประเภทหนึ่งทีกล่าวมาแล้วนี้ตั้งแต่อายุ 10 ปี แต่ยังไม่เด่นชัดนัก แต่เมื่อโตขึ้นบุคลิกภาพประเภทนั้นเด่นชัดขึ้นทุกที

จากแนวคิดและทฤษฎีพัฒนาการความมีวินัยในตนเองข้างต้น สรุปได้ว่า การจะให้เด็กมีวินัยจะต้องปลูกฝังให้เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงเติบโตเป็นผู้ใหญ่ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะทำให้เด็กมีวินัยเป็นอย่างดี ดังนั้นผู้ปกครองและครูจึงต้องนำแนวทางการสร้างวินัย สอดแทรกในทุกกิจกรรมอย่างต่อเนื่องและปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กได้เห็นได้ปฏิบัติตาม

สุชา จันทน์เอม (2544 : 10) ได้เสนอแนะวิธีการปลูกฝังความมีวินัยในตนเองหรือการรู้จักบังคับตนเองให้แก่เด็ก โดยบิดามารดาควรจะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้ คือ ต้องสร้างสัมพันธที่ดีให้กับเด็ก วางกฎเกณฑ์ในโอกาสอันเหมาะสม เมื่อเด็กทำความผิดควรอธิบายให้เด็กเข้าใจ ถ้าจะลงโทษเด็กก็ไม่ควรลงโทษด้วยอารมณ์โกรธ แต่ควรลงโทษเพื่อเป็นการสั่งสอนและให้เด็กเข้าใจด้วยว่าทำไมเขาจึงถูกลงโทษ ควรสอนให้เด็กรู้จักปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และบิดามารดาจะต้องคงเส้นคงวา ต้องยินยอมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตนเองตามสมควร ต้องมีความนับถือในตัวเด็ก และยกย่องชมเชยเด็กบ้างในบางโอกาสอันสมควร และต้องเข้าใจถึงความสามารถของเด็กและช่วยให้เขาได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่ควรกระทำคือควรยกบุคคลที่มีระเบียบวินัยดีมาให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง

พนัส หันนาคินทร์และคณะ (2542 : 38) ได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติตนเองให้มีระเบียบวินัยไว้ คือ ต้องรู้จักกฎระเบียบของสังคมที่เราอยู่เป็นอย่างดีเพื่อจะได้ไม่ละเมิดกฎหมาย ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบนั้นอย่างเคร่งครัด ทั้งต่อหน้าและลับหลัง และฝึกปฏิบัติตามกฎระเบียบจนติดเป็นนิสัยและเกิดความเคยชินในการปฏิบัติตนเอง

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 : 21) ได้ให้แนวคิดในการสร้างวินัยไว้ 5 ประการคือ

1. การทำให้เกิดพฤติกรรมเคยชิน โดยให้บุคคลรู้เห็นและปฏิบัติพฤติกรรมที่ดี เพื่อเป็นพื้นฐานและปฏิบัติต่อเนื่องจนเกิดเป็นพฤติกรรมเคยชินที่ดี
2. การใช้วัฒนธรรมในสังคมเป็นแนวปฏิบัติผสมผสานกับหลักการทำให้เป็นพฤติกรรมเคยชิน เช่น การทำความเคารพด้วยการไหว้เมื่อพบผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่เด็กทำได้โดยง่ายแต่การเข้าแถวไม่ใช้วัฒนธรรมไทย เด็กไม่เห็นแบบอย่างที่ดีอยู่เสมอ เช่น การไหว้ของไทย ดังนั้น การไหว้จึงง่ายกว่าการเข้าแถว
3. การใช้ข้อควร เป็นความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจ พฤติกรรมและสติปัญญาซึ่งเป็นหลักทางการศึกษา และหลักการพัฒนาจริยธรรม คือมีความเข้าใจในความสำคัญของสิ่งที่จะกระทำมีความพอใจและยอมรับในสิ่งที่จะกระทำ ยอมรับไปสู่ความพร้อมในการกระทำ
4. การใช้แรงหนุนสภาพจิต เป็นการตั้งความมุ่งมั่นหรืออุดมการณ์และพยายามปฏิบัติตามเป้าหมายที่มุ่งมั่นไว้ ซึ่งอาจทำให้เกิดการเปรียบเทียบแม้ความภาคภูมิใจในผลการปฏิบัติหากใช้มากเกินไปจะกลายเป็นการดูถูกดูหมิ่นผู้อื่น อันเกิดจากการเปรียบเทียบและพึ่งพากำลังใจภายนอก
5. การใช้กฎเกณฑ์บังคับ เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดวินัยได้ชั่วระยะหนึ่ง เมื่อไม่มีผู้ใดควบคุมวินัยก็จะหายไป จึงเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้อง

บรพทา กิตติศักดิ์ (2528 : 182) ได้กล่าวถึงวิธีการพัฒนาและเสริมสร้างวินัยในตนเองไว้ดังต่อไปนี้

1. ให้เด็กเข้าใจระเบียบข้อบังคับด้วยเหตุผลว่า เหตุใดจึงต้องมีระเบียบข้อบังคับ ไม่ใช่วิธีการห้ามหรือการใช้กำลังโดยไม่บอกเหตุผล
2. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจประโยชน์ที่จะได้รับจากการปฏิบัติตามระเบียบวินัย
3. เสรีภาพของการกระทำต่าง ๆ นั้นมิใช่เสรีภาพตามใจปรารถนาที่จะทำอะไรสิ่งหนึ่งได้ตามใจชอบของตนเอง แต่เสรีภาพในการกระทำจะต้องไม่กระทบกระเทือนเป็นผลเสียแก่ตนเองแก่ส่วนรวม เป็นเสรีภาพในการกระทำที่ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ซึ่งการที่จะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองและมีความรับผิดชอบต่อผู้อื่นนั้น จะต้องสร้างบรรยากาศของความมีเสรีภาพให้แก่เด็กเป็นเบื้องต้น ทุกวันนี้เด็กนักเรียนของเรามากจะถูกครอบงำด้วย กฎ ระเบียบ ประเพณี วัฒนธรรม มากจนเกินไป ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่กักขัง หนองเหนียว จึงคิดแต่จะหลีกเลี่ยง
4. ระเบียบข้อบังคับเป็นสิ่งจำเป็นแก่หมู่คณะ เป็นกฎเกณฑ์ของสังคมที่จะควบคุมมิให้คนในสังคมทำอะไรสิ่งหนึ่งตามอำเภอใจ ฉะนั้นคนในสังคมจะต้องรู้กฎหมาย รู้ระเบียบข้อบังคับของ

สังคม และต้องมีวัฒนธรรมอันดีงาม โรงเรียนต้องให้ความสำคัญในเรื่องวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมเท่า ๆ กับระเบียบข้อบังคับที่สังคมได้กำหนดขึ้น

5. ระเบียบข้อบังคับในโรงเรียนจะต้องเกิดขึ้นจากความต้องการของผู้เรียนมิใช่เกิดจากครูระเบียบข้อบังคับควรจะได้อภิปรายและให้นักเรียนช่วยกันวางระเบียบข้อบังคับเหล่านั้น เพื่อเป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติ

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2540 : 30 -34) กล่าวว่า การสร้างวินัยให้เด็กยอมรับนั้นวินัยหรือกฎทุกข้อต้องมีลักษณะสามประการ ประการแรกคือ กฎทุกข้อต้องสมเหตุสมผล หมายความว่าสิ่งที่อยากให้เด็กทำนั้นควรเป็นสิ่งที่เด็กทำได้ในระดับอายุของเขา ประการที่สอง กฎต้องถูกต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ คือต้องแน่ใจว่ากฎที่ตั้งขึ้นในเด็กทุกเรื่องเป็นสิ่งชัดเจนอย่าให้มีข้อสงสัยหรือโต้เถียงได้ และประการสุดท้ายคือกฎต้องบังคับได้คือต้องมีกรกำหนดโทษ ถ้าทำผิดก็ต้องลงโทษอย่างจริงจัง ทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

แนวคิดและทฤษฎีของทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 393) ได้ให้ความหมายว่าทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ทัศนคติ เป็นคำสมาสระหว่างคำว่า "ทัศน" ซึ่งแปลว่า ความเห็น กับคำว่า "คติ" ซึ่งแปลว่า แบบอย่างหรือลักษณะเมื่อรวมกันเข้าจึงแปลว่า ลักษณะของความเห็น

สมยศ นาวิการ (2521 : 82-83) ทัศนคติหมายถึง ความรู้สึกและการประพฤติในแนวทางใดทางหนึ่ง โดยเฉพาะต่อวัตถุบางอย่างจะมีความรู้สึกและความเชื่อ ถ้าหากว่าคนคนหนึ่งมีทัศนคติที่ไม่ดีแล้ว ย่อมแสดงให้เห็นเป็นนัยว่า เขาจะมีความรู้สึกและความเชื่อในทางลบ

สุพิน ทศคุปต์ (2539 : 46) ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง สิ่งใด และเชื่อว่าความรู้สึกนี้จะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคลนั้น ทัศนคติเป็นพลังอย่างหนึ่งที่มองไม่เห็น แต่พลังนี้สามารถผลักดันให้มีการกระทำบางอย่างที่สอดคล้องกับความรู้สึกของทัศนคติ ดังนั้นเราอาจกล่าวได้ว่าทัศนคติก็คือ ท่าทีหรือแนวโน้มของบุคคลที่แสดงต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด อาจเป็นบุคคล กลุ่มคน ความคิด หรือสิ่งของก็ได้ โดยมีความรู้สึกหรือความเชื่อเป็นพื้นฐาน

เทพพนม เมืองแมน (2540 : 7) ทัศนคติเป็นสภาพความพร้อมทางด้านจิตของบุคคลซึ่งเป็นผลรวมของความคิดเห็น ความเชื่อของบุคคลที่ถูกกระตุ้นด้วยอารมณ์ความรู้สึกและทำให้บุคคลพร้อมที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะชอบ หรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้น สิ่งนั้นในที่นี้อาจจะเป็นสิ่งของการกระทำ สถานการณ์ ฯลฯ

วิทยานิพนธ์ (แผน ข) การศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 3

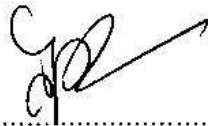
โดย วัชรวิ โรจนวิศิษฎ์

สาขา การบริหารการศึกษา

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ (แผน ข) รองศาสตราจารย์มณี เหมทานนท์

กรรมการ รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ (แผน ข) ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

.....ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายงานบัณฑิตการศึกษ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรายุทธ เศรษฐขจร)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ (แผน ข)

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

.....กรรมการและเลขานุการ

(รองศาสตราจารย์มณี เหมทานนท์)

ความสำคัญและคุณลักษณะของทัศนคติ

ทัศนคติมีความสำคัญต่อบุคคลและองค์การหลายประการดังต่อไปนี้

1. คนทุกคนจะมีทัศนคติอย่างใดอย่างหนึ่งในทุก ๆ เรื่องของชีวิตตนเองไม่อาจปฏิเสธได้ซึ่งอาจจะทำให้คนนั้นมีอคติเกิดขึ้นได้จึงต้องเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญของทัศนคติ
2. ทัศนคติมีผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการตระหนักในทัศนคติของพนักงานที่มีต่อเรื่องใด ๆ ก็ตามจะทำให้ผู้บริหารสามารถเข้าใจและคาดหมายของพนักงานได้และถ้าผู้บริหารสามารถเปลี่ยนทัศนคติของพนักงานได้และถ้าผู้บริหารสามารถเปลี่ยนทัศนคติของพนักงานได้ก็สามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้
3. ถ้าพนักงานมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการทำงาน จะทำให้มีผลทางพฤติกรรมเชิงลบเกิดขึ้นซึ่งจะเป็นปัญหาขององค์กรต่อไปจึงความให้ความสำคัญกับการสำรวจทัศนคติเพื่อให้ทราบทัศนคติที่เป็นอยู่ และดำเนินการแก้ไขถ้าจำเป็น

ทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

ทฤษฎีเครื่องล่อใจ (Incentive Theories)

มาสโลว์ (Maslow, 1943 : 370-396) นักจิตวิทยาได้ค้นคว้าเกี่ยวกับด้านพฤติกรรมมนุษย์ ซึ่งเชื่อว่าเป็นตัวกำหนดความต้องการ และจะพยายามชวนชวายให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการนี้เกิดจากมนุษย์มีความจำเป็น (Need) ซึ่งแต่ละเผ่าพันธุ์จะแสดงออกมาซึ่งความต้องการไม่เหมือนกันแต่อย่างน้อยที่สุดก็จะมีพื้นฐานที่เหมือนกันไปตามลำดับไป แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าได้รับการตอบสนอง ความต้องการระดับใดมากน้อยแค่ไหน ซึ่งมาสโลว์สรุปว่า มนุษย์มีความต้องการและความต้องการนี้ไม่มีสิ้นสุด ประการที่สอง ความต้องการใดที่ได้รับการตอบสนองแล้วย่อมมีที่สิ้นสุดและความต้องการใหม่ในลำดับต่อไป ที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองก็จะเกิดขึ้น ประการสุดท้ายกล่าวว่ามีมนุษย์มีความต้องการลำดับขั้นของความสำคัญ จากต่ำไปหาสูง

มาสโลว์ ได้ตั้งสมมติฐานเรียกว่า ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์แบ่งได้ 5 ลำดับดังนี้ คือประการแรกคือ ความต้องการสิ่งจำเป็นทางร่างกาย ประการที่สองคือความต้องการในด้านความปลอดภัย ประการที่สามคือ ความต้องการในด้านสังคม ประการที่สี่คือ ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องและประการสุดท้ายคือความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต

แมกเกรเกอร์ (McGregor, 1960 : 33-48) ได้ศึกษาพฤติกรรมมนุษย์พบว่า ปัญหาขั้นพื้นฐาน เกี่ยวกับการทำงานและชีวิตในองค์การของคนเราจะมี 2 ทัศนคติเกี่ยวกับธรรมชาติของคนอันได้แก่ทฤษฎี X และทฤษฎี Y แนวความคิดของทฤษฎี X เป็นสมมติฐานที่มีทัศนคติที่มีทัศนคติต่อพฤติกรรมมนุษย์ไปในทางที่ไม่ดี สรุปได้คือโดยทั่วไปคนเราชอบสบาย มีความรู้สึกที่ไม่อยากทำงาน หากมีโอกาสเมื่อใดจะหลบหนีทันทีเมื่อคนเรามีความเกียจคร้านต่อการทำงาน ดังนั้นการที่จะให้คนทำงานจึงต้องใช้

วิธีการบังคับควบคุมการสั่งการเด็ดขาดและคนโดยเฉลี่ยชอบให้คนอื่นคนคอยบังคับ แนะนำชี้แจงจึงจะทำงาน ไม่มีความพะเยอพะยาน ขาดความริเริ่มสร้างสรรค์ แต่ก็ต้องการความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากที่สุด

แนวความคิดของทฤษฎี Y เป็นสมมติฐานที่ตรงกันข้ามกับทฤษฎี X และมีทัศนคติเป็นไปในทางด้านดีต่อธรรมชาติแห่งพฤติกรรมของมนุษย์กล่าวคือ คนเรามักมีความเต็มใจที่จะทำงานและถือว่าการทำงานเป็นการออกกำลังกาย เป็นการพักผ่อนที่มีคุณค่าไปในตัว และการควบคุมให้คนทำงานไม่ใช่วิธีที่จะได้ผลเสมอไป เพราะคนเรามีความรับผิดชอบและต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง และอยากจะสร้างสรรค์ผลงานให้ปรากฏความสามารถดังที่ตนตั้งใจ อีกประการหนึ่ง คนในโรงงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสที่จะได้แสดงออกถึงความสามารถตามที่ตนตั้งใจ ประการสุดท้าย คนเราเมื่อทำงานนอกจากต้องการผลสำเร็จแล้วยังต้องการรางวัลอีกด้วย

จากแนวคิดของมาสโลว์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารแบบมีส่วนร่วมแล้วจะเห็นว่า การที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารราชการนั้น บางครั้งก็เพื่อต้องการมีชื่อเสียงเกียรติยศ หรือต้องการยอมรับยกย่องจากสังคม โดยการเข้าไปมีส่วนร่วมกับทางราชการในรูปแบบต่าง ๆ สำหรับความคิดของแมกเกรเกอร์ก็เช่นกัน สิ่งที่จะกระตุ้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานราชการนั้นคือ รางวัลเพราะในบางครั้งคนเราต้องการแสดงความสามารถให้เกิดประโยชน์ทางสังคม และเมื่อทำอะไรสำเร็จก็ต้องการรางวัลตอบแทน

อดุลย์ จาตุรงคกุล (2543 : 197 - 200) กล่าวถึง คุณสมบัติของทัศนคติว่ามีคุณสมบัติที่สำคัญคือ ความพร้อมที่จะก่อปฏิริยาอาการของผู้บริโภคทัศนคติมีแนวทางเพื่อเป็นพื้นฐานของผู้ที่จะปฏิบัติประกอบด้วยทัศนคติในทางที่ดีจะก่อให้เกิดความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติแต่ทัศนคติในทางไม่ดีจะก่อเกิดปฏิริยาทัศนคติของผู้ปฏิบัติมีความเข้มข้นต่างกัน เช่นมีความชอบมากไปถึงชอบน้อย ทัศนคติแสดงโครงสร้างที่เป็นแบบหรือองค์ประกอบที่เกิดจากความสมดุลระหว่างความเชื่อกับความรู้สึกที่บุคคลมีอยู่ได้ ความสมบูรณ์ของทัศนคติมีความผันแปร เนื่องจากบางครั้งอาจเป็นไปได้ว่าทัศนคติเกิดขึ้นจากข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์ แต่ผู้บริโภคมักจะเหมาเอาว่าทัศนคติของเขาถูกต้องและจะปฏิบัติตามนั้นทัศนคติผันแปรไปตามคุณลักษณะหรือคุณสมบัติทัศนคติจะแตกต่างกันในเรื่องต่อต้านการเปลี่ยนแปลง (Resistance) ของคนและ ทัศนคติบางอย่างเท่านั้นที่สามารถรักษาระดับความมั่นใจได้

จากคุณสมบัติและลักษณะของทัศนคติดังกล่าว สรุปได้ว่าทัศนคติเป็นสิ่งที่บุคคลได้จากการเรียนรู้ โดยได้รับอิทธิพลจากสิ่งต่าง ๆ เช่น ประสบการณ์โดยตรง ครอบครัว เพื่อน เป็นต้นการที่

บุคคลดังกล่าวจะเชื่อมโยงอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด เพื่อแสดงความออกต่อสิ่งที่ตนเองพบ นับเป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคลอาจแตกต่างกันได้

องค์ประกอบของทัศนคติ

อดุลย์ จาตุรงค์กุล (2543 : 192) ได้แบ่งองค์ประกอบของทัศนคติ (Components of Attitude) ออกเป็น 3 ส่วนคือ องค์ประกอบเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Element) หมายถึง อากาทางวัตถุที่ทัศนคติเข้าไปเกี่ยวข้องและได้รับการนึกเห็นภาพพจน์หรือความเชื่อที่ช่วยสร้างคุณค่าประกอบด้วย ความเชื่อต่าง ๆ องค์ประกอบเกี่ยวกับความชอบ (Affective Element) หมายถึง ความรู้สึกของการชอบและไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งต่าง ๆ ว่าเรารู้สึกอย่างไรทั้งความรู้สึกในทางบวกและในทางลบ และองค์ประกอบเกี่ยวกับความตั้งใจก่อพฤติกรรม (Behavioral Element) หมายถึง แนวโน้มที่จะมีการปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่คนเรามีทัศนคติเกี่ยวข้องในสิ่งนั้น

ชอร์เมอร์ฮอม, ฮันและออสบอร์น (Schermerhom, Hunt and Osborn, 1982 : 80-81) ได้แบ่งองค์ประกอบของทัศนคติออกเป็น 3 ส่วนคือองค์ประกอบที่เกี่ยวกับปัญญา (Cognitive Component) ได้แสดงองค์ประกอบที่เกี่ยวกับปัญญา คือความเชื่อและค่านิยมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งความเชื่อและค่านิยมดังกล่าวนี้ จะมีขึ้นก่อนการเกิดทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง องค์ประกอบที่เกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) จะเป็นความรู้สึกเฉพาะของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากความเชื่อและค่านิยมที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้จะเป็นผลเนื่องมาจากความเชื่อและค่านิยมที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น ๆ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ ก็คือทัศนคติที่แท้จริงของบุคคลและองค์ประกอบที่แสดงเกี่ยวกับพฤติกรรม (Behavioral Component) นับเป็นการเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่เกี่ยวกับพฤติกรรมคือ การแสดงเจตนารมณ์ของบุคคลที่จะแสดงออกให้เห็นพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาตามความรู้สึกของบุคคลนั้น เจตนารมณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นผลเนื่องมาจากทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งดังกล่าวนั่นเอง

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

อย่างไรก็ตามทัศนคตินั้นอาจจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนถ้าทัศนคตินั้นไม่ถูกต้องเหมาะสมโดยทั่วไปวิธีที่จะใช้เพื่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนทัศนคติคืออาจให้ข้อมูลใหม่จากแหล่งที่น่าเชื่อถือ (Credible source) เพราะที่เขามีทัศนคติแบบนี้ ก็อาจเป็นเพราะว่าไม่รู้หรือไม่มีข้อมูลหรือมีข้อมูลไม่ถูกต้อง โดยข้อมูลใหม่นี้ต้องมาจากแหล่งที่น่าเชื่อถือได้หรือจากบุคคลที่น่าเชื่อถือเท่านั้น จึงจะทำให้คนเปลี่ยนทัศนคติได้ในกิจกรรมการโฆษณาเราจึงเห็นการใช้ดารากาพยนตร์บุคคลที่มีชื่อเสียงหรือมีความน่าเชื่อถือ เช่น แพทย์มาทำการโฆษณาเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้เกิดขึ้นแก่ข่าวสารข้อมูลที่ต้องการสื่อสารนั้น กระตุ้นความกลัวหรือลดความกลัวแล้วแต่กรณี เช่น เด็ก ๆ จะไม่ชอบหมอฟัน ดังนั้นเราจึงต้องลดความกลัวของเด็กทัศนคติที่มีต่อหมอฟันและการทำฟัน

คงจะดีขึ้น หรือกรณีกระตุ้นความกลัวของเด็ก ทักษะคิดที่มีต่อหมอพื้นและการทำพื้นจึงจะดีขึ้นหรือกรณีกระตุ้นความกลัวให้มากขึ้น จนเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมคือกรณีทั้งหมดหนทางต้องสู้แบบหัวชนฝา เป็นต้น และให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่มาที่ไปมีเหตุผลข้อจำกัดต่าง ๆ จึงเข้าใจและยอมรับหรือมีการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติได้

นอกจากนี้ทัศนคติต่อการมีวินัยจะส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อความมีวินัย ย่อมแสดงพฤติกรรมมีวินัยที่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับนิโอมินประดิษฐ์ (2536 : 13) ที่กล่าวว่า ทักษะคิดเชิงจริยธรรมมีคุณสมบัติสำคัญที่ดำเนินการจะช่วยให้การทำนายพฤติกรรมเชิงจริยธรรมได้แม่นยำกว่าการใช้ความรู้เกี่ยวกับค่านิยม ทางสังคมของบุคคล นอกจากนี้ยังพบว่า การจัดกิจกรรม สามารถพัฒนาและเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลได้ ซึ่งได้สอดคล้องกับกัญระยา รุ่งเรือง (2545 : 20) ที่กล่าวว่ากิจกรรมกลุ่มแบบหลากหลายสามารถพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนได้

ลักษณะของทัศนคติ โดยทั่วไปที่สำคัญมี 5 ประการ (ธีระวุฒิ เอกะกุล, 2542) กล่าวไว้มีดังนี้คือประการแรกคือทัศนคติเป็นเรื่องของอารมณ์ อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไข หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ประการที่สองทัศนคติเป็นเรื่องส่วนตัว ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันแต่ต่างกันที่รูปแบบการแสดงออกอาจจะแตกต่างกันได้ ประการที่สาม ทัศนคติมีทิศทาง การแสดงออกทางความรู้สึกสามารถแสดงออกได้ 2 ทิศทาง เช่นทิศทางบวกเป็นทิศทางที่สังคมปรารถนาและทิศทางลบเป็นทิศทางที่สังคมไม่ปรารถนา ได้แก่ ซื่อสัตย์-คดโกง รัก-เกลียด ชอบ-ไม่ชอบ ชัยชนะ-พ่ายแพ้ เป็นต้น ประการที่สี่ ทัศนคติมีความเข้ม ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจแตกต่างกันในเรื่องความเข้มที่บุคคลรู้สึกมากน้อยต่างกัน เช่น รักมาก รักน้อย ชัยชนะมาก ชัยชนะน้อย และประการสุดท้ายคือทัศนคติต้องมีเป้า ความรู้สึกจะเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้ เช่นรักพ่อแม่ ชัยชนะเข้าชั้นเรียน หรือชัยชนะทำการบ้าน

การวัดทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เราอาจวัดองค์ประกอบได้องค์หนึ่งคือจะวัดองค์ประกอบทางการเรียนรู้หรือองค์ประกอบทางความรู้สึกและองค์ประกอบทางการกระทำจะเป็นไปพร้อมกันไปเลยก็ได้ในการวัดทัศนคตินั้นเราจะวัดในลักษณะของทิศทาง (Direction) และปริมาณ (Magnitude) ทั้งนี้เพราะมีเครื่องมือวัด และมีผู้นิยมสร้างเครื่องมือที่จะวัดในลักษณะนี้

ทิศทาง (Direction) จะอยู่ 2 ทิศทางคือทางบวกหรือทางลบทางบวกหมายถึงการประเมินค่าของการรู้ การรู้สึกและการกระทำไปในทางที่ดี ชอบ หรือพอใจ ส่วนทางลบจะเป็นการประเมินค่าของการรู้ การรู้สึก และการกระทำไปในทางที่ไม่ดี ไม่ชอบ ไม่พอใจ

ปริมาณ (Magnitude) เป็นความเข้มข้นหรือความรุนแรงของทัศนคติไปในทิศทางที่พึงประสงค์ หรือไม่พึงประสงค์นั่นเอง

-3   -2   -1   0   +1   +2   +3

คนที่มัทศนคติรุนแรง อาจจะเป็นการรุนแรงในทางบวกหรือทางลบก็ได้ แต่ถ้ามัทศนคติ
ใกล้ศูนย์แปลว่ามีความรุนแรงน้อย

นอกจากลักษณะ 2 ประการนี้แล้ว ทศนคติยังมีลักษณะอื่น ๆ เช่น แสดงความให้เด่นชัด
(Salient) ความซับซ้อน (Complexity) ความรู้สึกทางจิต (Consciousness) ความเป็นศูนย์กลาง
(Centrality) เป็นต้น ซึ่งลักษณะเหล่านี้ยังไม่มีผู้นิยมสร้างเครื่องมือวัด

ดังที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการวัดทศนคติสามารถวัดออกมาในลักษณะของทิศทางและ
ปริมาณซึ่งวิธีการวัดมีอยู่หลายวิธี การวัดทศนคตินิยมใช้เครื่องมือแบบสอบถามมากที่สุดและก็มี
ผู้คิดแบบสอบถามกันอยู่เรื่อย ๆ แบบสอบถามที่ใช้กันมาก ได้แก่ มาตราวัด แบบลิเคิร์ตและมาตรา
ส่วนแบบ Semantic Differential เป็นต้น ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะมาตราส่วนแบบลิเคิร์ต

มาตราส่วนแบบลิเคิร์ต (Likert Scales) เรนซิส ลิเคิร์ต (Rensis Likert) เป็นผู้ได้คิดค้นขึ้น
และเป็นที่นิยมใช้กันแพร่หลายเนื่องจากสามารถสร้างได้โดยไม่ยากมากมาตราส่วนวัดทศนคติแบบ
ลิเคิร์ตนี้ประกอบไปด้วย ข้อความที่แสดงถึงทศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วมี
คำตอบให้เลือก 5 คำตอบมีรายละเอียดได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (strongly Agree) เห็นด้วย (Agree)
ไม่แน่ใจ (Undecide) ไม่เห็นด้วย (Disagree) และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (Strongly Disagree)

โรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง

โรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 162 ซอยเจริญนคร 65 แขวงดาวคนอง ถนนเจริญนคร
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมกรุงเทพมหานคร เขต 3 มีวิสัยทัศน์
(Vision) ของสถานศึกษา "มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรม มีคุณภาพชีวิตที่ดี และ
เพื่อให้เป็นพลเมืองดีของสังคม" การจัดการเรียนการสอนแบบสหศึกษา แบ่งได้เป็น 2 ช่วงชั้นคือช่วง
ชั้นที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 21ห้องเรียนและช่วงชั้นที่ 4 มีระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน
9 ห้องเรียน

ระเบียบโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง

ว่าด้วยเครื่องแบบและการแต่งกายของนักเรียน พ.ศ. 2547 ด้วยทางโรงเรียนเห็นสมควร
ปรับปรุงระเบียบโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนองว่าด้วยเครื่องแบบและการแต่งกายของนักเรียนชายหญิง
ให้เหมาะสม และให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน อาศัยอำนาจตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วย
เครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2547 จึงวางระเบียบไว้ดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า ระเบียบโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง ว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน และการแต่งกายของนักเรียน พ.ศ. 2547

ข้อ 2 นับจากวันที่ใช้ระเบียบนี้ ยกเลิก ระเบียบ พ.ศ. 2541 หรือคำสั่งหรือข้อบังคับอื่นใด ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนของนักเรียนที่กำหนดไว้ หรือมีข้อขัดแย้งให้ใช้ระเบียบฉบับนี้แทน

ข้อ 3 ระเบียบนี้ใช้บังคับกับนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง

ข้อ 4 เครื่องแบบนักเรียน

- 4.1 เครื่องแบบนักเรียนชาย ม.ต้น
- 4.2 เครื่องแบบนักเรียนชาย ม.ปลาย
- 4.3 เครื่องแบบนักเรียนหญิง ม.ต้น
- 4.4 เครื่องแบบนักเรียนหญิง ม.ปลาย
- 4.5 เครื่องแบบชุดพลศึกษา (ชาย,หญิง)
- 4.6 เครื่องแบบลูกเสือ – เนตรนารี
- 4.7 กระเป๋านักเรียน

ในเรื่องเครื่องแบบนักเรียนมีรายละเอียดแต่ละรายการดังนี้

- 4.1 เครื่องแบบนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
  - 4.1.1 ผมหงนักเรียน สั้นเกรียน
  - 4.1.2 เสื้อแบบปกเชิ้ตคอตั้ง ผ้าขาวเกลี้ยงใช้ผ้าโทเรไม่บางหรือหนาจนเกินไป มีกระเป๋าท่อนอกยาวมเบื้องซ้าย กระเป๋ากว้าง 8 -12 ซม.ลึก10 -15 ซม. มีสายผ่าอกเสื้อตลอดสาย ไม่เกิน 2.5 - 3.0 ซม.
  - 4.1.3 แขนยาวเพียงข้อศอก ไม่กว้างหรือเล็กจนเกินไป
  - 4.1.4 ปีกอักษรย่อ ต.น. และปีกชื่อ-นามสกุล ตัวอักษรสูง 0.6 ซม.ได้อักษรย่อ ด้านขวาด้วยไหมสีน้ำเงิน
  - 4.1.5 เข็มขัดหนังสีดำกว้างประมาณ 3.5 ซม.หัวเข็มขัดเป็นโลหะเงินรูปแบบ เป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าให้ขั้วหัวเข็มขัดให้เงางามทุกวัน มีปลอกหนังสีดำสำหรับสอดปลายเข็มขัด
  - 4.1.6 กางเกงสีดำผ้าโทเร ขาสั้นเหนือเข่าเล็กน้อย ส่วนกว้างของขา กางเกง เมื่อยืนตรงห่าง จากขาประมาณ 8 -12 ซม.ตามส่วนของขา ปลายขากางเกงพับปลายขากางเกง เข้าข้างในกว้างไม่เกิน6 ซม.เย็บดินจักรมีกระเป๋าสองข้างตรงตามแนวตะขีบข้างๆละ 1 ไม่มีกระเป๋าทอง ด้านหน้า มีจีบปล่อยข้างละ 2 จีบ
  - 4.1.7 ถุงเท้าสีขาวลูกฟูกเล็กไม่ต้องพับลง
  - 4.1.8 รองเท้าผ้าใบหรือหนังสีดำ ผูกเชือก หุ้มส้นไม่มีลวดลาย

4.1.9 ชายเสื้อเก็บไว้ในกางเกง มองเห็นหัวและสายเข็มขัดและไม่ดึงเสื้อปิด

4.2 เครื่องแบบนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

4.2.1 ผมหทรงนักเรียนด้านหลังเกรียน ด้านหน้ายาวไม่เกิน 6 ซม.

4.2.2 เสื้อแบบปกเชิ้ตคอตั้ง ผ้าขาวเกลี้ยงไม่บางหรือหนาจนเกินไปมีกระเป๋าด้านหน้าเย็บข้างกว้าง 8-12 ซม. ลึก 10-15 ซม. มีสายผ่าอกตลอดสายกว้างประมาณ 3.0 ซม. ใช้กระดุมสีขาวธรรมดา แขนสั้นเพียงศอก

4.2.3 ปีกส์สัญลักษณ์ของ ร.ร. และอักษรย่อ ค.น. และปักชื่อ-นามสกุล มีขนาดตัวอักษรสูง 0.6 ซม. ได้อักษรย่อด้านขวาด้วยไหมสีน้ำเงิน

4.2.4 เข็มขัดหนังสีดำกว้างประมาณ 3.5 ซม. หัวเข็มขัดเป็นโลหะทองสีเหลืองมันผ้า และให้ขัดดูหัวเข็มขัดทุกวัน มีปลอกหนังสีดำสำหรับสอดปลายเข็มขัด

4.2.5 กางเกงสีดำผ้าโทเร ขาสั้นเหนือเข่าเล็กน้อย ส่วนกว้างของขา กางเกงเมื่อตรงห่างจากขาประมาณ 8 -12 ซม. ตามส่วนของขา ปลายขา กางเกงพับขาเข้าข้างใน กว้างไม่เกิน 5 ซม. เย็บเดินจักรมีกระเป๋าด้านข้างตรงตามแนวตะเข็บข้าง ๆ ละ 1 กระเป๋าไม่มีกระเป๋าหลัง

4.2.6 ถุงเท้าสีขาวลูกฟูกเล็กไม่มีลวดลาย ไม่ต้องพับลง

4.2.7 รองเท้าผ้าใบหรือหนังสีดำ ผูกเชือก หุ้มส้นไม่มีลวดลาย

4.2.8 ชายเสื้อเก็บไว้ในกางเกง มองเห็นเข็มขัดและหัวเข็มขัดชัดเจนไม่ถึงเสื้อลงมปิด

4.3 เครื่องแบบนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

4.3.1 เสื้อใช้ผ้าขาวเกลี้ยงไม่บางเกินไปควรว (ผ้าโทเร) เสื้อแบบคอพับในตัว ไหล่ไม่ตก ปกแบบกลาสีลึกพอให้สวมศีรษะได้สะดวก สายตลอดเข้าข้างใน ส่วนบนของสายปกให้ใหญ่พอเปิดแล้วไม่เห็นตะเข็บข้างในมีปกกว้างขนาด 14 -15 ซม. ใช้ผ้าสองชั้นเย็บแบบเข้าถ้ำแขน ให้ผ้าตรงความยาวแขนเพียงเหนือศอก ปลายแขนจับเล็กน้อยประกอบด้วยผ้าสองชั้นกว้าง 3 ซม. ความยาวของตัวเสื้อให้ต้องให้ใกล้เคียงกับความยาวของกระโปรงที่พับชายเสื้อออกมา แต่ไม่ให้เสื้อยาวเกินปุ่มข้อมือเวลายืดแขนตรง และไม่ให้กระโปรงสั้นกว่ากึ่งกลางของสะบ้าหัวเข่าชายขอบเสื้อด้านล่างมีรอยพับไม่เกิน 3 ซม. ขนาดตัวเสื้อตั้งแต่ใต้แขนถึงขอบล่างมีความกว้างพอเหมาะกับตัวไม่รัดเอว ริมขอบล่างด้านหน้าข้างติดกระเป๋าด้านข้างเป็นริมกว้างไม่เกิน 2 ซม.

4.3.2 เสื้อชั้นใน ใช้แบบแขนเป็นสายตรงธรรมดา ต้องสวมเสื้อทับเต็มตัวคอกระเช้าสีขาวไม่มีลวดลายเท่านั้น

4.3.3 คอซองใช้ผ้าสีกรมท่าชายสามเหลี่ยม กว้าง 8 -9 ซม. ความยาวตั้งแต่ 80 ซม. ไม่เกิน 100 ซม. แล้วแต่ความเหมาะสม ให้ใช้แบบผูกเมื่อผูกแล้วให้เงื่อนกลาสีอยู่ตรงระดับสุดท้ายของปกเสื้อจะมีความยาวของคอซอง 13 -15 ซม.

4.3.4 กระโปรง ใช้ผ้าสีกรมท่าเกลี้ยงไม่มีลวดลาย (ผ้าไทเ) ด้านหน้าและด้านหลังพับเป็น กลิบข้างละ 3 กลีบความลึกของกลีบไม่ต่ำกว่า 1 นิ้ว และไม่เกิน 1.5 นิ้วหันกลีบออกด้านนอกเย็บทับ บนกลีบขอบล่างลงมาระหว่าง 6 ซม.ถึง12 ซม.เว้นระยะความกว้างตรงกลางพองามกระโปรงยาว ปิดเข้าความยาวของชายกระโปรง วัดจากใต้หัวเข่าลงมาต้องไม่เกิน 3 นิ้ว

4.3.5 รองเท้า แบบหุ้มส้น หุ้มปลายเท้า หัวมน (ห้ามใช้รองเท้าวางแหลม) ชนิด มีสายรัดเท้าตายตัว หนังสีดำไม่มีลวดลาย ส้นสูงไม่เกิน 3 ซม. รองเท้าผ้าใบให้ใส่เฉพาะวันที่มีพลศึกษา เท่านั้น เขียนรหัสประจำตัวไว้ในรองเท้าให้ชัดเจน

4.3.6 ถุงเท้า ใช้ถุงเท้าลูกฟูกเล็ก ห้ามใช้ถุงเท้าในลอนอย่างเลี่ยนหรือถุงเท้าผ้าฝ้าย ความยาวพอที่จะพับกว้าง 1.5 นิ้ว 2 ทบเหนือข้อเท้า และไม่สูงเกินไป

4.3.7 เครื่องหมาย ออกเสื้อเบื้องขวาปีกอักษรย่อของโรงเรียน ด.น. และชื่อนามสกุลติดบนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหมสีน้ำเงินแก่

4.3.8 ทรงผม ถ้าตัดสั้นทรงบ๊อบยาวเสมอกันทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ห้ามชอยทุกชนิดห้ามโกรกหรือย้อมสีผม ห้ามตัดผม ความยาวโดยรอบศีรษะยาวจากติ่งหูไม่เกิน 1 นิ้ว หากไว้ยาวกว่านี้ให้รวบผมยาวแล้วผูกโบว์ทับให้เรียบร้อย ห้ามถักเปียแบบใด ๆ ทั้งสิ้นความยาวของผม จะ ไม่เกินครึ่งรักแร้

4.3.9 แว่นตา ขนาดพองาม สีสุภาพ กรอบแว่นตาไม่มีลวดลาย

4.3.10 เครื่องประดับต่างๆ ห้ามเครื่องประดับทุกชนิดไม่ว่าจะมีค่าหรือไม่สำหรับเครื่องรางของขลังประเภทสายสิญจน์หรืออื่น ๆ ถ้าจำเป็นต้องใช้ให้กักไว้ในเสื้อด้านใน หากประสงค์จะแขวนพระเครื่องให้ใช้สร้อยแสดขนาดเล็กที่มีความยาวขนาดเก็บไว้ในเสื้อได้มิดชิด

4.3.11 ที่ติดผม ติดกิ๊บธรรมดา ห้ามกิ๊บพลาสติก หรือโลหะทุกสีทุกชนิด

4.4 เครื่องแบบนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

4.4.1 เสื้อใช้ผ้าขาวเกลี้ยงไม่บางหรือหนาเกินควรใช้ผ้าไทเ เสื้อเป็นแบบคอเชิ้ต ผ่าหน้าตลอด ป่าเสื้อกว้างปิดไหล่ไม่ตก ที่อกเสื้อทำเป็นสาบตลบเข้าข้างในกว้าง 3 ซม.มีกระดุมขนาดใหญ่ 3 เม็ด แขนยาวเพียงเหนือศอก ต้นแขนและปลายแขนจับ(ตามแบบ) ปลายแขนประกอบด้วยผ้า 2 ชั้น กว้าง 3 ซม.ต้องสอดชายเสื้อไว้ในกระโปรง การทับเสื้อให้มีลักษณะกระชับ ห้ามทับเสื้อให้คร่อมเข็มขัด

4.4.2 เสื้อชั้นในใช้แบบแขนเป็นสายตรงธรรมดา ต้องสวมเสื้อทับเต็มตัวแบบคอกระเช้าสีขาวไม่มีลวดลายเท่านั้น

4.4.3 กระโปรง ใช้ผ้ากระโปรงสีกรมท่าเกลี้ยงไม่มีลวดลาย (ผ้าไทเ) ด้านหน้าและด้านหลังของกระโปรงพับเป็นกลีบข้างละ 3 กลีบความลึกของกลีบไม่ต่ำกว่า 1 นิ้ว และไม่เกิน 1.5 นิ้วหันกลีบ

ออกด้านนอก เข็มกับบนกลีบขอบล่างลงมาจากขอบระหว่าง 6 ซม. ถึง 12 ซม. เว้นระยะความกว้างตรงกลางพวงาม
กระโปรงยาวปิดเข้าความยาวของชายกระโปรงวัดจากใต้หัวเข่าลงมาต้องไม่เกิน 3 นิ้ว หรือประมาณ
7 ซม.

4.4.4 รongเท้าแบบหุ้มสั้น หุ้มปลายเท้า หัวมวน (ห้ามใช้รongเท้าหัวแหลม) ชนิดที่มี
สายรัดเท้าตายตัว หนังสือดำไม่มีลวดลาย สั้นสูงไม่เกิน 3 ซม. รongเท้าผ้าใบให้ใส่ได้เฉพาะวันที่เรียน
พลศึกษาเท่านั้น ต้องเขียนรหัสประจำตัวไว้ในรongเท้าให้ชัดเจน

4.4.5 ถุงเท้า ใช้ถุงเท้าลูกฟูกเล็ก ห้ามใช้ถุงเท้าในล่อนแบบไม่มีลูกฟูกหรือถุงเท้า
ผ้าฝ้าย ความยาวพอที่จะพับกว้าง 1.5 นิ้ว 2 ทบเหนือข้อเท้า และไม่สูงเกินไป

4.4.6 เครื่องหมาย ออกเสื้อเมืองชวากักเครื่องหมายร.ร.อักษรตน และชื่อ-นามสกุล ติดบน
เนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหมสีน้ำเงินแก่

4.4.7 ทงผม ถ้าตัดสั้นทรงบ๊อบยาวเสมอกันทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ห้ามชอย ห้ามโกกรก
หรือ ย้อมสีผม ห้ามตัดผม ความยาวโดยรอบศีรษะยาวจากตึงหูไม่เกิน 1 นิ้ว หากไว้ยาวกว่านี้ให้
รวบผมยาวแล้วผูกโบว์ทับให้เรียบร้อยหรือ ห้ามถักเปียแบบอื่นทั้งสิ้น ปลายผมอยู่ระหว่างครึ่งรักแล้ว

4.4.8 โบว์ สีดำ กรรทำน้ำตาลเข้ม สีใดสีหนึ่งเพียงสีเดียว (มีลวดลายต่างสีไม่ได้) มีขนาด
0.5 ซม. ถึง 3 ซม.

4.4.9 แว่นตา ขนาดพวงาม สีสุภาพ กรอบแว่นตาไม่มีลวดลาย

4.4.10 เครื่องประดับต่าง ๆ ห้ามเครื่องประดับทุกชนิดไม่ว่าจะมีค่าหรือไม่ สำหรับเครื่องราง
ของขลังประเภทสายสิญจน์หรืออื่น ๆ ถ้าจำเป็นต้องใช้ให้ก๊ัดไว้ในเสื้อด้านใน หากประสงค์ที่จะแขวนพระเครื่องให้
ใช้สร้อยแสดขนาดเล็กที่มีความยาวขนาดเก็บไว้ในเสื้อได้มิดชิด

4.4.11 ที่ติดผม ติดก๊ีบธรรมดา ห้ามก๊ีบพลาสติก หรือโลหะทุกสีทุกชนิด

4.5 เครื่องแบบชุดพลศึกษา (ชาย-หญิง)

เสื้อใช้เสื้อตามแบบที่โรงเรียนจำหน่าย แขนสั้น คอโปโลสีฟ้าที่กระเป๋าสีเขียวมี
สัญลักษณ์ของโรงเรียน ปักชื่อ-นามสกุล ด้วยไหมสีน้ำเงินที่อกเสื้อนักเรียนด้านขวาหรือตามแบบที่
โรงเรียนกำหนดขึ้น

กางเกง แบบกางเกงวอร์มสีดำมีแถบผ้าสีเหลืองสีฟ้าปลายขามีซิปด้านนอก
ความยาวถึงข้อเท้าหรือตามแบบที่โรงเรียนกำหนดขึ้น รongเท้าใช้รongเท้าผ้าใบนักเรียนชายใช้สีดำ
นักเรียนหญิงให้ใช้สีขาวไม่มีลวดลาย ถุงเท้าสีขาวไม่มีลวดลาย

4.6 เครื่องแบบลูกเสือ - เนตรนารี

เครื่องแบบลูกเสือและเนตรนารีใช้เครื่องแบบลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ มีอุปกรณ์
ครบตามแบบของโรงเรียนซึ่งกำหนดตามแบบคณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ

4.7 กระเป๋านักเรียน

นักเรียนทุกคนจะต้องมีกระเป๋าใส่หนังสือ มีลักษณะเป็นกระเป๋านักเรียน ธรรมดา มีหูหิ้ว ทำด้วยหนังเทียมหรือเป้ประทับตราโรงเรียนสีดำ ไม่มีรูปลอก ไม่เขียนด้วยสีหรือของ มีคมสลัก ให้เขียนชื่อ-นามสกุล ชั้น ที่ภายในเป้ หรือกระเป๋าทุกคน หมายเหตุ ห้ามกระเป๋านชนิดอื่น ๆ โดยเด็ดขาด เช่น ถุง ย่อม เป้ ฯลฯ

ระเบียบการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในโรงเรียน

1. การมาโรงเรียน
  2. การมาโรงเรียนสาย
  3. การขาดเรียน
  4. การหนีเรียน
  5. การลา
  6. การกลับบ้าน
  7. การแสดงความเคารพ
  8. การใช้อาคารสถานที่
  9. การปฏิบัติตนในการเข้าที่ประชุม
  10. การจัดทัศนศึกษาออกสถานที่
  11. การปฏิบัติตนในการเข้าโรงเรียนในวันหยุดราชการ
  12. การลาหยุดเรียน
  13. การขออนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียน
  14. การปฏิบัติตนในห้องเรียน
1. การมาโรงเรียน

1.1 เมื่อนักเรียนมาถึงโรงเรียนแล้ว ห้ามออกนอกบริเวณโรงเรียนนักเรียนต้องอยู่ ในความควบคุมดูแลของครู-อาจารย์ ถ้าจะออกนอกบริเวณโรงเรียนในระหว่างเรียนต้องได้รับอนุญาตดังนี้

1.1.1 เมื่อนักเรียน ขออนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียน ต้องมีจุดหมายเพื่อขออนุญาต พร้อมทั้งลงนามผู้ปกครองที่มีชื่ออยู่ในใบมอบตัวมาแสดงต่อหน้าครูที่ปรึกษาและครู หัวหน้าระดับ เพื่อตรวจสอบลายมือชื่อ ผู้ปกครองให้ความเห็นและลงชื่อ จากนั้นนำไปขออนุญาตฝ่ายปกครอง

1.1.2 เมื่อนักเรียนมีความจำเป็นจะต้องขออนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียนในช่วงเวลาแรกของการเรียนต้องมีจุดหมายลงนามผู้ปกครองแจ้งความประสงค์มาให้ฝ่ายปกครองทราบเพื่อขออนุญาตออกไปทำกิจธุระในช่วงเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินการให้เรียบร้อยก่อน และเมื่อเสร็จภารกิจ

แล้วจึงกลับมาโรงเรียน โดยนำจดหมายที่ลงนามผู้ปกครองในการขออนุญาตมาโรงเรียนสายนั้น มาแสดงฝ่ายปกครองเพื่อนำใบอนุญาตเข้าห้องเรียนจากฝ่ายปกครองไปให้ครูประจำวิชานั้น ๆ ด้วย

1.1.3 ถ้าไม่มีความจำเป็นใดๆ ไม่ควรให้ผู้ปกครองมาติดต่อในชั่วโมงเรียน ถ้าผู้ปกครองมีความจำเป็นต้องพบ หรือมารับตัวนักเรียน ต้องแจ้งให้ฝ่ายปกครองทราบ เพื่อจะได้เรียกนักเรียนไปพบ ผู้ปกครองที่มารับจะต้องเป็นบุคคลที่ลงนามในใบมอบตัว ในกรณีที่ผู้ปกครองไม่สามารถมารับด้วยตัวเองได้ให้เขียนจดหมายมอบอำนาจด้วยลายมือตนเอง ผู้รับมอบอำนาจต้องนำบัตรประจำตัวไปแสดงต่อฝ่ายปกครองด้วย

1.1.4 นักเรียนทุกคนต้องแจ้งให้ผู้ปกครองทราบระดับชั้น และห้องเรียนของตนเอง เพื่อความสะดวกในการติดต่อ หรือประชาสัมพันธ์

1.2 ต้องมาโรงเรียนให้ทันเวลาเช้าแถวเคารพธงชาติและปฏิบัติโดยเคร่งครัด

1.3 ไม่เสพสิ่งเสพติดทุกชนิด ไม่พูดจาหยาบค้าย ไม่เล่นการพนัน และไม่ทะเลาะวิวาท

1.4 มีความสุภาพอ่อนโยนต่อบุคคลทั่วไป

1.5 เมื่อมีกิจกรรมต้องพบครู ควรคุกขาหรือน้อมตัวด้วยความเคารพ และเลือกปฏิบัติให้เหมาะสมกับโอกาส และสถานที่

ถ้านักเรียนเข้าพบเป็นกลุ่มควรเข้าแถวหรือจัดลำดับตาม ความเหมาะสมไม่ควรรุมล้อมครู

ถ้านักเรียนหญิงเข้าพบครูชาย ควรสำรวมกิริยา วาจา ความถูกต้องเหมาะสม และไม่เข้าพบตามลำพัง (ต้องมีเพื่อนไปด้วยอย่างน้อย 1 คน)

1.6 การมาติดต่อราชการกับทางโรงเรียน ไม่ว่าจะกรณีใด โอกาสใดก็ตามนักเรียนต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียนในกรณีที่มีใบอนุญาตจากทางโรงเรียนให้นักเรียนมาร่วมกิจกรรมในวันหยุดราชการนักเรียนต้องแต่งเครื่องแบบของนักเรียนเช่นกัน

ในวันหยุดราชการ ถ้านักเรียนต้องมาโรงเรียนให้แต่งกายสุภาพไม่สวมรองเท้าแตะ รองเท้าฟองน้ำ ห้ามสวมกางเกงเล กางเกงขาสั้น

2. การมาโรงเรียนสาย

ระเบียบปฏิบัติว่าด้วยการมาสายของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณองการมาสาย หมายถึง การมาโรงเรียนไม่ทันร้องเพลงชาติ และสวดมนต์นักเรียนที่มาสายต้องปฏิบัติดังนี้

2.1 ครูเวรจะจดชื่อและให้นักเรียนมาสายทำกิจกรรมทั้งนี้ให้อยู่ในดุลยพินิจของครูตามระเบียบปฏิบัติว่าด้วยการมาสายของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณองโดยให้ยืนเข้าแถวอยู่ในบริเวณที่ครูเวรกำหนดให้

2.2 เคารพธงชาติ สวดมนต์ เหมือนนักเรียนคนอื่นๆ

2.3.นักเรียนไม่เคลื่อนย้ายไปไหนจนกว่าครูเวรจะอนุญาต

2.4. รายงานตัวต่อครูเวร ด้วยการแสดงบัตรประจำตัวนักเรียนและกรอกข้อความในแบบฟอร์มนักเรียนมาสาย ส่งที่ครูเวร

2.5. รับโทษตามที่ครูเวรโดยมีแนวปฏิบัติสำหรับครูเวรในกรณีนักเรียนมาสายดังนี้

2.5.1 ให้นักเรียนที่มาสายกรอกรายชื่อ และชั้นเรียน ในใบรายงานการมาสายเป็นรายรายบุคคลเพื่อครูเวรจะตรวจสอบให้ถูกต้องตามความเป็นจริง

2.5.2 ถ้านักเรียนมาสายเป็นครั้งแรกในรอบปีการศึกษา ให้อยู่ในดุลยพินิจของครูเวรประจำวันว่าจะลงโทษด้วยวิธีใด

2.5.3 นักเรียนที่มีการมาสายทุกครั้งฝ่ายปกครองจะแจ้งครูที่ปรึกษาทราบโดยไปที่ผ่านครูหัวหน้าระดับชั้นเพื่อแจ้งครูที่ปรึกษาดำเนินการ

2.5.4 การมาสายเป็นครั้งที่ 3 ฝ่ายปกครองจะแนบจดหมายเชิญเตือนแก้ไขแจ้งให้ผู้ปกครองทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

2.5.5 การมาสายครั้งที่ 4 ฝ่ายปกครองจะแนบจดหมายเชิญผู้ปกครองมาพบครูที่ปรึกษาเพื่อหาวิธีแก้ไข

2.5.6 การมาสายครั้งที่ 5 เชิญผู้ปกครองพบหัวหน้าระดับชั้น

2.5.7 การมาสายตั้งแต่ครั้งที่ 5 ขึ้นไป เชิญพบผู้ปกครองทุกครั้ง

ในกรณีที่นักเรียนมาสายหลังจากเวลาเข้าเรียนคาบ 2 ให้ปฏิบัติดังนี้ให้ลงชื่อกับเจ้าหน้าที่ป้อมยาม นำบัตรประจำตัวนักเรียนเพื่อลงบันทึกมาสาย พร้อมทั้งติดต่อฝ่ายปกครอง เพื่อขออนุญาตเข้าห้องเรียน จากนั้นให้นำใบขออนุญาตเข้าห้องเรียน แล้วจึงเข้าห้องเรียน หมายเหตุ ทุกครั้งที่พบนักเรียนมาสาย ครูเวรจะต้องสอบถามเหตุผลแล้วบันทึกลงสมุดบันทึกไว้ การสำรวจเป็นหน้าที่ของฝ่ายปกครองจะเก็บรวบรวมสถิติการมาสายและติดตาม นักเรียนเป็นราย ๆ ต่อไปเพื่อจะได้มีหนังสือแจ้งพฤติกรรมให้ผู้ปกครองทราบหรือเชิญผู้ปกครองมาร่วมแก้ปัญหาการมาสายของนักเรียนในปกครองของตน

3. การขาดเรียน

ครูผู้สอนแต่ละวิชาจะแจ้งให้ทราบเรื่องเวลาเรียนทั้งหมดในแต่ละรายวิชา และนักเรียนจะขาดเรียนได้จำนวนเท่าใด ถ้าขาดเกินที่กำหนดจะไม่มีการลบบนรายวิชานั้นๆ ถ้ามีความประสงค์จะขอลบต้องยื่นคำร้อง และครูผู้สอนจะพิจารณาตามความเหมาะสมต่อไป ตามขั้นตอนและระเบียบการปฏิบัติในการขอลบ ยกเว้นผู้ป่วยเป็นเวลานานต้องมีใบรับรองแพทย์หรือผู้ปกครองติดต่อแจ้งให้ทราบอยู่ตลอดเวลา

4. การหนีเรียน การหนีเรียนไม่ว่ากรณีใด ๆ ถือเป็นความผิด โรงเรียนถือหลักปฏิบัติดังนี้

4.1 ถ้านักเรียนไม่สบายในช่วงเวลาที่มีการเรียนการสอน จะขออนอนพักที่ห้องพยาบาล ต้องได้รับอนุญาตจากครูพยาบาลประจำโรงเรียน และนำไปอนุญาตนั้นไปแจ้งต่อครูผู้สอนและแจ้งครูที่ปรึกษา กรณีป่วยมาก ครูพยาบาลประจำโรงเรียนจะเป็นผู้ที่ติดต่อผู้ปกครองมารับ โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนโทรศัพท์ตามผู้ปกครองมารับ

4.2 นักเรียนจะออกนอกห้องเรียนในขณะที่มีการเรียนการสอนไม่ได้ นอกจากจะมีความจำเป็นและขออนุญาตครูผู้สอนทุกครั้ง

4.3 ถ้ามีความจำเป็นที่ต้องไปปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่มีการเรียน เช่น การทำกิจกรรมอื่น ๆ การไปตอบปัญหาหรือการประกวด ต้องแจ้งให้ครูประจำวิชานั้นทราบ และถ้าไม่ปฏิบัติตามดังกล่าวจะถือว่าเป็นการหนีเรียน

5. การกลับบ้าน

5.1 โรงเรียนไม่อนุญาตให้นักเรียนอยู่ในโรงเรียนเกินกว่าเวลา 16.30 น. นอกจากมีกิจกรรมซึ่งทางโรงเรียนจะขออนุญาตผู้ปกครองเป็นคราวๆไป

5.2 การเดินทางจากโรงเรียนกลับบ้าน นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามกฎจราจรในการข้ามถนนและระมัดระวังการขึ้นลงรถประจำทางให้เป็นระเบียบและปลอดภัย

5.3 กรณีป่วยใช้ นักเรียนจะขออนุญาตกลับบ้านให้อยู่ในดุลยพินิจของครูพยาบาลปกติ โรงเรียนไม่อนุญาตให้นักเรียนที่ป่วยกลับบ้าน ยกเว้นนักเรียนป่วยหนักทางโรงเรียนจะได้แจ้งให้ผู้ปกครองมารับ ห้ามนักเรียนโทรศัพท์แจ้งผู้ปกครองมารับโดยไม่ผ่านครูพยาบาลและฝ่ายปกครอง

6. การแสดงความเคารพ

6.1 การแสดงความเคารพต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

6.1.1 เข้าแถวเคารพธงชาติในตอนเช้าด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่พูดคุยระหว่างร้องเพลงชาติ และร่วมร้องเพลงชาติด้วยความเคารพพร้อมเพรียงกัน

6.1.2 ทุกครั้งที่มีการเข้าห้องประชุม ต้องเดินแถว และยืนประจำที่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย มีสมาธิในการสวดมนต์ และแผ่เมตตา

6.1.3 เมื่อจบการประชุมในแต่ละครั้ง หรือจบการแสดงกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนต้องร่วมร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีโดยพร้อมเพรียงกัน สำหรับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในห้องประชุมเมื่อได้ยินเสียงเพลงต้องยืนขึ้นแสดงความเคารพ เว้นแต่ผู้ที่กำลังเรียนในวิชาต่าง ๆ กลางสนามหรืออยู่ในห้องเรียน

6.1.4 ไม่กล่าววาจาหรือถ้อยคำหรือแสดงกิริยาใด ๆ อันเป็นการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ถ้ามีพระบรมฉายาลักษณ์ของพระราชวงศ์แต่ละพระองค์จะต้องประดับหรือเก็บไว้ในสถานที่อันสมควร

6.2 การแสดงความเคารพต่อครู นักเรียนทุกคนต้องทำความเคารพครูทุกท่านทั้งในและนอกโรงเรียนโดยถือปฏิบัติดังนี้

6.2.1 เมื่อครูเข้าห้องสอนทุกครั้ง หัวหน้านักเรียนจะเป็นผู้บอกทำความเคารพโดยใช้คำว่า “นักเรียนเตรียมตัวทำความเคารพ” นักเรียนทุกคนจะกราบหนึ่งครั้ง พร้อมกับกล่าวคำว่า “สวัสดิ์ครับ/สวัสดิ์ค่ะ” และเมื่อครูออกจากห้องให้ปฏิบัติเช่นเดียวกันแต่เปลี่ยนคำเป็นคำว่า “ขอบคุณครับ/ขอบคุณค่ะ”

6.2.2 สำหรับการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศนั้น ให้ปฏิบัติตามที่ครูผู้สอนกำหนด

6.2.3 ทุกครั้งที่เข้ารับฟังการอบรม ไม่ว่าจะสถานที่ใดให้นักเรียนจัดตัวแพนต้องทำความเคารพในตอนเริ่มและจัดการอบรม

6.2.4 เมื่อพบครูนอกห้องเรียนให้แสดงความเคารพโดยการไหว้ พร้อมทั้งกล่าวด้วยถ้อยคำสุภาพสวัสดี ยิ้มแย้มแจ่มใส

6.2.5 ทุกครั้งที่เปิดภาคเรียนหรือในโอกาสพิเศษควรวางโอกาสไปแสดงความเคารพครูด้วยการไหว้และทักทายด้วยคำสุภาพอ่อนน้อม

6.3. การแสดงความเคารพต่อบุคคลทั่วไป

6.3.1 ให้นักเรียนมีสัมมาคารวะต่อผู้อาวุโสกว่าตามควรแก่วัยและฐานะ

6.3.2 เมื่อมีแขกพิเศษมาเยี่ยมโรงเรียน ให้นักเรียนต้องแสดงความเคารพต่อแขกผู้นั้นด้วย เช่นเดียวกับครูภายในโรงเรียน ถ้าแขกผู้นั้นมาเยี่ยมชมการเรียนการสอนหน้าห้องเรียนคนที่เป็นหัวหน้าชั้นต้องแสดงความเคารพทุกครั้ง

6.3.3 รู้จักปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับสถานที่นั้น ๆ ได้แก่ ห้องพักครู หรือที่โต๊ะของครู นักเรียนไม่ควรเข้าไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต ห้องสมุดไม่ควรพูดคุยส่งเสียงดังหรือนั่งนอนในกิริยาที่ไม่เหมาะสม ห้องประชุมเป็นที่รวมกลุ่มชนเพื่อการประชุมควรสงบเสียงมทั้งกาย วาจา ในห้องเรียน ห้องปฏิบัติการต่าง ๆ ควรทำความสะอาด ไม่นำอาหารต่างๆ เข้าไปรับประทาน ห้องพยาบาลเป็นที่พักผู้ป่วยที่ต้องการความสงบ ไม่ควรถือโอกาสใช้เป็นที่พักผ่อนและที่ห้องเรียนควรทำความสะอาดถูกต้องตามสุขลักษณะ

7. การใช้อาคารสถานที่และห้องต่างๆ

7.1 การขึ้นลงบันได และการเดินในบริเวณโรงเรียนให้เดินชิดขวา

7.2 ห้ามใช้บันไดเป็นที่กระทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น คุยกัน อ่านหนังสือ วิ่งเล่นนั่งขวางบันได

7.3 นักเรียนต้องจัดเวรทำความสะอาดห้องเรียน และห้องปฏิบัติการที่ตนรับผิดชอบอยู่ และต้องช่วยกันรักษาสาธารณสมบัติในห้องน้ำให้อยู่ในสภาพดีและใช้การได้เสมอ

7.4 ไม่ส่งเสียงดังให้เป็นที่รบกวนสมาธิของเพื่อนห้องข้างเคียง

7.5 ช่วยกันประหยัดไฟฟ้าและน้ำประปา เมื่อออกจากห้องให้ช่วยกัน ดูแลให้เรียบร้อย

7.6 การใช้ห้องน้ำต้องทำความสะอาดทุกครั้ง ไม่ขีดเขียนข้อความใดๆ บนผนังอาคาร
ผ้าอนามัย เมื่อใช้แล้วขอให้เรียบร้อย ทั้งในถังที่เตรียมไว้ให้

7.7 ห้องพยาบาลจะเข้าได้ต่อเมื่อเจ็บป่วย และได้รับอนุญาตจากครูพยาบาลเท่านั้น

7.8 ห้องสมุดเข้าใช้ได้ตามที่เวลาที่กำหนด และปฏิบัติถูกต้องตามระเบียบกฎข้อบังคับ
ของห้องสมุด

7.9 โรงอาหารควรใช้อย่างมีระเบียบ เพื่อความสะอาดและความเหมาะสมการซื้ออาหาร
ต้องเข้าแถวซื้ออาหาร แบ่งที่นั่งให้ผู้อื่นบ้างเมื่อรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้วเก็บภาชนะไว้ที่ ๆ
จัดไว้ให้

7.10 บริเวณถนน และตามมุมต่าง ๆ ไม่ควรที่จะใช้เป็นที่เล่นเพราะเป็นการรบกวนผู้ใช้
ถนนหรือผู้สัญจรไปมา

7.11 การรับประทานอาหารเช้า รับประทานในสถานที่ ๆ โรงเรียน
กำหนดไว้ให้เท่านั้น ห้ามนักเรียนนำอาหารใด ๆ ไปรับประทานนอกบริเวณที่กำหนดหรือนำอาหาร
ขึ้นไปรับประทานอาคารเรียน

8. การปฏิบัติตนในการเข้าที่ประชุม

8.1 นักเรียนในแต่ละชั้นจะต้องเข้าประชุมตามวันเวลาที่กำหนด ผู้ใดฝ่าฝืนต้องถูกลงโทษ

8.2 เมื่อได้ยื่นสัญญาณให้เข้าห้องประชุม นักเรียนระดับนั้นๆต้องออกมาเข้าแถวหน้า
ห้องเรียน พร้อมทั้งเดินแถวอย่างมีระเบียบ มายืนประจำที่ของตนในห้องประชุมอย่างสงบ

8.3 หัวหน้าห้องสำรวจนักเรียนในชั้นของตนผู้ใดขาดการประชุมต้องแจ้งให้ครูที่ปรึกษา
ทราบ

8.4 การฟังการอบรม ต้องรักษาระเบียบ และรักษามารยาทในการเข้าประชุม

8.5 เมื่อเสร็จสิ้นการประชุมเดินแถวออกนอกห้องประชุมอย่างมีระเบียบเช่นเดียวกับการ
เข้าประชุม

8.6 การสวดมนต์ไหว้พระ จะจัดเวรแต่ละชั้นเป็นผู้จัดดอกไม้ ติ้ะหมี่บูชาและผู้นำการ
สวดมนต์

8.7 นักเรียนทุกคนที่เข้าร่วมประชุมต้องร่วมกันสวดมนต์ด้วยความพร้อมเพรียงกัน

8.8 เมื่อเสร็จสิ้นการประชุม ต้องร่วมร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีด้วยความสงบและ
ความพร้อมเพรียงถ้างดการประชุมทางโรงเรียนจะแจ้งให้ทราบเป็นคราว ๆ ไป

9. การจัดการศึกษานอกสถานที่ที่กำหนดไว้ดังนี้

9.1 มีการจัดทัศนศึกษาต่างจังหวัด ในแต่ละชั้นจะได้กำหนดสถานที่ไปศึกษาที่มีอยู่ในวิชาเรียน ความใกล้เคียงของสถานที่กำหนดตามระดับชั้น และแต่ละชั้นจะมีการไปทัศนศึกษาในต่างจังหวัดปีละครั้งเท่านั้น

9.2 การจัดทัศนศึกษาภายในกรุงเทพมหานคร จะกำหนดดังนี้

จัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวิชาแต่ละวิชา เช่นการไปทัศนศึกษาที่พระบรมมหาราชวัง เป็นต้น การจัดแต่ละครั้งครูประจำวิชาต้องรายงานอนุญาตเสนอฝ่ายวิชาการและจัดการควบคุมอย่างดี พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ปกครองรับทราบและอนุญาตก่อนทุกครั้ง

9.3 สำหรับการทัศนศึกษาต่างจังหวัดนั้นต้องเสนอฝ่ายบริหารและต้องทำหนังสือเพื่อขออนุญาตผู้ปกครองเป็นลายลักษณ์อักษร

9.4 การจัดยานพาหนะ ต้องเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการอย่างเคร่งครัดคือต้องมีครูควบคุม มีการประกันอุบัติเหตุ และมีตำรวจทางหลวงอำนวยความสะดวกและความปลอดภัย

9.5 กำหนดการต่างๆ ตั้งแต่เริ่มต้นออกเดินทางไปและเดินทางกลับ ตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นๆ จะต้อง มีแจ้งรายละเอียดให้ผู้ปกครองทราบทุกครั้ง

9.6 การปฏิบัติตนของนักเรียนในการไปทัศนศึกษาต้องเป็นไปตามข้อบังคับของโรงเรียน

9.6.1 ชำระค่าใช้จ่ายตามที่แจ้งให้ทราบ

9.6.2 มีอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ตามที่กำหนดให้

9.6.3 การแต่งกายอยู่ในอิริยาบถของครูผู้ควบคุมอย่างเคร่งครัด

9.6.4 เชื้อเพลิงและอยู่ในอิริยาบถของครูผู้ควบคุมอย่างเคร่งครัด

9.6.5 ถ้านักเรียนคนใดฝ่าฝืนต้องได้รับการพิจารณาความผิดแล้วแต่กรณี

10. การปฏิบัติตนในการเข้าบริเวณโรงเรียนในวันหยุดราชการในกรณีเป็นนักเรียนของโรงเรียนมัธยมวัดดาวทองให้ปฏิบัติดังนี้

10.1 นักเรียนต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียนตามระเบียบหรือแต่งกายสุภาพ

10.2 นักเรียนต้องแสดงตัวกับยามรักษาการณ์โดยใช้บัตรประจำตัวนักเรียนเป็น

หลักฐาน

10.3 ในกรณีที่นักเรียนนำบุคคลภายนอกเข้ามาในโรงเรียนจะต้องทำตามระเบียบว่าด้วยบุคคลภายนอกและห้ามพาบุคคลภายนอกขึ้นบนอาคารเรียน

10.4 บุคคลภายนอกที่จะเข้าโรงเรียนในวันหยุดราชการต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อย

10.5 บุคคลที่จะเข้ามาให้แสดงตัวกับยามที่ป้อมยามและลงชื่อ-นามสกุล ที่อยู่ไว้ในสมุดไว้เป็นหลักฐานพร้อมแสดงบัตรประจำตัวประชาชน ประจำตัวนักเรียน อย่างใดอย่างหนึ่ง

10.6 บุคคลภายนอกที่เข้ามาในโรงเรียนจะอยู่ได้ที่เฉพาะบริเวณห้องประชาสัมพันธ์ สนามและโรงอาหารเท่านั้นห้ามขึ้นอาคารเรียนทุกอาคาร

11. การลา มี 2 กรณี คือ การลาป่วยและลากิจ

11.1 การลาป่วย นักเรียนที่ป่วยไม่สามารถมาเรียนตามปกติได้ จะต้องให้ ผู้ปกครองมาลาด้วยตนเองที่โรงเรียนหรือส่งใบลาทางไปรษณีย์หรือฝากจดหมายลาให้นักเรียน คนอื่นมาส่ง หากป่วยไม่เกิน 5 วันให้นักเรียนส่งจดหมายลาป่วยในวันที่นักเรียนมาเรียนตามปกติ

11.2 การลากิจ ให้นักเรียนที่มีกิจธุระจำเป็นไม่สามารถมาเรียนตามปกติได้ ให้ส่งใบลาล่วงหน้าหรือส่งวันที่มาเรียนตามปกติใบลา ให้ใช้แบบฟอร์มทางโรงเรียนเท่านั้น

นักเรียนที่ขาดเรียนโดยไม่แจ้งให้โรงเรียนทราบเกิน 7 วันเมื่อทางโรงเรียนติดตามแล้วยังไม่ได้รับการติดต่อจากนักเรียนหรือผู้ปกครองทางโรงเรียนจะขึ้นทะเบียนแขวนลอยต่อไป

12. การขออนุญาตออกนอกโรงเรียน

นักเรียนที่มีความจำเป็นต้องออกนอกโรงเรียนในเวลาเรียนให้ดำเนินการขออนุญาตตามขั้นตอน ดังนี้

12.1 ขอใบอนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียนที่ห้องปกครอง

12.2 นักเรียนต้องกรอกข้อความในใบอนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียนให้เรียบร้อยครบถ้วนพร้อมแนบหลักฐานแสดง ความจำเป็นไปเสนอครูที่ปรึกษา และครูประจำวิชาที่นักเรียนใช้เวลาคาบนั้นออกนอกโรงเรียนพิจารณาอนุญาตและลงนาม

12.3 นำใบอนุญาตไปให้ครูที่ปรึกษาและครูประจำวิชาลงนามเมื่อเรียบร้อยแล้วมาให้ทางฝ่ายปกครองพิจารณาลงนามอีก พร้อมทั้งลงทะเบียนคุมการออกนอกโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนเก็บไว้เป็นหลักฐานส่วนหนึ่ง และไว้ที่ห้องปกครองส่วนหนึ่งแล้วนำหลักฐานขออนุญาตส่วนของนักเรียนไปให้ยามรักษาการณ์หน้าประตูตรวจสอบก่อนแล้วจึงนำหลักฐานติดตัวระหว่างที่ออกนอกบริเวณโรงเรียนและต้องแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยและแสดงกิริยาวาจาสุภาพเสมอ

13. การปฏิบัติตนในห้องเรียน

13.1 เข้า-ออก จากห้องเรียนให้ตรงเวลา

13.2 แต่งกายด้วยชุดแต่งกายของโรงเรียนกำหนดในการเรียนในแต่ละวิชาใน

ลักษณะที่เรียบร้อย

13.3 ดูแลความเรียบร้อยของห้องเรียนก่อนที่จะมีการเรียนการสอน

13.4 รักษาความสงบเรียบร้อยของห้องเรียนก่อนมีการเรียนการสอน

13.5 ทำความเคารพครูผู้สอนหรือวิทยากรก่อนและหลังการเรียนการสอน

13.6 ให้ความสนใจเฉพาะรายวิชาที่กำลังเรียนเท่านั้น ไม่นำวิชาอื่นมาทำโดยไม่ได้

รับอนุญาต

13.7 ชักถามปัญหา เสนอแนะให้ข้อคิดเห็นในขณะที่มีการเรียนการสอน

13.8 ขออนุญาตครูผู้สอนและวิทยากร ก่อนกระทำการใด ๆ ที่เป็นการขัดจังหวะการเรียนการสอน เช่น การเข้า-ออกนอกห้องเรียน

13.9 เปลี่ยนห้องเรียนด้วยความรวดเร็วและเป็นระเบียบเรียบร้อย

13.10 ปฏิบัติตนตามระเบียบและข้อบังคับในการใช้ห้องและสถานที่ต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้
อย่างเคร่งครัด

ระเบียบและแนวประพฤติปฏิบัติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคอง ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทยมีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพกระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดจุดมุ่งหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 9 ประการ โดยมีข้อหนึ่งกำหนดว่า“เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเองปฏิบัติตนตามหลักพระพุทธศาสนาหรือศาสนา ที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์”

ดังนั้นเห็นสมควรกำหนดระเบียบและแนวประพฤติปฏิบัติของนักเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับการศึกษามศบคบังคับพุทธศักราช 2544 การศึกษาขั้นพื้นฐานและหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โรงเรียนมัธยมวัดดาวคอง ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม ในคุณธรรมขั้นพื้นฐานแปดประการ ได้แก่ ชยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ มีวินัย ความสุภาพ ความสะอาด ความสามัคคี และความมีน้ำใจ ซึ่งคุณธรรมขั้นพื้นฐานนี้จะเป็นแนวทางพัฒนาเยาวชนให้เติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ และทั้งหมดล้วนเป็นนโยบายเร่งรัดการปฏิรูปการศึกษา นอกจากนี้โรงเรียนจะต้องมีการรับรองภายใน ในการประเมินคุณภาพจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 ทุกปีการศึกษา อีกทั้งจะต้องรับการตรวจการประเมินคุณภาพของโรงเรียนจากคณะกรรมการตรวจจากบุคคลภายนอก แนวทางที่กำหนดไว้เป็นหลักให้ครู ผู้ปกครอง นักเรียนทุกคนได้รับทราบและยึดถือให้เป็นไปในแนวเดียวกัน ทั้งนี้ด้านคุณธรรมจริยธรรมในมาตรฐานที่ 1 ประเมินคุณธรรมจริยธรรม โดยเฉพาะด้านมีวินัยเป็นเกณฑ์หนึ่งที่จะต้องพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด จึงได้มีการกำหนดระดับของความผิดที่นักเรียนประพฤติปฏิบัติไม่เหมาะสมไว้ตามระดับต่าง ๆ ให้เป็นแนวทางควบคุม ส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนเป็นคนดีมีคุณภาพเพื่อเติบโตเป็นเยาวชนที่ดีของประเทศชาติ โดยความผิดนั้น ๆ มีระดับดังต่อไปนี้

1. ความผิดสถานเบา แสดงถึงการเป็นบุคคลที่มีนิสัยไม่ดี

1.1 มาโรงเรียนสายโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

1.2 หลีกเลี่ยงการเข้าแถวเคารพธงชาติและการประชุม

1.3 หลีกเลี่ยงการเรียนตามตารางเรียน

- 1.4 ขัดคำสั่งครู ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน
- 1.5 แสดงกิริยาวาจาหยาบคาย
- 1.6 ไม่ให้ความร่วมมือกับหมู่คณะเท่าที่ควร
- 1.7 ไม่ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยในการประชุม
- 1.8 ไม่ช่วยกันรักษาสมบัติส่วนรวม

2. ความผิดสถานกลาง ได้แก่ ความผิดที่เกิดความเสียหายแก่ส่วนรวม แต่ไม่ร้ายแรงหรือมีความผิดที่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความร้ายแรงต่อไป

- 2.1 แต่งกายหรือทรงผมผิดระเบียบ และฝ่าฝืนระเบียบทั้งในและนอกโรงเรียน
- 2.2 หนีออกนอกบริเวณโรงเรียนโดยไม่อยู่ร่วมในกิจกรรมที่โรงเรียนนัดหมาย
- 2.3 เสพเครื่องดองของเมา และเครื่องเสพติดเป็นครั้งคราว
- 2.4 แสดงพฤติกรรมในทางชู้สาว

3. ความผิดสถานหนัก ได้แก่ ความผิดที่ทำให้นามซึ่งชื่อเสียงเสียมาสู่ตัวนักเรียนและต่อส่วนรวมอย่างร้ายแรง รวมทั้งความผิดตามประมวลกฎหมายลักษณะอาญา กฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับนักเรียนหรือระเบียบคำสั่งต่างๆของกระทรวงศึกษาธิการเป็นต้น

- 3.1 จำหน่ายสารเสพติดทุกชนิด
- 3.2 ลักทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ หรือข่มขู่เอาทรัพย์
- 3.3 เล่นการพนัน,ทะเลาะวิวาท
- 3.4 ประพฤติตนเป็นอันธพาล ทำร้ายร่างกายผู้อื่น
- 3.5 นำอาวุธเข้ามาในโรงเรียน
- 3.6 เสพสุรา หรือสิ่งเสพติดให้โทษเป็นประจำ
- 3.7 คบค้าสมาคมกับคนชั่ว เข้าไปในสถานที่ไม่สมควรสำหรับนักเรียน
- 3.8 ทำลายทรัพย์สินอันเป็นประโยชน์ส่วนรวม
- 3.9 แสดงกิริยา วาจา ลบหลู่ดูหมิ่น ไม่เคารพ ก้าวร้าวต่อครู
- 3.10 ฝ่าฝืนคำสั่งของโรงเรียนเกี่ยวกับระเบียบวินัย
- 3.11 การกระทำความผิดอื่น ๆ ที่มีลักษณะอันไม่พึงควรที่นักเรียนจะพึงปฏิบัติและมี

ผลเสียหายร้ายแรงแก่สังคม

4. การลงโทษนักเรียนที่กระทำความผิด มี 4 สถาน ดังนี้
  - 4.1 ว่ากล่าวตักเตือน
  - 4.2 ทำทัณฑ์บน
  - 4.3 ตัดคะแนนความประพฤติ

4.4 ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

การลงโทษทุกครั้ง ฝ่ายปกครองจะบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และมีหนังสือของโรงเรียนแจ้งถึงบิดามารดาหรือ ผู้ปกครองให้ทราบด้วยทุกครั้ง

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. 2548

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กในปี พ.ศ.2546 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงวางระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548"

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ.

2543

ข้อ 4 ในระเบียบนี้

"ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา" หมายความว่า ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ อธิการบดี หรือหัวหน้าของโรงเรียนหรือสถานศึกษาของนักเรียนหรือนักศึกษานั้น ๆ

"การลงโทษ" หมายความว่า การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่ประพฤตินิสัย หรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา หรือของกระทรวงศึกษาธิการหรือฝ่าฝืนกฎกระทรวงออกตามข้อความใน ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515 โดยมีมุ่งหมายเพื่อสั่งสอนให้มีความประพฤติดีหรือเพื่อให้เข็ดหลาบ

"การกระทำผิด" หมายความว่า การที่นักเรียนหรือนักศึกษาที่ประพฤตินิสัยหรือ ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา หรือของกระทรวงศึกษาธิการหรือฝ่าฝืนกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา

"การลงโทษ" หมายความว่า การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่ประพฤตินิสัยโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการอบรมสั่งสอน

ข้อ 5 โทษที่มีต่อนักเรียนหรือนักศึกษาที่ได้กระทำผิดมี 4 สถานดังนี้ ว่ากล่าว ตักเตือน ทำทัณฑ์บน ตัดคะแนนความประพฤติ ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ข้อ 6 ห้ามลงโทษนักเรียนด้วยวิธีรุนแรงหรือแบบกลั่นแกล้งหรือลงโทษด้วยความโกรธหรือด้วยความพยาบาท โดยให้คำนึงถึงอายุของเด็กนักเรียนหรือนักศึกษา และความร้ายแรงของพฤติการณ์ประกอบการลงโทษด้วย การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาให้เป็นไปเพื่อเจตนาที่จะแก่นิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียนหรือนักศึกษาให้รู้สำนึกในความผิดและปรับพฤติกรรมตน

ให้ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือผู้ที่ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษามอบหมายให้เป็น ผู้มีอำนาจในการลงโทษนักเรียน นักศึกษา

ข้อ 7 การว่ากล่าวตักเตือนใช้ในกรณีสำหรับที่นักเรียนหรือนักศึกษา ได้มีการแสดงตนหรือกระทำความผิดไม่ร้ายแรง

ข้อ 8 การทำทัณฑ์บน ใช้ในกรณีนักเรียนหรือนักศึกษาที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียนหรือนักศึกษา ตามกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤตินักเรียนและนักศึกษา หรือกรณีทำให้เสื่อมเสีย ชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของสถานศึกษา หรือฝ่าฝืนระเบียบของสถานศึกษา หรือได้รับโทษว่ากล่าวตักเตือนแล้วแต่ยังไม่เข็ดหลาบ การทำทัณฑ์บนให้ทำเป็นหนังสือ และเชิญบิดามารดาหรือผู้ปกครองมาบันทึก รับทราบความผิดและรับรองการทำทัณฑ์บนไว้ด้วย

ข้อ 9 การตัดคะแนนด้านความประพฤติ ให้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียน และนักศึกษาของแต่ละสถานศึกษากำหนด และทำให้บันทึกข้อมูลไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ 10 ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ใช้ในกรณีที่นักเรียนและ นักศึกษากระทำความผิดที่สมควรต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การจัดกิจกรรมให้เป็นไปตามแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

ข้อ 11 ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้และให้มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ลักษณะชุมชนโดยรอบของสถานศึกษา

ชุมชนโดยรอบมีลักษณะเป็นชุมชนแออัด ทิศตะวันตกติดกับวัดดาวคะนอง และวัดกลางดาวคะนอง มีแม่น้ำเจ้าพระยาล้อมรอบ หน่วยงานทางราชการที่ใกล้เคียงโรงเรียนมีสถานีอนามัย และ สถานีตำรวจนครบาลบุดคโกล นอกจากนี้ แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษา ได้แก่ สระว่ายน้ำ โรงภาพยนตร์ดาวคะนอง และจุดบริการดับเพลิงของชุมชน

สภาพนักเรียนมีจำนวน 1,160 คน ส่วนมากนักเรียนจะมาจากครอบครัวที่มีฐานะ เศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ และมีบิดามารดาที่มาจากต่างจังหวัดที่เข้ามาในกรุงเทพมหานครเพื่อประกอบอาชีพรับจ้าง สถานภาพครอบครัวค่อนข้างอ่อนแอ เป็นครอบครัวแตกแยกมากกว่าร้อยละ 60 ส่งผลให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนโดยตรง เช่นในด้านความมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบ และความประพฤติซึ่งโรงเรียนได้ดำเนินการเฝ้าระวังอย่างเคร่งครัด

โรงเรียนมัธยมวัดดาวคะนอง มีเกียรติประวัติ ที่ดีในด้านต่าง ๆ ครูดีศรีดาวคะนองเป็นครูมีความตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ดีเด่นในระดับกลุ่มโรงเรียน มีกิจกรรมประกวดสื่อการเรียนรู้ มีการประกวดห้องศูนย์วิชาดีเด่น ประกวดห้องหน่วยบริการดีเด่น มีการประกวดความสะอาดห้องเรียน มีครูดีใน

ดวงใจ ผู้บริหารสนับสนุนการใช้ภาษาไทยดีเด่น มีครูแกนนำ ครูต้นแบบ ครูปฏิรูปการเรียนรู้ โรงเรียนส่งเสริมสุขภาพพระดับกลุ่ม โรงเรียนส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมดีเด่นในปี พ.ศ.2546 และได้รับคัดเลือกให้เป็นโรงเรียนส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมดีเด่นในปี พ.ศ.2549 และได้รับคัดเลือกให้เป็นโรงเรียนที่มีระบบดูแลนักเรียนยอดเยี่ยม ในปี พ.ศ. 2549

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทางวินัย

งานวิจัยในประเทศ

ผกามาศ อ่อนบรรจง (2545 : 58) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต่อการอบรมคุณธรรม จริยธรรมในโรงเรียน ขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีความเห็นต่อการอบรม จริยธรรมในระดับเห็นด้วยทั้ง 8 ด้านคือการดำเนินด้านการจัดกิจกรรมการอบรม ด้านวินัยความรับผิดชอบ ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความเมตตากรุณา ด้านการประหยัด ด้านความกตัญญู และด้านผลจากการปฏิบัติกิจกรรม

กุลชา ศิริเฉลิมพงศ์ (2544 : 72) ศึกษาแนวทางพัฒนาความมีวินัยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยที่นักเรียนมีการปฏิบัติมากที่สุดคือ ด้านความรับผิดชอบ และพฤติกรรมความมีวินัย ที่นักเรียนมีการปฏิบัติน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการกระทำตามระเบียบของโรงเรียน ซึ่งการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนเป็นเพราะทำตามหน้าที่ของสังคม สำหรับแนวทางการพัฒนาได้แก่ การประชาสัมพันธ์เชิงรุกเผยแพร่ความรู้และคุณประโยชน์ของการมีวินัยผ่านเสียงตามสาย การนำบุคคลที่มีผลงานและแบบอย่างที่มีมาเผยแพร่ และการอภิปรายถึงประโยชน์ โทษ ของการปฏิบัติฝ่าฝืนกฎระเบียบ

อัญญา ประสานชาติ (2545 : 82) ศึกษาผลการฝึกจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมวินัยในตนเอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกจิตลักษณะมีพฤติกรรมวินัยในตนเอง เหตุผลจริยธรรมและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงกว่าก่อน ได้รับการฝึกจิตลักษณะ และพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกจิตลักษณะไปแล้ว 3 สัปดาห์ยังคงมีความคงทนของเหตุผลเชิงจริยธรรมและลักษณะมุ่งอนาคตและความสามารถในการควบคุมตนเอง

พิศมัย รุ่งเรือง (2545 : 69) ได้ทำการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มแบบหลากหลายต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมการจัดกิจกรรมมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองและเจตคติสูงกว่าก่อนการทดลอง

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตรและคณะ (2539 : 83) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยนักเรียนทำการศึกษา กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยศึกษาปัจจัยภายใน ได้แก่ ลักษณะทางจิตใจ ประกอบด้วยเหตุผลเชิงจริยธรรม ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนเองความเชื่อในอำนาจ

ตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการมีวินัย การร่วมรู้สึกสุขภาพจิต และปัจจัยภายนอก ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางสังคม ประกอบด้วยกรอบมเลี้ยงดูและการเป็นแบบอย่างของบิดามารดา การอบรมสั่งสอนและการเป็นแบบอย่างที่ดีของครู การสนับสนุนของครู การสนับสนุนจากเพื่อน การรับรู้กฎเกณฑ์ของโรงเรียน การรับรู้ค่านิยมของโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยทั้งภายในและภายนอกร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียนได้ร้อยละ 39.7 และพบว่าตัวแปรลักษณะทางจิตของนักเรียนได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการมีวินัย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียนมากกว่าตัวแปรสภาพแวดล้อมทางสังคม

ภัทร ยันตรกร (2543 : 46-51) ได้ศึกษาคุณธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า มีคุณธรรมในระดับปานกลางทั้งสามด้าน ได้แก่ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความรับผิดชอบ และด้านความมีระเบียบวินัย ซึ่งด้านวินัยเป็นด้านที่ต่ำที่สุด นักเรียนหญิงมีคุณธรรมสูงกว่านักเรียนชาย และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคุณธรรมมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 1 ตามลำดับ และมีข้อเสนอแนะว่า ควรเร่งดำเนินการปลูกฝังคุณธรรมด้านระเบียบวินัย โดยร่วมปรึกษาหารือในทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องแก้ไขและพัฒนาไปสู่เป้าหมายเดียวกัน มิใช่เป็นเพียงภาระหน้าที่ของฝ่ายที่รับผิดชอบโดยตรงเพียงฝ่ายเดียว ควรได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน ความร่วมมือจากฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับครู-อาจารย์ที่ปรึกษาให้ความเอาใจใส่ดูแล รวมทั้งความร่วมมือจากครูทุกคนในโรงเรียน และการเสริมสร้างคุณธรรมให้นักเรียนเริ่มต้นจากที่บ้านและสานต่อให้แน่นแฟ้นที่โรงเรียน การเป็นแบบอย่างที่ดีของพ่อแม่ ครู-อาจารย์ในสถานศึกษา เพื่อให้เกิดความศรัทธาและยึดถือเป็นแบบอย่าง

ธีระกุล สติรนาถ (2543 : 65) ได้ศึกษาบทบาทครูในการปลูกฝังค่านิยมวินัยเชิงจริยธรรมให้แก่ นักเรียนโรงเรียนคาทอลิก ในกรุงเทพมหานครพบว่า บทบาทของครูในการปลูกฝังระเบียบวินัยในเชิงจริยธรรมแก่นักเรียนมีอยู่ในระดับมากเรียงลำดับได้แก่ ความมีน้ำใจ ความสนใจ ใฝ่รู้ สร้างสรรค์ด้านความมีวินัย ด้านความเป็นไทย ด้านการบริโภคด้วยปัญญา ครูที่มีอายุต่ำกว่า 35 ปี มีบทบาทในการปลูกฝังค่านิยมเชิงจริยธรรมน้อยกว่าครูกลุ่มอายุ 35 ปีขึ้นไป จนถึง 60 ปี ส่วนครูที่มีเพศต่างกัน วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ต่างกันไม่มีผลต่อบทบาทของครูในการปลูกฝังค่านิยมเชิงจริยธรรม

นวลละออ แสงสุข (2544 : 59) ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่ามีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมในด้านความมีวินัยในตนเองความซื่อสัตย์ การพึ่งตนเอง ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละในระดับมากส่วนพฤติกรรม

ด้านความรับผิดชอบมีพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงปานกลาง และต่ำ มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน

กรรณา กิจขยัน (2517 : 84) ได้ศึกษาความมีวินัยแห่งตน มากจากความเชื่ออำนาจที่อยู่ภายในและอำนาจภายนอก และคุณธรรมแห่งพลเมืองดีโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่อยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516 จำนวน 300 คน ชาย 173 คน หญิง 127 คนพบว่า นักเรียนหญิงมีวินัยแห่งตนสูงกว่านักเรียนชาย

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2518 :163) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและความคุม ความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคม กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นปีที่ 1 ในกรุงเทพฯและต่างจังหวัดจำนวน 450 คน พบว่า นักเรียนหญิงมีวินัยทางสังคมมากกว่านักเรียนชาย

วิภาวัน มูลสถาน (2523 :109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงดูว่าสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการเลี้ยงดูและความมีวินัย โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการเลี้ยงดูชนิดมาตราประมาณค่า จำนวน 20 ข้อ และแบบสอบถามความมีวินัยจำนวน 23 ข้อ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2521 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 443 คน ชาย 221 คน หญิง 222 คนพบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างความมีวินัยในตนเองกับตัวพยากรณ์ทั้งหมด คือจำนวนพี่น้องในครอบครัว ลำดับการเกิด สถานภาพสมรสของพ่อแม่ ระดับการศึกษาของพ่อแม่ อาชีพของพ่อแม่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน แบบปล่อยปละละเลย มีนัยสำคัญทางสถิติ คือมีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรง นั่นคือ สามารถสร้างสมการการพยากรณ์มีวินัยในตนเองได้ และสมการการพยากรณ์สามารถในการพยากรณ์ร้อยละ 14.95

งานวิจัยต่างประเทศ

อาลิซาเบท (Elizabeth, 1968. 2124 -A) ได้ศึกษาวิธีการมีประสิทธิภาพเพื่อเป็นแนวทางในการจัดปัญหาทางวินัยของนักเรียนในทัศนะของครู ผลการวิจัยพบว่าวิธีการแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพ ผู้ที่แก้ปัญหาคงประกอบด้วย นักเรียน ผู้ปกครองและผู้บริหาร การแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนด้วยการลงโทษทางกายมีประสิทธิภาพน้อยกว่าการร่วมกันแก้ปัญหาส่วนการเกิดปัญหาทางวินัย ต้องปฏิบัติด้วยการพูดคุยกับนักเรียนเป็นการส่วนตัวเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุดและเพื่อให้มีวิธีการร่วมกันแก้ปัญหาแล้วต้องมีการติดตามผลอย่างใกล้ชิด

จอห์นสัน (Johnson, 1997 :102) ได้ศึกษาการใช้ทีมเรื่องงานรักษาระเบียบวินัยด้านต่าง ๆ ของโรงเรียน และการจัดกลุ่มให้คำปรึกษาของครูจะช่วยลดจำนวนพฤติกรรมเกี่ยวกับการกระทำผิดต่าง ๆ และส่งผลต่อการหยุดและเลิกพฤติกรรมเหล่านั้น นอกจากนี้ยังได้สอบถามความคิดของผู้บริหารที่มีต่อ

การจัดทีมงานร่วมกันรักษาระเบียบวินัย และการจัดกลุ่มมาเพื่อให้คำปรึกษาของครูว่าจะช่วยป้องกันปัญหาการทำผิดวินัยซึ่งนำโรงเรียนสู่ความล้มเหลวได้หรือไม่ และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเห็นด้วยของผู้บริหารว่ามีผลต่อประสิทธิภาพของแนวปฏิบัติทั้งสองประการ และอัตราของการกระทำผิดวินัยในโรงเรียนหรือไม่โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนที่มีนักเรียนไม่ต่ำกว่าเกรด 5 และไม่เกินเกรด 8 จำนวน 180 โรงเรียนเมืองโอเรกอน จากคำตอบที่ได้ ผู้บริหารทุกคนเห็นด้วยว่า ทีมงานร่วมกันรักษาวินัยและการจัดกลุ่มให้คำปรึกษาของครูช่วยลดปัญหาการทำผิดวินัยมีความสัมพันธ์กับอาศัยความเห็นด้วยของผู้บริหารที่มีต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานทั้งสองอย่าง

คิลโลอน (Killion, 1997 : 265) ได้ศึกษาวิธีการและเครื่องมือที่ผู้บริหารในโรงเรียนประเทศอินเดียมาใช้ในการจัดการเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียน การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจวิธีการและเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการจัดการเกี่ยวกับนักเรียนที่ประพฤติผิดวินัยจากการศึกษาพบวิธีการที่ใช้ได้ผลคือการพูดคุยทางโทรศัพท์ วิธีที่ได้ผลน้อยที่สุดคือ การกักขังห้องหนึ่งยวและสาเหตุเบื้องต้นของปัญหานี้คือ ผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ และปัญหาที่สำคัญอันดับหนึ่งของการประพฤติผิดระเบียบวินัย คือความเมินเฉย ไม่เอาใจใส่นักเรียน และเมื่อเปรียบเทียบตามขนาดของโรงเรียนพบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ มักมีปัญหาด้านการประพฤติผิดวินัยทั้งด้านความประพฤติและการแต่งกายของนักเรียนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก

บีดาร์ด (Bedard, 1964 : 288) ได้ศึกษาทำการศึกษเกี่ยวกับการเขียนนโยบายทางวินัย และวิเคราะห์การเขียนนโยบาย พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่เขียนนโยบายด้านวินัยให้เป็นไปตามความต้องการของผู้บริหารโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนเป็นบุคคลสำคัญในการที่จะพัฒนานโยบายทางวินัย นโยบายทางวินัยที่เขียนไว้

ฮอฟแมน (Hoffman, 1979 : 286 ; อ้างถึงในจินดา หน้าเจริญ.2540:12) ได้ศึกษาการฝึกวินัย 3 วิธี ได้แก่ การให้เหตุผล การปล่อยปละละเลย การรวมอำนาจ การเลี้ยงดูแบบตามใจผลที่มีการศึกษาพบว่า บิดามารดาที่ฝึกวินัยโดยวิธีการให้เหตุผลจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยโดยบิดามารดาปล่อยปละละเลยหรือรวมอำนาจแบบเผด็จการ

เมเยอร์ (Myers, 1990 : 1465-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความเชื่อของอาจารย์ใหญ่ต่อการควบคุมนักเรียนกับความเชื่อที่มีต่อประสิทธิภาพของกฎระเบียบของกฎระเบียบของโรงเรียน ผู้วิจัยได้สรุปว่า การวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อระเบียบวินัย และตัวแปรอื่น ๆ อาทิ ความคิดเห็นของของครูต่อระเบียบวินัย ศีลธรรมจรรยา สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียน ปรากฏผลว่า ครูที่มีสัมพันธภาพอันดีกับนักเรียน ครูที่สามารถสร้างบรรยากาศการสอนที่ดีมีเทคนิคการสอนที่เหมาะสม มีความสามารถในการแก้ปัญหาต่าง ๆ จะเป็น

ครูที่ควบคุมชั้นเรียนได้เป็นอย่างดีนอกจากนี้ยังพบว่าอาจารย์ใหญ่ที่มีการศึกษาสูง และอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนขนาดใหญ่สามารถให้กฎระเบียบของโรงเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง การใช้ระเบียบวินัยอย่างเฉียบขาดของครู และผู้บริหารทำให้จำนวนนักเรียนที่ทำผิดลดลงมาก การวางแนวทางสร้างระเบียบวินัยเฉียบขาดขึ้นให้เองในโรงเรียนจะช่วยกระตุ้นให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการตัดสินใจโทษนักเรียนที่มีปัญหา คณะกรรมการบริหารโรงเรียนเป็นกลุ่มบุคคลที่เหมาะสมในการสร้างกฎระเบียบของโรงเรียน ในการควบคุมความประพฤติของนักเรียนและเป็นผู้ลงโทษเมื่อนักเรียนทำผิดส่วนนักเรียนที่มีความคิดเห็นที่ถูกต้องเกี่ยวกับระเบียบวินัย หรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณสมบัตินักเรียน กิจกรรมที่เหมาะสม บุคคล และสังคมแวดล้อมที่เอื้ออำนวยในบ้าน โรงเรียน รวมทั้งกระบวนการพิจารณาความผิด และการลงโทษที่ยุติโดยรวดเร็ว

เพลซา (Plesha, 1990 : 1496-A) ได้ศึกษาวิจัยเชิงบรรยาย เกี่ยวกับการประพฤตินักเรียนในชั้นเรียน ผู้วิจัย ได้สัมภาษณ์เด็กนักเรียน 26 คน จากโรงเรียนมัธยมในมลรัฐ ฟิลาเดเฟีย ในสหรัฐอเมริกา สัมภาษณ์ครูประจำชั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประพฤตินักเรียนในชั้นเรียน และศึกษาวิเคราะห์กรณีต่าง ๆ 300 กรณี จากการบันทึกการประพฤตินักเรียนในอดีตที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นเรียนที่ปกติ และชั้นเรียนที่สภาพเลวร้ายนั้นมียุติบัตรที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดคือ องค์ประกอบเกี่ยวกับสภาพทางด้านสังคมเศรษฐกิจของนักเรียน ความสามารถทางการเรียน ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอัตราการเรียน

บาร์นส์ (Branes, 1995 : 3152-A) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมบทบาทในการเรียนการสอนของผู้ปกครองนักเรียนพบว่า การมีส่วนร่วมกับการเรียนการสอนของโรงเรียน โดยอุดมคติแล้ว ผู้ปกครองต้องการมีบทบาทที่โรงเรียนหรือในชั้นเรียน แม้ว่าจริง ๆ แล้ว การมีส่วนร่วมของพวกเขาจะไม่เป็นไปตามอุดมคติดังกล่าว และพบได้ว่าผู้ปกครองต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนที่บ้านด้วย การศึกษาครั้งนี้ได้หลักฐานเพิ่มเติมว่าบิดามารดาชาวอเมริกันอาฟริกันมีความประสงค์ที่จะมีสิทธิ์มีเสียงเกี่ยวกับการเรียนการสอนลูก ๆ ของตน ซึ่งบ่งชี้ว่า บิดามารดาชาวอเมริกันเห็นคุณค่าของการศึกษาและเห็นว่า โรงเรียนจำเป็นต้องตระหนักถึงความคาดหวังด้านการศึกษาและวัฒนธรรมของผู้ปกครองด้วย

ฮิวส์ (Hughes, 4206-A) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้เครื่องแบบของนักเรียนที่มีต่อระเบียบวินัยการมาโรงเรียน ไม่มาโรงเรียนไม่ทันเข้าแถวเคารพธงชาติ และการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลาเรียนในแต่ละชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า การมาเรียนหรือการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน ไม่ได้มีผลกระทบต่อเครื่องแบบของนักเรียนแต่อย่างใด ส่วนนักเรียนที่ดีจะแต่งกายถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด มักจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อยและอยู่ในกฎระเบียบมากกว่านักเรียนที่แต่งกายผิดระเบียบตามลักษณะเครื่องแบบนักเรียนและไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบนอกจากนี้ได้

พบว่า ผู้ปกครองนักเรียนให้การสนับสนุนที่จะให้นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียน เพื่อที่จะได้เป็นตัวอย่งที่ดี และสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นในโรงเรียน

ฟรีเซน (Friesen, 1997 : 159) ได้ศึกษาเจตคติ และความคิดเห็นของผู้ปกครองของนักเรียนที่มีต่อเรื่องระเบียบวินัยของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบเจตคติของผู้ปกครองที่มีต่อระเบียบวินัยของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งเกี่ยวกับกฎระเบียบที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน การมีส่วนร่วมและการได้รับแจ้งก่อนการลงโทษต่อความผิดแต่ละกรณี ผลการศึกษาพบว่าผู้ปกครองต้องการมีส่วนร่วมในการออกกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน สำหรับบุตรหลานของตน และต้องการให้ทางโรงเรียนแจ้งทางโทรศัพท์ให้ทราบเป็นการเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือความสามารถในการเรียน ยอมรับการลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสุดท้ายโดยการกักบริเวณ และขณะเดียวกัน ก็ควรให้ยกเลิกวิธีการลงโทษแบบนี้ การนำความเสี่ยงชื่อเสียงมาสู่โรงเรียน โดยการใช้อาวุธ สูดดมสารระเหยและการแสดงความป่าเถื่อนมีอัตราความรุนแรงมากที่สุด สำหรับนักเรียนที่ประพฤติด้านการต่อต้านสังคม ความสัมพันธ์ทางเพศการละเมิดสิทธิของผู้อื่น ทางโรงเรียนควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ

กล่าวโดยสรุปจะเห็นว่า ผลการวิจัยที่ในประเทศและต่างประเทศทำให้ทราบถึงความสำคัญและคุณค่าของวินัยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในคุณธรรมและจริยธรรมที่มีความสำคัญในการปลูกฝังและพัฒนาเยาวชนให้ได้รับการพัฒนา เพื่อจะได้เยาวชนที่ดีในฐานะที่เป็นบุตรที่ดีของบิดามารดา เป็นเยาวชนที่ดีของสังคมและเมื่อเติบโตขึ้นจะได้เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศไทย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยนักเรียนของโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง จำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและความประพฤติ ในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครเขต 3 ซึ่งแบ่งคำถามเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ ประสบการณ์ในการสอน และช่วงชั้นที่สอน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและความประพฤติ เป็นแบบสอบถามแบบเกณฑ์ประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีหลักการวัด 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

โดยใช้เกณฑ์ในการให้คะแนนและความหมายกำหนดน้ำหนักของตัวเลือก 1-5 ดังนี้

ระดับคะแนน	5	หมายถึง	มากที่สุด
ระดับคะแนน	4	หมายถึง	มาก
ระดับคะแนน	3	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับคะแนน	2	หมายถึง	น้อย
ระดับคะแนน	1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบโครงสร้างของแบบสอบถาม
2. นำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา กำหนดกรอบแนวคิด เรื่องทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและความประพฤติ ของกระทรวงศึกษาธิการแล้วนำมาสรุปเป็นคำถามในการสร้างเครื่องมือ
3. นำแบบสอบถามของผู้ที่เคยศึกษาวิจัยมาปรับปรุงแก้ไข ให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการ แล้วนำฉบับร่าง เสนอต่อกรรมการควบคุมภาคินิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบแก้ไข ปรับปรุง ให้ถูกต้องเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ดร.วันเพ็ญ ผ่องกาย นายวัชรินทร์ เจริญเวช และนายประมาณ ชูพิพัฒน์ ตรวจสอบความถูกต้อง และเที่ยงตรงของเนื้อหาของแต่ละข้อคำถามแล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเพื่อปรับปรุงให้สมบูรณ์อีกครั้งหนึ่ง
5. ทำการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญจากนั้นนำแบบสอบถามที่มีการปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับครูผู้สอนในโรงเรียนจันทร์ประดิษฐาราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9470

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ไปขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง เพื่อแจกแบบสอบถามให้แก่กลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแจกและเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 50 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามทั้งหมด 50 ตัวอย่าง มาลงรหัสและประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อวิเคราะห์ค่าทางสถิติตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ใช้ในการอธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

2. ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ใช้ในการวิเคราะห์ทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและความประพฤติ สำหรับการหาค่าเฉลี่ยของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายจากการให้คะแนนความคิดเห็น แบ่งออกเป็น 5 ระดับ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 170)

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 4.49	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต 3 ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลเป็นขั้นตอนดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้
ในการวิจัย ดังนี้

- N แทน จำนวนประชากร
 μ แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)
 σ แทน ส่วนบุคคลเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม จำนวนทั้ง 50 ชุด แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วนตาม
แบบสอบถาม ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของข้อมูล ตามลำดับขั้นดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานภาพของ
ผู้ตอบแบบสอบถามในเรื่อง เพศ ประสบการณ์ในการทำงาน และระดับชั้นที่สอน ใช้ค่าร้อยละ

ส่วนที่ 2 ทัศนคติครูที่มีต่อวินัยด้านการแต่งกายและความประพฤติ แปลความหมายของ
ค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อและระดับคุณภาพของแต่ละตัวแปร ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 – 5.00	หมายความว่า	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 4.49	หมายความว่า	มาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 – 3.49	หมายความว่า	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50 – 2.49	หมายความว่า	น้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.49	หมายความว่า	น้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 แสดงสถานภาพของครูผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวน (N = 50)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	9	18
หญิง	41	82
รวม	50	100
ประสบการณ์ในการทำงาน		
5 ปี	7	14
6 – 15 ปี	7	14
มากกว่า 15 ปี	36	72
รวม	50	100
ระดับชั้นที่สอน		
ช่วงชั้นที่ 3	23	46
ช่วงชั้นที่ 4	5	10
ช่วงชั้นที่ 3 และ ช่วงชั้นที่ 4	22	44
รวม	50	100

จากตารางที่ 1 แสดงสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ มีครูจำนวนทั้งหมด 50 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 82.00 เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 15 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 72.00 และมีระดับชั้นที่สอนอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยนักเรียน โรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3

การศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียน	μ	σ	ระดับ
ด้านการแต่งกายเครื่องแบบนักเรียน	4.65	0.63	มากที่สุด
ด้านความประพฤตินักเรียน	4.72	0.52	มากที่สุด
รวม	4.69	0.56	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่าการศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 4.69 ด้านความประพฤติมีค่าเฉลี่ย สูงสุด 4.72 แยกเป็นรายด้าน และด้านความประพฤติมีค่าเฉลี่ย สูงสุด 4.72 รองลงมาคือด้านการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 4.65

ตารางที่ 3 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติครูที่มีต่อวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวทอง

	ความคิดเห็นด้านการแต่งกาย	μ	σ	ระดับ	อันดับ
1.	การห้ามนักเรียนหญิงขอยอม	4.62	มากที่สุด	0.69	17
2.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิงควรมีสัมมา ธรรมาติของตน	4.86	มากที่สุด	0.35	3
3.	อนุญาตให้นักเรียนไว้ผมยาวได้แต่ต้องรวบ ผมให้เรียบร้อย	4.02	มากที่สุด	1.36	19
4.	การห้ามนักเรียนใช้ยางรัดมัดผมสีอื่น ให้ใช้ เฉพาะสีดำและโบว์สีดำ สีน้ำเงิน หรือสีขาว	3.86	มาก	1.30	20
5.	นักเรียนหญิงห้ามใช้ที่คาดผมและที่ติดผมที่มี สีฉูดฉาด	4.64	มากที่สุด	0.77	14
6.	นักเรียนไม่ต้องสวมต่างหูแบบห่วงหรือแบบที่ มีสีล้นหลากสี	4.78	มากที่สุด	0.58	7
7.	นักเรียนหญิงควรสวมกระโปรงนักเรียนที่มี ความยาวคลุมเข่า	4.70	มากที่สุด	0.64	10
8.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิง (ม.ปลาย) ไม่ ปล่อยชายเสื้อออกนอกกางเกงหรือประโปรง ขณะแต่เครื่องแบบนักเรียน	4.82	มากที่สุด	0.43	5
9.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่ควรสวม เครื่องประดับที่มีค่ามาโรงเรียน	4.70	มากที่สุด	0.61	10
10.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิงห้ามใช้ เครื่องสำอางหรือมีการตกแต่งใบหน้าเพื่อการ เสริมสวย	4.70	มากที่สุด	0.64	10
11.	นักเรียนหญิงควรได้รับการกวัดขั้นให้สวมเสื้อ บังทรงเพื่อดูสุภาพ	4.82	มากที่สุด	0.52	5
12.	นักเรียนหญิงไม่สวมคอกของที่มีขนาดเล็กกว่า ที่ทางโรงเรียนกำหนด	4.64	มากที่สุด	0.66	14

ตารางที่ 3 (ต่อ)

	ความคิดเห็นด้านการแต่งกาย	μ	σ	ระดับ	อันดับ
13.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิงต้องได้รับการกวาดชั้นการตัดเล็บให้สั้นและสะอาดด้วยเสมอ	4.74	0.56	มากที่สุด	9
14.	นักเรียนชายและหญิงสวมถุงเท้าตามระเบียบของโรงเรียนกำหนด	4.52	0.70	มากที่สุด	18
15.	ห้ามนักเรียนชายไว้หนวดหรือเคราให้ปรากฏขณะแต่งชุดนักเรียน	4.70	0.64	มากที่สุด	10
16.	ห้ามนักเรียนเปิดเครื่องมือสื่อสารทุกชนิดในขณะการเรียนการสอน	4.78	0.54	มากที่สุด	7
17.	นักเรียนชายไม่ควรเจาะหูและเสียบหูด้วยอุปกรณ์ต่างๆ	4.90	0.30	มากที่สุด	1
18.	นักเรียนชายไม่ควรสวมกางเกงขาสั้นมีระดับกึ่งกลางหัวเข่าเกินขึ้นไป 3 นิ้ว	4.64	0.56	มากที่สุด	14
19.	นักเรียนชายต้องใช้หัวเข็มขัดตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด	4.86	0.40	มากที่สุด	3
20.	นักเรียนหญิงต้องไม่สวมเสื้อนักเรียนสั้นและบาง	4.88	0.38	มากที่สุด	2
	รวม	4.65	0.63	มากที่สุด	

จากตารางที่ 3 พบว่า ทศนคติของครูที่มีต่อวินัยในด้านการแต่งกายของนักเรียน ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.65 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนชายไม่ควรเจาะหูและเสียบหูด้วยอุปกรณ์ต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ 4.90 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนหญิงต้องไม่สวมเสื้อนักเรียนสั้นและบาง มีค่าเฉลี่ย 4.88 อยู่ในระดับมากที่สุด และนักเรียนหญิงควรมีสีผมตามธรรมชาติของตนกับนักเรียนชายต้องใช้หัวเข็มขัดและสายเข็มขัดตามระเบียบของโรงเรียนมีค่าเฉลี่ย 4.86 ในระดับมากที่สุดตามลำดับ

ตารางที่ 4 : แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติครูที่มีต่อวินัยด้านความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง

	ความคิดเห็นด้านความประพฤติ	μ	σ	ระดับ	อันดับ
21.	การห้ามนักเรียนออกนอกโรงเรียนในช่วงเวลาเรียนยกเว้นผู้ปกครองมารับหรือมาขออนุญาต	4.78	0.50	มากที่สุด	14
22.	นักเรียนควรรักษามัคคีกันและไม่ก่อการทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น	4.90	0.36	มากที่สุด	1
23.	นักเรียนไม่เป็นผู้ขีดเขียนโต๊ะ เก้าอี้ ผนังห้องน้ำ ผนังของห้องเรียน หรือทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย	4.84	0.42	มากที่สุด	8
24.	การห้ามนักเรียนมาโรงเรียนสายและควรต้องมาโรงเรียนให้ทันเข้าแถวเคารพธงชาติ	4.68	0.58	มากที่สุด	21
25.	การห้ามนักเรียนสูบบุหรี่ทั้งในและนอกสถานศึกษา	4.80	0.49	มากที่สุด	13
26.	นักเรียนควรประพฤติตนให้เป็นคนสุภาพ เป็นเด็กว่านอนสอนง่าย	4.68	0.55	มากที่สุด	21
27.	นักเรียนต้องไม่ยุ่งเกี่ยวเสพสิ่งเสพติดทั้งเป็นผู้จำหน่ายหรือชักชวนเพื่อนเสพ	4.86	0.35	มากที่สุด	6
28.	นักเรียนต้องไม่ใช้และพกวัตถุระเบิดใดๆ ทั้งสิ้นเข้ามาในโรงเรียน	4.86	0.49	มากที่สุด	6
29.	นักเรียนต้องไม่ประพฤติตัวในทำนองชู้สาว	4.82	0.43	มากที่สุด	12
30.	นักเรียนควรตั้งใจเรียนไม่เล่นการพนันทุกชนิด	4.84	0.46	มากที่สุด	8
31.	นักเรียนไม่ควรมั่วสุมเล่นเกมตาม ห้างสรรพสินค้า	4.64	0.63	มากที่สุด	24
32.	นักเรียนควรมีส่วนช่วยกันรักษาทรัพย์สินของทางโรงเรียน	4.88	0.38	มากที่สุด	4
33.	นักเรียนไม่ควรลงไปว่ายน้ำที่แม่น้ำข้างวัดกลางดาวคนอง	4.54	0.67	มากที่สุด	27

ตารางที่ 4 (ต่อ)

	ความคิดเห็นด้านความประพฤติ	μ	σ	ระดับ	อันดับ
34.	นักเรียนต้องไม่ลักทรัพย์ของโรงเรียนและ ของผู้อื่น	4.90	0.30	มากที่สุด	1
35.	นักเรียนควรเข้าห้องเรียนตามตารางสอนที่ กำหนด	4.78	0.54	มากที่สุด	14
36.	นักเรียนต้องไม่พกพาหรือดื่มสุร่าทั้งในและ นอกสถานศึกษา	4.88	0.38	มากที่สุด	4
37.	นักเรียนควรสำรวจไม่ส่งเสียงดังและสร้าง ความรำคาญให้กับผู้อื่น	4.68	0.51	มากที่สุด	21
38.	มีการเข้มงวดเรื่องการทำความเคารพครู และผู้อาวุโสกว่าทั้งในและนอกสถานศึกษา พร้อมกล่าวคำสวัสดิด้วย	4.70	0.50	มากที่สุด	20
39.	มีการเข้มงวดเรื่องการใช้คำพูดที่หยาบคาย	4.84	0.37	มากที่สุด	8
40.	นักเรียนจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัด ขึ้นเสมอ	4.62	0.63	มากที่สุด	25
41.	นักเรียนไม่ควรทานอาหารก่อนหรือหลัง เวลาที่ทางโรงเรียนกำหนด	4.54	0.67	มากที่สุด	27
42.	นักเรียนไม่ควรนำอาหารขึ้นบนอาคารเรียน	4.74	0.48	มากที่สุด	17
43.	นักเรียนควรใช้สะพานลอยเมื่อเดินข้ามถนน	4.84	0.37	มากที่สุด	8
44.	นักเรียนจะไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจาก โรงเรียนก่อนและหลังเวลาที่ทางโรงเรียน กำหนดยกเว้นมีผู้ปกครองมารับหรืออยู่เย็น เกินเวลาที่กำหนดโดยมีครูดูแล	4.72	0.53	มากที่สุด	18
45.	นักเรียนควรใช้กระเป๋านักเรียนตามที่ โรงเรียนกำหนด	4.58	0.70	มากที่สุด	26

ตารางที่ 4 (ต่อ)

	ความคิดเห็นด้านความประพฤติ	μ	σ	ระดับ	อันดับ
46	การห้ามนักเรียนหญิงไปค้างบ้านเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง	4.78	0.58	มากที่สุด	14
47	นักเรียนไม่ควรไปประกวดนางงามหรือ	4.00	0.99	มากที่สุด	30
48	โรงเรียนไม่อนุญาตให้นักเรียนขี่รถจักรยานยนต์มาโรงเรียน	4.12	0.91	มาก	29
49.	นักเรียนไม่ควรเข้าไปในสถานเริงรมย์ในเวลากลางวันและกลางคืน ยกเว้นไปกับผู้ปกครอง	4.72	0.60	มากที่สุด	18
50.	นักเรียนมีความประพฤติสุภาพเรียบร้อยไม่ก้าวร้าวคุณครู	4.90	0.30	มากที่สุด	1
	รวม	4.72	0.52	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4 พบว่า ทิศนคติของครูที่มีต่อวินัยในด้านความประพฤติของนักเรียน ภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.72 เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนควรรักษามัคคีกันและไม่ก่อการทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น และนักเรียนต้องไม่ลักทรัพย์ของโรงเรียนและของผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 4.90 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนควรมีส่วนช่วยกันรักษาทรัพย์สินของทางโรงเรียน และนักเรียนต้องไม่พกพาหรือดื่มสุราทั้งในและนอกสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ย 4.88 อยู่ในระดับมากที่สุดและนักเรียนต้องไม่ใช้และไม่พกวัตถุระเบิดใด ๆ ทั้งสิ้นเข้ามาในโรงเรียนเฉลี่ย 4.86 ในระดับมากที่สุดตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณด้วยการสำรวจทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยม วัดดาวคนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยสรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อวินัยด้านการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง 2 ด้าน คือ ด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ ประชากรได้แก่ครูจำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมเป็นแบบสอบถามแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของครูได้แก่ เพศ ประสบการณ์ในการสอนและช่วงชั้นที่สอนลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (checklist) ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย เป็นแบบสอบถามแบบเกณฑ์ประมาณค่า การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบถามทั้ง 50 ฉบับไปแจกครูในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 3 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาความถี่ และค่าร้อยละ ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และสรุปผลการวิจัยพบว่า

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 50 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 82.00 เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 15 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 72.00 และมีระดับช่วงชั้นที่สอนอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00

2. ผลการศึกษาทัศนคติทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ ในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง เขต 3 พบว่า ทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69 เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่าทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนมากที่สุดคือคือด้านความประพฤติของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา

คือด้านการแต่งกายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 อยู่ในระดับมากที่สุดส่วนใหญ่ให้ระดับความสำคัญมากที่สุด ในทุกหัวข้อในแบบสอบถามยกเว้นกลุ่มตัวอย่างให้ระดับความสำคัญมากใน เรื่องโรงเรียนไม่อนุญาตให้นักเรียนขับจักรยานยนต์มาโรงเรียน เพียงเรื่องเดียว ครูเพศชายและครูเพศหญิงจะมีทัศนคติต่อวินัยในด้านการแต่งกายนักเรียนไม่แตกต่างกัน ในเรื่องต่าง ๆ ส่วนครูเพศชายและครูเพศหญิงจะมีทัศนคติต่อวินัยในด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันในเรื่องเดียวคือ นักเรียนหญิงต้องไม่สวมเสื้อนักเรียนสั้นและบางครูชายและครูเพศหญิง มีระดับทัศนคติที่มีต่อวินัยในด้านความประพฤติของนักเรียนไม่แตกต่างกันในเรื่องต่าง ๆ ในแบบสอบถามระดับทัศนคติ ส่วนครูเพศชายและครูเพศหญิง มีระดับทัศนคติที่มีต่อวินัย ในด้านความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันในเรื่องต่าง ๆ คือ การห้ามนักเรียนออกนอกโรงเรียนในช่วงเวลาเรียนยกเว้นผู้ปกครองมารับหรือมาขออนุญาต,นักเรียนต้องไม่ยุ่งเกี่ยวเพศสิ่งเสพติดทั้งเป็นผู้จำหน่ายหรือชักชวนเพื่อนเสพ,นักเรียนต้องไม่ประพฤติตัวในทำนองซู้สาว,นักเรียนไม่ควรมั่วสุมเล่นเกมตามห้างสรรพสินค้า,นักเรียนต้องไม่พกพาหรือดื่มสุราทั้งในและนอกสถานศึกษา,การเข้มงวดเรื่องการใช้คำพูดที่หยาบคาย,การห้ามนักเรียนหญิงไปค้างบ้านเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง,นักเรียนมีความประพฤติสุภาพเรียบร้อยไม่ก้าวร้าวคุณครูนอกจากนี้คุณลักษณะของครูด้านประสิทธิภาพในการทำงาน และครูที่สอนในระดับชั้นต่าง ๆ มีระดับทัศนคติที่มีต่อวินัยในด้านการแต่งกายของนักเรียนและด้านความประพฤติของนักเรียนไม่มีความแตกต่างกันในทุกเรื่อง มีระดับทัศนคติเหมือนกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย ศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ได้แยกพิจารณาเป็น 2 ด้านได้ วินัยของนักเรียนในด้านการแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด และด้านความประพฤติของนักเรียนที่มีการประพฤติดนได้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน ผลปรากฏว่า ครูมีทัศนคติต่อวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุดและมากเป็นไปในแนวเดียวกันทั้งนี้อาจเนื่องจากครูมีความตั้งใจที่จะเห็นนักเรียนมีการ แต่งกายที่เหมาะสมกับกับสภาพนักเรียนที่ดี และด้านความประพฤติตนให้อยู่ในระเบียบวินัยของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับ ภาสกร แก้วชาติ. (2548)

เมื่อพิจารณาด้าน ทัศนคติครูที่มีต่อวินัยนักเรียนด้านความประพฤติพบว่านักเรียนจะต้องได้รับการส่งเสริมหรือกวดขันให้นักเรียนมีความประพฤติที่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของวันดี ทองงอก (2543) พบว่าพฤติกรรมหรือความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเกิดจากการเลียนแบบของการวางตัวของบุคคลในระดับสูงหรือจากอาชีพต่าง ๆ ที่ปรากฏ

จากสื่อ ฉะนั้นครูจะต้องมีความตระหนักในการเรื่องการอบรมให้เยาวชนประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียนเพื่อเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพของประเทศชาติในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งนี้

ผลการศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยนักเรียนในด้านการแต่งกาย ค้นพบว่าโรงเรียนควรจะได้มีกิจกรรมเสนอแนะดังนี้

1. โรงเรียนควรจัดหาหุ่นหรือรูปแบบที่แสดงกายแต่งกายชุดนักเรียนที่ถูกระเบียบเพื่อให้นักเรียนได้เห็นเครื่องแบบที่ถูกต้องเพื่อจะได้ปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. ครูที่ปรึกษาทุกคนช่วยกันกวาดชั้นนักเรียนในห้องของตนเองให้ปฏิบัติตนให้ถูกระเบียบอย่างเคร่งครัด
3. ครูทุกคนในโรงเรียนต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นครูฝ่ายปกครองพบเห็นนักเรียนคนใดประพฤติปฏิบัติตนไม่ถูกระเบียบต้องเข้มงวดกวาดชั้น
4. โรงเรียนควรมีการยกย่องด้วยการมอบเกียรติบัตรให้แก่นักเรียนที่ประพฤติดีเด่น หรือแต่งกายถูกระเบียบเป็นแบบอย่าง เพื่อเป็นการเสริมแรงให้นักเรียนคนอื่นได้ปฏิบัติตาม
5. การแก้ไขเรื่องความประพฤติและด้านการแต่งกายจะต้องขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้มีส่วนร่วมช่วยกันแก้ไขปรับปรุงนักเรียนในปกครองของตนด้วยมิใช่ปล่อยให้เป็นการของครูที่โรงเรียนกวาดชั้นอยู่ฝ่ายเดียว

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาทัศนคติในด้านการตรงต่อเวลา และความซื่อสัตย์เพราะเป็นคุณธรรมจริยธรรมสำคัญ ครูมีระดับทัศนคติเป็นอย่างไรจะช่วยให้งานส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ควรศึกษาปัจจัยหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบหรือมีความประพฤติไม่เหมาะสมกับการเป็นนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษณา กิจชยัน. (2517). **ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกและคุณธรรมแห่งพลเมืองดี** ปรินญาณิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- กฤษณา ศิริเฉลิมพงศ์. (2544) **แนวทางการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. สำนักงาน. กระทรวงศึกษาธิการ. (2526). **เอกสารสรุปย่อผลงานปี 2526 และงานส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียน**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. สำนักงาน. กระทรวงศึกษาธิการ. (2542) . **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542** กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค, 41 หน้า.
- _____. สำนักงาน. (2545). **แผนการศึกษาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรมแห่งชาติ (พ.ศ. 2545-2549)**.
- ชมแข พงษ์เจริญ. (2542). **การศึกษาการมีส่วนร่วมและความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการปฏิบัติตามระเบียบของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี** ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- เชาวน์ มณีวงศ์. (ม.ป.ป.) **การบริหารกิจกรรมนักเรียน**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- ณัฏฐ์พร สดาภรณ์. (2540). **การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนนายร้อย**. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2526) . **ครูกับการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียน จุลสารฉบับที่ 4 , สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.**
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2529). **จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน**. ประมวลบทความทางวิชาการ ตอน 1 หน้า 68-84. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- _____. (2538). **ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมการวิจัยและการพัฒนาบุคคล**. (พิมพ์ครั้งที่ 2) . กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

- ดำรง ประเสริฐกุล. (2542). **การบริหารกิจการนักเรียน**. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ. (2540). **พฤติกรรมองค์กร**. กรุงเทพฯ : พิมพ์ครั้งที่ 2. โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
- ธิติมา จักรเพชร. (2544). **ผลของชุดแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร**. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ธีระวุฒิ เอกะกุล. (2542). **เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการวัดเจตคติ**. อุบลราชธานี : ภาควิชาทดสอบและการวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- นพ ศรีบุญนาถ. 2540, กุมภาพันธ์-มีนาคม). การดำเนินงานด้านวินัย. **วารสารร่วมโทรทอง**. 6(5) : 13.
- นवलลออ แสงสุข. (2544). **ผลการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง**. วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2540). จะสร้างนิสัยให้เด็กยอมรับได้อย่างไร. **วารสารแนะแนว**. 31(167). 31-34 ; มีนาคม 2540.
- นื้ออน พินประดิษฐ์. (2536). **การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองในชนบทที่มีสภาพแตกต่างกัน**. รายงานวิจัยคณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บรรเทา กิตติศักดิ์. (2528). **จริยธรรมทางการศึกษา**. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประดิษฐ์ ฮวบเจริญ. (ม.ป.ป.). **วิชาการบริหารการศึกษาว่าด้วยการบริหารกิจการนักเรียน** กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต.
- ผกามาศ อ่อนบรรจง. (2545). **ความคิดเห็นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต่อการอบรมจริยธรรมในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พนัส หันนาคินทร์ (2526). **การสอนค่านิยมและจริยธรรม**. (พิมพ์ครั้งที่ 4) กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- พนัส หันนาคินทร์และคณะ. (2542). **สร้างเสริมลักษณะนิสัย 6**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แมคจำกัด,

- พเยาว์ เกาทัณฑ์ทอง. (2534). การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี : ปริญญานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ประยุทธ์ ปยุตตโต). (2539) วินัยใหญ่กว่าที่คิด. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- พิศมัย รุ่งเรือง. (2545). การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย 2 จังหวัดขอนแก่น : วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ภรณ์ คุรุรัตน์. (2537). ความมีวินัยในตนเองด้านสิ่งแวดล้อมของเด็กระดับก่อนประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครที่ได้รับการจัดกิจกรรมที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมและปัญญาและการจัดกิจกรรมตามปกติ. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ภัทร ยันตรกร (2543). ระดับคุณธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภาสกร แก้วชาติ.(2548). การศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเกี่ยวกับการส่งเสริมวินัยของนักเรียนในอำเภอเลิงสา จังหวัดนครราชสีมา วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.
- มณี เหมทานนท์. (2528). การปฏิบัติตามวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยครูในทัศนะของนักศึกษาอาจารย์และผู้บริหาร ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มัลลิกา ต้นสอน. (2544). พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ : บริษัท เอ็กซ์เปอร์เน็ท จำกัด. เทพพนม เมืองแมนและสวิง สุวรรณ (2540) พฤติกรรมองค์กร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- รัชติการณ์ สุขเกษม. (2528). การศึกษาการกระทำผิดของนักเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา12.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2531) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์ .
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546) พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

ราชบัณฑิตยสถานและศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ. (2539).

พจนานุกรมสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 [CD-ROM].
กรุงเทพฯ. ราชบัณฑิตยสถานและหน่วยปฏิบัติการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีภาษาและ
วิทยาการความรู้.

ล้วน และอังคณา สายยศ. (2543) **การวัดจิตพิสัย.** กรุงเทพฯ : สุวีริยาสน์.

ลัดดาวลัย เกษมเนตรและคณะ. (2539). **รายงานวิจัยฉบับที่ 60 เรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ
มีวินัย.** กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
วสันต์ ปุ่นผล. (2542). **การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1
โรงเรียนบางไทรวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินญาณิพนธ์การศึกษากการศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.**

วันดี ทองงอก. (2543) **รายงานการวิจัยเรื่อง ผลกระทบสื่อมวลชนที่มีต่อค่านิยมและ
พฤติกรรมของเยาวชนในเขตภาคเหนือตอนบน.** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการ
วิจัยแห่งชาติ.

วิชาการ,กรม. กระทรวงศึกษาธิการ. (2523). **แนวทางพัฒนาวัฒนธรรมไทย.** กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์การศาสนา.

_____. กระทรวงศึกษาธิการ. (2541) **คำบรรยายเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีในการ
พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมที่เน้นความมีวินัยและความเป็นประชาธิปไตย.
พิมพ์ครั้งที่ 3** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.

_____. กระทรวงศึกษาธิการ.(2542). **การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาตนเองของ
เด็กไทยด้านรับผิดชอบและการมีวินัยในตนเอง.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา

จิราห์วัน มูลสถาน. **ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีระเบียบวินัยในตนเอง.
ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.**

ศุภนิศย์ วัฒนธาดา (2518) **คู่มือจิตวิทยาการศึกษาทฤษฎีและปฏิบัติ. พระนครศรีอยุธยา
โรงพิมพ์เพื่อนวัฒนา.**

สมจิตต์ สุวรรณวงศ์. (2542). **การศึกษาการจัดสถานการณ์เสริมความคิดเชิงคุณธรรมสังคม
ตามแนวความคิดคอนสตรัคติสต์เพื่อพัฒนาวินัยของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.**

สมเจตน์ อภิมนต์รักษา (2520). **จิตวิทยาการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2. ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.**

สมยศ นาวิการ. (2538). **การบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.**

- สันต์พัฒน์ อรุณธานี. (2536). **สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบวินัยเด็กปฐมวัยในโรงเรียนสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2540). **รายงานผลการนิเทศ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.**
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2547). **การปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด. คณะกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.**
- สุภาพจิต, กรม. (2541) **คู่มือครูสำหรับช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาสุขภาพจิต. กรุงเทพฯ : กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.**
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2540). **เอกสารการสอนชุดวิชา 32304 : การบริหารงานบุคคล. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.**
- สุชา จันท์เอม. (2529). **จิตวิทยาเด็กเกเร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.**
- สุชา จันท์เอมและสุรางค์ จันท์เอม. (2544). **จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.**
- สุพาณิชย์ สฤษฏ์วานิช. (2549). **พฤติกรรมองค์การสมัยใหม่แนวคิดทฤษฎี. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.**
- สุพิน เกษาคูปต์. (2539). **พฤติกรรมองค์การความรู้เบื้องต้นในการบริหารงานทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ : รายงานผลิตเอกสารและตำราทางวิชาการ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.**
- หวน พันธุ์พันธ์. (2528). **การบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.**
- อดุลย์ จาตุรงค์กุล. (2543) **พฤติกรรมผู้บริโภค. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.**
- อรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์. (2542). **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปรินญานินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.**
- อัญญา ประสานชาติ. (2542). **ผลของการฝึกจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.**
- อาชีวศึกษา, กรม (ม.ป.ป.) **การเสริมสร้างคุณธรรมกำกับความรู้. กรุงเทพฯ : คณะวิชาสามัญสัมพันธ์หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.**

- อำพร ทองนุช. (2541). การศึกษาสาเหตุพฤติกรรมบกพร่องต่อระเบียบวินัยของนักศึกษาตามทัศนะของนักศึกษาในวิทยาลัยเทคนิค. วิทยานิพนธ์
- อำเภอ เกียรติชัย, ระวีวรรณ ศรีศรีรามศรี, วรณัฐ ลิมตศิริ และวัชรีย์ บุรณสิงห์. (2545). การศึกษาอิสระ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- Ausubel, David P. *Ego Development and the Personality*. New York : Grune Stration Inc., 1965.
- Barnes, Rhoda Ann. (1995). *African American Parent's Involment in their Children's Schooling*. Dissertation. Abstracts International. 55 (10) : 3152 – A April.
- Bedard, Joseph Donald.(1964). *Written Discipline in California High School*. Dissertation Abstracts International. 25 (7) : 3338 – A ; October,
- Bernard, Harold W. (1972). *Psychology of Learning and Teaching*. NewYork: McGrawHill.
- Elizabeth, Marpie. (1968) . *Effective and Ineffective Procedures Use in Elementtary Pupil Disciplines*, Dissertation Abstracts International.
- Friesen, Ford , and Cynthia Norine. (1997). *Survry of Parental Attitudes and Options Concerning Student Discipline in Saskatchewan Element School*, Dissertation Abstracts Internation . 35 (3) : 642-A ; June,.
- Good, Carter V. (1974). *Dictionary of Education*. New York. Book. Co.,
- Gor, Richard A.(1683) . *School Adminstrator and Supervisor : Leadership, Challengenes And Opportunitties*.U.S.A. : wmc. Brown Company Plublisher.
- Hoffman, J.L. and Saltztein, H.D.1979. " **Parent Discipline and the childs Moral Development**". *Journal of Personality and Socail Phychology*.5 : 45-47.
- Hurlock, Elizabeth B. *Adolescent Delopment*. 3rd ed.New York : McGraw-Hill, Inc., 1967.
- Hughes, Eloixe Stap. (1977, April). "Effects of Mandated School Uniforms on Student Attendance, Discipline Referrals, and classroom Environment," Dissertation Abstracts Internation. (57 (10) : 4206-A).
- John, Gray. (1992). *Organization Behavior : Understanding Life at work* 3rd ed. New York : Harper Collins Publishes.

- Johnson, Contance Ellen. (1997) . Effect of Interdisciplinaty Teams and Teacher Advisory Groups On Middle School For Handling Student Discipline. Disserttration Abstracts International. 57(7) : 2769-A ; January ,
- Killion, Rockey Dee. (1997). **Methods and Resources Used by Administrator in Indiana. Secondary School for Handiling Student Discipline.** Disserttration Abstracts International.57 (11) 4612 – A May.
- Kotler, Phillip. (2000). **Marketing Management. The Millennium ed.** New Jersey : Prentict Hall Inc.
- Maslow, A.H. (1943). **A Theory of Human Motivation.** The Psychological Review. 50(4) : 370-396 ; July,
- Mc.Gregor, Douglas M.1960. **The Human side of Enterprise.** New York : McGraw-Hill Book,
- Myers, Jacqueline K. (1990). **The Relationship Between Admistrator Ideology of the Pupil Control and School Discipline Effectiveness,** "Disserttration Abstract International. (51(05) : 1465-A) .
- Peak, M.S.(1978). **The Roadless traveled.** New York : Simon and Schuster.
- Plesha,John Louis. (1990). **Student and Enviroment .Component. of Teacher Identified Worst Classes in a Middle School ,** "Dissertation Abstracts International. 51(05) : 1465-A).
- Robbins, Stephen P. (1991). **Organization Behavior : Concepts, Controversies and Applications.** 5th ed. Eaglewood cliffs : New Jersey : Printice – Hall Inc.
- Shermerhorn , John R, James G. Hunt and Osborn Richard N (1982). **Managing Organizational Behavior.** New York : John Willey and Sans, Inc.
- Wiggins , J.S. and others. (1971). **The Psychology of Personality.** Addlison : Wesley Publishing Company, Inc.,

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาทัศนคติครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3
2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของครูที่มีต่อวินัยด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติของนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง
ตอนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะ
3. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ คำตอบของท่านจะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์สำหรับการเสนอแนะปรับปรุงระเบียบของนักเรียน คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบหรือเกิดความเสียหายต่อท่านหรือผู้อื่นทั้งทางตรงและทางอ้อมแต่ประการใด

ตอนที่ 1 แบบสอบถามส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ( ) ที่กำหนดให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

( ) ชาย   ( ) หญิง

2. ประสบการณ์ในการทำงาน

- ( ) อายุราชการ 5 ปี
- ( ) มีอายุราชการ 6-15 ปี
- ( ) มีอายุราชการมากกว่า 15 ปี

3. ระดับชั้นที่สอน

- ( ) ชั้นที่ 3
- ( ) ชั้นที่ 4
- ( ) ชั้นที่ 3 และชั้นที่ 4

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนในด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ ของโรงเรียนมัธยมวัดดาวคณอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

กรุงเทพมหานคร เขต 3

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความเกี่ยวกับ วินัยในตนเองของนักเรียนด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ แล้วแสดงทัศนคติของท่านในเรื่องนั้นว่ามีระดับทัศนคติในระดับใด โดยกาเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับทัศนคติของท่าน

ความหมายของระดับความคิดเห็น

- 5 หมายถึง มีความเห็นด้วย มากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเห็นด้วย มาก
- 3 หมายถึง มีความเห็นด้วย ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเห็นด้วย น้อย
- 1 หมายถึง มีความเห็นด้วย น้อยที่สุด

ข้อ ที่	ระเบียบ	ระดับทัศนคติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
	ด้านการแต่งกาย					
1.	การห้ามนักเรียนหญิงชวยผม					
2.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิงควรมีสีผมตาม ธรรมชาติของตน					
3.	อนุญาตให้นักเรียนหญิงไว้ผมยาวได้แต่ต้องรวบให้ เรียบร้อย					
4.	การห้ามนักเรียนหญิงใช้ย้อมผม ให้ใช้เฉพาะสีดำ และผู้กริบมันเฉพาะสีดำ น้ำเงินและสีขาว					
5.	นักเรียนหญิงห้ามใช้ที่คาดผมและที่ติดผมสีฉูดฉาด					

ข้อ ที่	ระเบียบ	ระดับทัศนคติ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
		5	4	3	2	1
	ด้านการแต่งกาย					
6.	นักเรียนห้ามสวมต่างหูแบบห่วงหรือแบบมีสีสั้น หลากสี					
7.	นักเรียนหญิงสวมควรสวมกระโปรงให้คลุมเข่า					
8.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิง(ม.ปลาย)ต้องไม่ ปล่อยชายเสื้อออกนอกกางเกงหรือกระโปรงขณะ แต่งเครื่องแบบนักเรียน					
9.	นักเรียนชายและหญิงห้ามสวมเครื่องประดับที่มีค่า มาโรงเรียน					
10.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิงห้ามใช้เครื่องสำอาง หรือตกแต่งใบหน้าเพื่อการเสริมสวย					
11.	นักเรียนหญิงควรได้รับการกวัดขั้นให้สวมเสื้อ ทับบังทรงเพื่อคุณภาพ					
12.	นักเรียนควรใช้คอกของมีขนาดตรงตามที่โรงเรียน กำหนด					
13.	นักเรียนชายและหญิงต้องได้รับการกวัดขั้นการตัด เล็บให้สั้นและสะอาดอยู่เสมอ					
14.	นักเรียนชายและนักเรียนหญิงต้องสวมถุงเท้าตาม ระเบียบที่โรงเรียนกำหนด					
15.	ห้ามนักเรียนชายไว้หนวดหรือเคราให้ปรากฏขณะ แต่งชุดนักเรียน					
16.	ห้ามนักเรียนเปิดเครื่องมือสื่อสารทุกชนิดในขณะที่ มีการเรียนการสอน					

ข้อ ที่	ระเบียบ	ระดับทัศนคติ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
		5	4	3	2	1
	ด้านการแต่งกาย					
17.	นักเรียนชายต้องไม่เจาะหูและเสียบหูด้วยอุปกรณ์ต่าง ๆ ในขณะที่แต่งชุดนักเรียน					
18.	นักเรียนชายควรสวมกางเกงสั้นมีระดับกึ่งกลางหัวเข่าไม่เกิน 3 นิ้ว					
19.	นักเรียนชายต้องใช้หัวเข็มขัดตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนดเท่านั้น					
20.	นักเรียนหญิงต้องไม่สวมเสื้อนักเรียนสั้นและบาง					
	ด้านความประพฤติ					
21.	นักเรียนต้องไม่ออกนอกโรงเรียนในช่วงเวลาเรียน					
22.	นักเรียนควรรักษามัคคีกันไม่ก่อการทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น					
23.	นักเรียนไม่เป็นผู้ขีดเขียนโต๊ะ เก้าอี้ ผนังห้องน้ำ ผนังห้องเรียน หรือทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย					
24.	นักเรียนต้องมาโรงเรียนให้ทันเข้าแถวเคารพธงชาติ					
25.	นักเรียนชายและหญิงห้ามสูบบุหรี่ทั้งในและนอกบริเวณโรงเรียน					
26.	นักเรียนควรประพฤติตนให้เป็นคนสุภาพ เป็นเด็ก อ่อนน้อมง่าย					
27.	นักเรียนต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับสรรพคดีทั้งเป็นผู้จำหน่ายหรือเสพหรือชวนเพื่อนเสพ					
28.	การห้ามนักเรียนจำหน่ายหรือแจกสิ่งเสพติดให้แก่ผู้อื่น					
29.	นักเรียนต้องไม่ประพฤติตนทำนองชั่วสาว					

ข้อ ที่	ระเบียบ	ระดับทัศนคติ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
		5	4	3	2	1
	ด้านความประพฤติ					
30.	นักเรียนควรตั้งใจเรียนต้องไม่เล่นการพนันทุกชนิด					
31.	นักเรียนไม่ควรมั่วสุมเล่นเกมตามห้างสรรพสินค้าหรือร้านต่าง ๆ					
32.	นักเรียนต้องช่วยกันรักษาทรัพย์สินของโรงเรียน					
33.	นักเรียนต้องไม่ลงไปว่ายน้ำในแม่น้ำที่ข้างวัดดาวคนอง					
34.	นักเรียนต้องไม่ลักทรัพย์ของโรงเรียนและผู้อื่น					
35.	นักเรียนควรเข้าเรียนตามตารางสอนที่กำหนด					
36.	นักเรียนต้องไม่พกพาเครื่องดื่มมีนเมาหรือดื่มสุราทั้งในและนอกโรงเรียน					
37.	นักเรียนควรสำรวมกิริยาวาจา ไม่ส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้กับผู้อื่น					
38.	ควรมีการเข้มงวดเรื่องการทำความเคารพครูทั้งในและนอกโรงเรียนพร้อมกล่าวคำว่าสวัสดิ์ด้วย					
39.	ควรมีการเข้มงวดเรื่องการใช้คำพูดที่หยาบคาย					
40.	นักเรียนจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นเสมอ					
41.	นักเรียนไม่ควรรับประทานอาหารก่อนหรือหลังเวลาที่โรงเรียนกำหนด					
42.	นักเรียนไม่ควรนำอาหารขึ้นบนอาคารเรียน					
43.	นักเรียนต้องให้สะพานลอยเมื่อจะข้ามถนน					
44.	นักเรียนจะไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงเรียนก่อนเวลาที่โรงเรียนเลิก ยกเว้นมีผู้ปกครองมารับ					
45.	นักเรียนควรใช้กระเป๋าตามที่โรงเรียนกำหนด					

ข้อ ที่	ระเบียบ	ระดับทัศนคติ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
		5	4	3	2	1
	ด้านความประพฤติ					
46.	การห้ามนักเรียนหญิงไปค้างบ้านเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง					
47.	นักเรียนหญิงไม่ควรไปประกวดนางงามและแสดงแฟชั่นโชว์					
48.	โรงเรียนไม่อนุญาตให้นักเรียนชั้นที่จักรยานยนต์มาโรงเรียน					
49.	นักเรียนไม่ควรเข้าไปในสถานที่เรีงรมย์ในเวลากลางวันและกลางคืน ยกเว้นไปกับผู้ปกครอง					
50.	นักเรียนต้องมีความประพฤติสุภาพเรียบร้อยไม่ก้าวร้าวคุณครูหรือผู้ใหญ่					

ขอขอบพระคุณที่กรุณาตอบแบบสอบถามนี้สำเร็จลุล่วงตามที่กำหนด

นางวัชรีย์ โรจนวิศิษฎ์

ภาคผนวก ข

หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๒๔๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสมเด็จพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญ
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นายประมาณ ชูพิพัฒน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางวัชรโรจน์ วิชาญ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา บริหารการศึกษา ได้เสนอ
ภาคินิพนธ์ เรื่อง การศึกษาทัศนคติครูที่ต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและความประพฤตินักเรียน
โรงเรียนมัธยมวัดคณาภิบาล

คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่
มีความรู้ ความสามารถ จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยให้แก่ศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณพระคุณเป็นอย่างสูงมา
ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์

คณะครุศาสตร์

โทร.๐-๒๔๓๒-๕๗๑๒

โทรสาร.๐-๒๔๓๒-๕๗๑๒

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๒๔๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสมเด็จพระเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญ
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นายวัชรินทร์ เจริญเวช

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางวัชรินทร์ วัฒนวิเศษ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา บริหารการศึกษา ได้เสนอ
ภาคนิพนธ์ เรื่อง การศึกษาทัศนคติครูที่ต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและความประพฤตินักเรียน
โรงเรียนมัธยมวัดดาวทอง

คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จพระฯ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่
มีความรู้ ความสามารถ จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณพระคุณเป็นอย่างสูงมา
ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์

คณะกรรมการ

โทร.๐-๒๔๓๒-๕๗๑๒

โทรสาร.๐-๒๔๓๒-๕๗๑๒

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๒๔๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสมเด็จพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญ
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางวันเพ็ญ ผ่องกาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางวัชรีย์ โรจนวิศิษฏ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา บริหารการศึกษา ได้เสนอ
ภาคนิพนธ์ เรื่อง การศึกษาทัศนคติครูที่ต่อวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายและความประพฤตินักเรียน
โรงเรียนมัธยมวัดดาวคอง

คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จพระยา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่
มีความรู้ ความสามารถ จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยให้แก่ศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณพระคุณเป็นอย่างสูงมา
ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิพัฒน์ เพิ่มผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์

คณะกรรมการ

โทร.๐-๒๔๗๒-๕๗๑๒

โทรสาร.๐-๒๔๗๒-๕๗๑๒

ภาคผนวก ค
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/ว.๓๔๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงศิริบุญชัย
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๑๐ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดคณาทร
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน ๕๐ ชุด

ด้วยนางวิจิตร ไรจนวิศิษฐ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษาภาคศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาได้รับอนุมัติให้ดำเนินการจัดทำภาคนิพนธ์ เรื่อง การศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อความประพฤติและการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนมัธยมวัดคณาทร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต ๓ โดยมีคณะกรรมการภาคนิพนธ์ คือ

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.พรทิพัฒน์ เหมมงคล
๒. รองศาสตราจารย์ ดร.สมฤต ถาวรกิจ
๓. รองศาสตราจารย์มณี นันทานนท์

ในกรณีที่นักศึกษาจึงนำแบบสอบถามเก็บข้อมูลจากครูผู้สอนในโรงเรียนของท่าน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาตให้นักศึกษาได้เก็บข้อมูล เพื่อให้การวิจัยในครั้งนี้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. พรทิพัฒน์ เหมมงคล)
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์

โทร.๐-๒๕๖๒-๕๗๑๒

โทรสาร.๐-๒๕๖๒-๕๗๑๒

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางวัชรีย์ ใจจนวิศิษฎ์
วัน เดือน ปีเกิด	8 พฤศจิกายน 2491
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 88 / 737 ถนนพระราม 2 แขวงแสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร 10150
ประวัติการศึกษา	
2512	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2519	ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (บางแสน)
ประวัติการทำงาน	
	ครู คศ.2 โรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3
สถานที่ทำงาน	
	โรงเรียนมัธยมวัดดาวคนอง บ้านเลขที่ 162 ซอยเจริญนคร 65 แขวงดาวคะนอง เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3